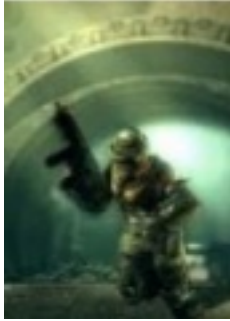

Phát Súng Trượt

Contents

Phát Súng Trượt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	14
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	27
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	66
20. Chương 20	70
21. Chương 21	74
22. Chương 22	82
23. Chương 23	86
24. Chương 24	91
25. Chương 25	95
26. Chương 26	100
27. Chương 27	106
28. Chương 28	111
29. Chương 29	114
30. Chương 30	119
31. Chương 31	124

Phát Súng Trượt

Giới thiệu

Stuart Wood Phát súng trượt Dịch giả: Quỳnh Giao Chương 27 Keane nhắc máy điện thoại lên ngh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phot-sung-truot>

1. Chương 1

Lấp bắng!

Bốn tiếng lách cách vang lên đồng thời.

- Lên đạn!

Tiếng khoá nòng lách cách.

- Vào tuyến bắn! Điểm xạ ngắn!... Chuẩn bị... Bắn!

Perkerson bắt giắc nháy mắt, điều thường xảy ra với hắn khi người ta dùng súng không có giảm thanh. Tất cả các tấm bia đều bị thủng lỗ cho ở vùng hồng tâm. - Bắn tiểu liên tất cả đều tốt - hắn thầm nghĩ

Một cách máy móc, Perkerson liếc nhìn về phía đài chỉ huy và hắn bỗng giật mình. Ông ta đứng đó. Chẳng ai biết ông ta đến, thế mà kìa, ông ta đang có mặt.

- Bây giờ bật mắt lại!

Bốn người bít khăn che mặt.

- Đằng sau quay! Quỳ xuống! Tháo lắp súng!

Perkerson hơi căng thẳng quan sát mấy bàn tay đang cố nhanh chóng tháo lắp tiểu liên. Một người xong sớm nhất với thời gian kỷ lục, còn ba người kia chỉ sau đó một vài giây.

- Nghiêm! Nghiêm!

Perkerson lại liếc mắt về phía đài chỉ huy, ánh mắt thoáng vẻ lo ngại. Người mới đến rời mắt khỏi bọn tân binh và nhìn Perkerson gật đầu ra dấu tán thưởng.

Perkerson quay mặt lại bốn tay tập sự và nói:

- Các chàng trai, chiều nay các anh có một vinh dự lớn. Ông chủ sẽ nói chuyện với các anh.

Mặc dù mặt còn bị che kín, người ta vẫn nhận ra niềm xúc động hiện lên trên khuôn mặt họ.

- Chào các anh - Một giọng trầm ấm và sâu cất lên - Giờ phút thiêng liêng của buổi kết nạp đã đến với các anh. Chiều nay, nước Mỹ lại tìm thấy bốn đứa con lạc đàn trở về Đất mẹ. Bằng cứ đảm bảo duy nhất của các anh là máu của các anh. Các anh không cần phải nguyện thề. Lời tuyên thệ nằm trong tim của các anh mà chính ở nơi sâu thẳm của nó ngự trị tình yêu đối với Tổ quốc. Chúa sẽ trừng phạt tất cả những kẻ nào làm suy yếu nó, sẽ trừng phạt những đứa con hoang đàng hút đi chất nhựa trong lành của nó và gieo rắc vào đầu óc con cái chúng ta nọc độc của tội lỗi. Ta có lời khen ngợi các anh. Và ta trịnh trọng tuyên bố từ giờ phút này, các anh đã được kết nạp!

Lại nói vừa dứt thì bóng ông chủ - mặt danh là Quan Chấp Chính - đã biến mất vào bóng tối. Người ta chỉ kịp nghe thấy có tiếng cửa mở đóng khe khẽ.

- Tuyệt - Perkerson nói - Bây giờ, các anh có thể bỏ khăn.

2. Chương 2

Will Lee chìa “các” ra vào cho nhân viên bảo vệ.

- Tôi có thể đậu xe trước cửa một lát được không? Tôi muốn lấy về nhà một số giấy tờ riêng.

Liếc nhìn tấm giấy đỗ xe dán ở cần gạt nước, người bảo vệ gật đầu đáp giọng khô khốc:

- Không quá mười phút.

“Ai cũng thích quyền hành ở Oasinhton này, ngay cả mấy tay bảo vệ, - Will tự nhủ, tay sập mạnh của chiếc Porsche cũ kỹ - Bây giờ là bảy giờ rưỡi sang thứ bảy, tháng cuối năm. Quốc hội nghỉ, chẳng còn hợp hành gì, thế mà mấy tay bảo vệ vẫn cứ lồi thối với cái chuyện đỗ xe lâu hay mau”. Anh chạy nhanh vào khu nhà Russel, gót giày nện vang trên sân đá hoa. Đến trước cửa dãy phòng làm việc của mình, anh chợt ngạc nhiên thấy cửa không khoá.

Nhưng cũng chẳng có gì phải lo. Chắc nhân viên làm vệ sinh, dọn dẹp quên không khoá. Anh rảo bước dọc hành lang nhỏ, rẽ phải, đi ngang qua phòng làm việc của ông Thượng nghị sĩ và bước vào phòng mình. Nhưng khi đứng sau bàn giấy, anh thấy có vệt sáng đèn ở dưới cánh cửa phòng ông Thượng nghị sĩ, sếp của anh... Quái lạ có ai ở do nhĩ?

Sau một thoáng do dự, Will lấy can đảm rời bước đến, mở cửa phòng...

Benjamin Carr đang ngồi sau bàn giấy. Ông có vẻ ngạc nhiên khi trông thấy Will.

- Anh làm gì ở đây thế, chàng trai của ta? - Ông trầm giọng hỏi

- Chào ngài Thượng nghị sĩ - Will chưa hết ngạc nhiên, đáp - Trên đường ra sân bay, tôi chợt nhớ quên mất vài thứ ở đây.

Thượng nghị sĩ gơ tay, phác một cử chỉ.

- Cùng đứng vì lý do do mà ta có mặt tại đây.

- Sức khoẻ ngài thế nào, thưa Thượng nghị sĩ? - Will hỏi.

- Hừ, vững vàng. Cứ như đồng “yên ” ấy - Ben Carr vừa đáp vừa cười về câu đùa hài hước của mình - Theo các bác sĩ, thì hình như ta vẫn trụ được.

- Đúng thế không, thưa ngài? Ngài hiểu rằng nếu không phải thì trước sau tôi cũng biết đấy.

Ben Carr lại cười và khoát tay để trấn an.

- Đừng lo. Có chuyện gì thì ít ra cũng chưa phải lúc này. Huyết áp có cao một tí, nhưng họ bảo ta vẫn còn đủ sức cho một nhiệm kỳ nữa. Đúng sau Nôen, chúng ta sẽ tuyên bố ra tranh cử.

Chống tay xuống bàn, Thượng nghị sĩ đứng dậy.

- Will, ta rất hài lòng anh đến sáng nay. Ngồi xuống một lát, ta có điều cần nói. Will ngồi xuống một đầu chiếc trường kỷ bọc da. Ben Carr đang ngồi ở đầu kia, thân hình cao lồng không của ông hơi gập xuống.

- Will - Ben Carr nói - Đối với anh, điều đó có nghĩa là anh sẽ trở thành Thượng nghị sĩ dự khuyết tương lai của Georgie, có phải thế không?

- Vâng, thưa ngài, tôi cũng nghĩ thế - Will cố tránh cái nhìn của Ben Carr - Tôi nghĩ... Chắc chắn là sau khi ngài tái đắc cử, tôi sẽ có thể quay về bang của chúng ta và “dính đất đỏ vào gót giày”.

- “Dính đất đỏ vào gót giày, - một thành ngữ Ben Carr rất khoái dùng, và ở miệng ông, câu ấy có nghĩa là ”đi gặp gỡ các cử tri Georgie”.

Ngúc ngắc cái đầu hói, Ben Carr nói:

- Anh có lý đấy, Will à. Ở Georgie, người ta thắng cử được là nhờ việc đi từ cơ sở. Nếu anh nhớ kỹ điều đó và lấy nó làm nguyên tắc thì coi như anh đã đi được nửa đường rồi.

Vươn người dậy và nhìn thẳng vào Will, Ben Carr tiếp tục nói:

- Ta nói thẳng với anh, con trai của ta. Hãy ở với ta thêm hai năm nữa sau cuộc bầu cử và đến kỳ bầu sau ta sẽ công khai ủng hộ anh để anh có thể giành được cái ghế Thượng nghị sĩ bang Georgie. Phải thế, chứ không thể để cho một tay Cộng hoà tồi tệ nào đó ngồi vào đây.

Will chăm chăm nhìn xuống thảm. Thật không thể tưởng tượng được những điều Ben Carr vừa nói. Bởi từ trước đến nay, ông nói tiếng là một người không bao giờ ủng hộ bất kỳ ứng cử viên nào ở những cuộc bầu sơ bộ.

- Ta đã gom góp được hai triệu đô la cho chiến dịch tranh cử của anh - Ông nói thêm.

Will nhìn ông sững sốt. Như đọc được ý nghĩa của anh, ông Thượng nghị sĩ nói tiếp:

- Hãy nghe ta, Will. Ta sẽ nói với ai đó có thẩm quyền là nếu chẳng may ta bị mất khi đang nhậm chức thì ta muốn anh sẽ là người kế tục. Có Chúa biết là ta cần anh đến chừng nào.

Ông dừng lại và đợi.

Will nhìn người đàn ông cao tuổi, từ mười tám năm nay đã cư xử anh như người cha thứ hai. Ông không lập gia đình và trong trái tim ông, Will đã giữ vị trí của một người con trai yêu dấu mà ông hằng ao ước.

Will đã gia nhập ê-kíp của ông Thượng nghị sĩ với vai trò trợ lý thứ hai, trước khi nhanh chóng được đưa lên trợ lý một và cuối cùng là trưởng ban nhân sự. Bốn năm đầu ở cương vị trưởng ban, anh tổ chức lại công việc, thảo các thông báo chính thức để Thượng nghị sĩ đọc trong những dịp đi công tác hay thông tin cho báo chí. Sau đó, với tư cách cố vấn uỷ ban đặc biệt của Thượng nghị viện chuyên trách công tác tình báo và do ông Thượng nghị sĩ phụ trách, anh đã trở nên một chuyên gia có hạng về các cơ quan làm công tác mật của Hoa kỳ. Cuối cùng, anh thành thạo tới mức có thể biết được như trong lòng bàn tay tất cả những vấn đề ngân sách hay những việc dính dáng đến áp phe tài chính.

- Nhất định là tôi sẽ ở lại với Ngài, thưa Thượng nghị sĩ - Anh cười nói. Ben Carr đứng dậy và chìa tay ra bắt.

- Cảm ơn Will. Anh sẽ không phải hối tiếc đâu.

Rồi đặt tay lên vai Will, người đàn em, người con của ông, Thượng nghị sĩ Ben Carr tiễn anh ra tới cửa.

- Vả lại - Ông nói thêm - Lúc này bắt tay vào tổ chức vận động cho anh không phải là qua sớm đâu. Từ nay trở đi, anh nên xuất hiện ở nhiều nơi ở Georgie, điều đó rất có lợi cho anh đấy. Ta cho phép anh sử dụng tất cả thời gian anh thấy cần thiết.

Ra đến cửa, Will dừng lại, xúc động nói:

- Cảm ơn Thượng nghị sĩ, tôi rất biết ơn ngài.

Thượng nghị sĩ bóp vai anh, phác một nụ cười và đẩy anh ra rồi khép cửa.

Đáng nhẽ ra thẳng sân bay, Will lại đi về hướng Georgetown. Anh cảm thấy hơi bàng hoàng, nhưng sung sướng. Đương nhiên chẳng mấy chốc anh sẽ phải ghé vai vào gánh vác công việc nhọc nhằn của một cuộc vận động tranh cử, một cuộc đấu tranh quyết liệt trên chính trường trong đó có biết bao bất ngờ đáng sợ anh sẽ phải đương đầu. Tất nhiên cha anh, một cựu thống đốc bang, sẽ giúp đỡ anh. Nhưng đối với anh, một người chưa từng đứng ra tranh giành một chức vị chính trị đáng nể nào thì việc ứng cử vào Thượng viện quả không phải dễ dàng. Song có một điều đáng mừng là từ nay Ben Carr có vẻ sẵn sàng giúp anh gạt bỏ mọi chông gai trên con đường anh đi tới.

Đến Georgetown, anh đi vào phố anh ở, không dừng lại mà vượt qua hai khu nhà nữa rồi dừng xe trước một căn nhà đẹp đẽ, xinh xắn. Chạy nhanh lên mấy bậc thêm, anh rút chìa khoá ra mở cửa, bấm chuông ba lần theo tín hiệu qui định rồi khép cửa lại. Anh nhảy bốn bước một lên cầu thang rồi chạy đến cửa buồng.

Kate đang ở trong đó, nằm dài ở trên giường. Nàng xoay người lại, gạt mở tóc nâu đỏ xổ xuống đôi mắt nhắm nghiền và thì thầm:

- Anh làm quái gì vậy?
- Nhất thiết anh phải chạy lại báo cho em một việc vừa xảy đến với anh.
- Có gì lại xảy ra với anh vào một sáng thứ bảy như thế này nhỉ? Nàng hỏi giọng sững sốt.

Will ngồi xuống cạnh giường và kể lại cho Kate nghe về cuộc trò chuyện giữa anh và Thượng nghị sĩ. Kate kéo Will lại và hôn anh.

- Vậy chưa phải là đã đến lúc em phải đến George để thử vai một người vợ hoàn hảo của một ứng cử viên chứ, phải không anh?
- Chưa, trừ phi anh cưới em hôm nay.
- Nghe đây, ông bạn thân của tôi, chúng mình còn khối thời giờ để làm việc ấy.

Kate lại hôn anh.

- Em chưa muốn báo ngày cho anh biết - nàng nói tiếp - nhưng hôm qua Beken đã nói với em ông ta sẽ ủng hộ em trong việc bổ nhiệm em vào chân phó giám đốc. Nếu em muốn, cái chức ấy sẽ thuộc về em.
- Em nói sao, phó giám đốc CIA? Em sẽ là người phụ nữ đầu tiên nắm giữ cái chức ấy!
- Ôi, Will, em muốn nó biết bao.
- Vậy thì anh sẽ rất vui được dành cho em khá đủ thời gian để chơi cái trò ấy.
- Nhưng quan hệ của chúng ta cần phải được giữ kín - nhìn Will với vẻ lo lắng, Kate lại nói - Anh có hiểu không? Chỉ cần Beken hay ông giám đốc đánh hơi thấy tí gì, thế là cổ máy em sẽ đi đứt.

Will cười.

- Cứ như thế này, quan hệ chúng ta đã đủ để anh mãn nguyện rồi. Những chỉ một thời gian nào thôi. Hai năm nữa, tính từ tháng mười một năm sau, chúng ta sẽ cùng đi George, thoả thuận thế chứ?
- Đồng ý! - Kate cười đáp.

Will quay ra xe. Nghĩ đến Kate, anh không khỏi có chút lo ngại. Kate yêu công việc ở CIA, sự nghiệp của nàng khá sáng sủa. Nàng phụ trách vụ Liên Xô và tới đây nàng có thể sẽ leo lên một trong những chức vụ chủ chốt của tổ chức. Liệu lúc ấy, nàng có thể từ bỏ anh cho sự nghiệp của nàng không?

Trời đột nhiên trở lạnh và anh tăng máy làm nhiệt của chiếc Porsche.

3. Chương 3

Trên sân bay nhỏ của College Park ở Maryland, Will chuyển hành lý sang chiếc Cessna 182 RG, gửi xe và ngồi vào buồng lái của chiếc máy bay một động cơ.

Sau khi kiểm tra mọi thứ đầu vào đầy, anh xin phép đài kiểm soát rồi cất cánh. Vượt qua tầng mây thấp, anh lên độ cao một nghìn thước và bay dưới một bầu trời trong và đầy nắng gió. Chẳng mấy chốc, anh bay ngang qua Virginia rồi hướng mũi máy bay theo hướng Tây Nam, anh bay về George. Nắng ủa vào cabin và đột nhiên anh lại nghĩ đến Kate, tìm nhói lên một cái. Nhưng Noen này, chắc nàng sẽ về với bố mẹ và Peter, đứa con trai nàng có từ cuộc hôn nhân đầu tiên.

Tới gần George, bầu trời quang dưới cánh máy bay làm lộ ra những động cơ, nhưng khu vườn xanh mướt của vùng Caroline Bắc. Một lần nữa, trong lòng Will lại rộn lên niềm vui có được từ cuộc trò chuyện với Ben Carr và lời hứa hẹn của ông. Ảnh hưởng và uy tín của ông lớn đến nỗi chỉ cần vài chục cú điện thoại của ông thôi, anh sẽ có thể tiến hành thuận lợi cuộc vận động tái cử của ông. Rồi chẳng bao lâu nữa, ông sẽ nhắc máy để gọi những cú điện thoại như thế, dành cho anh, Will Lee.

Khi máy bay vượt ngang qua biên giới Caroline Nam và George, Will tự nhủ mình sẽ phải trở lại làm một dân George. Sau khi tốt nghiệp luật, Will cùng cha mở văn phòng Lee & Lee. Nhờ quan hệ rộng rãi của cha anh thời làm thống đốc bang, văn phòng đã thu hút được một lượng khách đông đảo và vững chắc. Thời gian qua đi, Will với tư cách luật sư đã trở thành một người có tiếng tăm trong toàn bang. Nhưng tám năm sau này, Will chỉ hành nghề luật sư trong thời gian giữa hai kỳ họp Quốc hội.

Sau khi bay qua Atlanta, Will hướng máy bay về phi trường Roosevelt Memorial Field ở Warm Springs, cách Delano thành phố quê anh ở quận Meriwether vài cây số. Về nhà lần này anh sẽ cho cha anh biết về ý định từ nay anh sẽ năng đi lại với thành phố quê hương. Còn mục tiêu chiến đấu ra sao, khẩu hiệu tranh cử thế nào, ngay từ bây giờ anh sẽ chọn những cái nào có khả năng làm cho từ đầu bang đến cuối bang ai cũng phải biết tiếng anh. Mọi việc cứ phải chuẩn bị trước đi là vừa, anh tự nhủ.

Phi trường đã xuất hiện ở trước mắt, thực ra nó chỉ đơn giản là một đường băng rải nhựa dài không đầy một nghìn thước. Khoảng năm, sáu máy bay nhẹ đang đỗ ở bãi. Will báo vị trí của mình, hạ dần độ cao rồi hạ cánh. Trong khi từ từ lăn bánh đưa máy bay vào bãi, anh đã trông thấy chiếc Wagoneer quen thuộc dành sẵn cho anh đang đậu ở đây.

Anh gửi máy bay, chuyển hành lý vào cốp xe và ngồi vào sau tay lái. Một mảnh giấy cài sẵn ở kính xe và anh nhắc lên đọc:

"Will thân yêu,

Trưa nay chánh án Boggs vừa gọi điện. Ông muốn con đi thẳng từ sân bay tới toà án gặp ông ngay.

Chiều nay, bố mẹ đi sắm Noen. Hẹn gặp con ở nhà, vào bữa tối bảy giờ nhé.

Hôn con, Mẹ"

Có việc gì gấp mà Boggs cần gặp mình vào chiều thứ bảy nhỉ? Đã hơn một năm nay, Will chưa gặp lại ông già. Lần gặp ông gần đây nhất là vào dịp anh cãi cho một vụ tai nạn trước toà của ông. Will thở dài và lái xe vào bãi trước toà án. Đúng lúc ấy, có một người đứng lại cạnh anh và cất tiếng hỏi:

- Chào Will, cậu khoẻ chứ?

Nhận ra bạn quen, anh bắt tay và hỏi lại:

- Còn cậu thế nào, Elton, có gì mới không?

Elton Hunter lấy con ông chủ nhà băng Greenville và mở một văn phòng luật cách đây bốn, năm năm trước. Đương nhiên nhà băng của ông bố vợ là khách hàng sộp nhất của anh. Hai người cùng bước vào toà. Will định chia tay bạn:

- Xin lỗi Elton, mình có hẹn với chánh án Boggs.

- À, tớ cũng thế - Elton ngạc nhiên chau mày đáp - Có việc gì mà ông ấy muốn gặp cả hai chúng mình nhỉ?

- Thôi, cứ vào khắc biết - Will cũng ngạc nhiên không kém. Anh đáp rồi nhường cho bạn bước vào trước.

Phòng của ông chánh án tường được lát gỗ sồi lâu ngày đã sẫm bóng. Đồ đạc tất cả chỉ có một cái bàn giấy đồ sộ, mấy cái ghế và một tủ xếp đầy sách. Boggs, người thấp nhưng to ngang, đã bước vào tuổi bảy mươi, mái tóc dày bạc phơ ôm lấy khuôn mặt hồng hào tròn trịa. Trông thấy cả hai người bước vào, ông đứng dậy.

- Chào Elton, Ginny thế nào? Cả mấy đứa trẻ? Tốt hả? Thế thì tuyệt. Rồi quay về Will:

- Còn con, phong vũ biểu ở Washington lúc này lên hay xuống đây?

- Xuống lắm ông ạ - Will mỉm cười đáp - Nhưng ông Thượng nghị sĩ thì hăng hái lắm: ông đang tính lại ra tái cử khoá nữa.

Vừa ngồi xuống Will và Hunter vừa tự hỏi không biết ông chánh án này muốn đi đến đâu. Chánh án Boggs nhìn hai anh một lúc rồi trịnh trọng nói:

- Hai ông, tôi cần có sự công tác của các ông. Tuần qua ở thành phố ta vừa xảy ra một vụ giết người khủng khiếp. Sarah Cole, một cô gái trẻ đã bị cưỡng hiếp và bóp cổ chết. Cha cô ta là một nông dân, đời sống khá sung túc - Ông ngưng một lát - Sarah Cole là một cô gái da đen.

Will chờ đợi để biết tại sao anh lại được mời tới đây.

- Ông cảnh sát trưởng đã cho bắt một kẻ tình nghi sáng nay - Chánh án Boggs nói tiếp - Một tay Larry Eugene Moody nào đấy. Thợ sửa chữa nồi hơi - Ông lại ngưng đột ngột buông một tiếng cụt ngủn - Dân da trắng.

Cả Will lẫn Hunter vẫn không ai hỏi xen ngang.

- Anh ta đã xin một luật sư biện hộ cho mình - Boggs lại nói - Đó là vấn đề thứ nhất. Vấn đề thứ hai: ông biện lý vừa phải mở hôm qua. Còn trợ lý độc nhất của ông ta thì công việc đang ngập đến cổ.

Boggs khẽ thở dài, nói:

- Vụ này sẽ gây nhiều điều tiếng đây. Và tôi muốn nó phải được xét xử tốt nhất. Tôi không muốn báo đài lại ầm ĩ rêu rao rằng chúng ta chỉ là một lũ dân miền Nam lạc hậu. Đó là lý do vì sao tôi cần hai luật sư hạng nhất, một cho bên nguyên và một cho bên bị.

Chánh án nhìn Will rồi Hunter.

- Tôi tin chắc hai ông đều là luật sư thông thạo đáng mặt cả. Vậy hai ông nghĩ sao?

- Tôi đồng ý - Hunter lập tức nói.

- Ai trong hai chúng ta sẽ cãi cho nguyên cáo và bị cáo? - Will hỏi.

Mấy ý nghĩ đang xô đẩy trong đầu anh. Vụ này có thể làm cho thiên hạ biết mặt biết tên anh đấy, nhưng anh không muốn cãi cho bị cáo.

Chánh án Boggs mở ngăn kéo lấy ra một đồng năm mươi xu. Ông tung đồng tiền lên, bắt lấy và úp nó xuống bàn, tay che lên trên.

- Ngửa là anh, Elton, cãi cho nguyên cáo. Còn sấp thì Will cãi cho bị cáo.

Ông nhắc bàn tay lên.

- Ngửa! - Ông kêu lên rồi gạt đồng tiền vào ngăn kéo và đóng sập lại.

Will phải khó khăn mới giữ được vẻ mặt thản nhiên trong khi Hunter cổ lăm cũng không nén được một nụ cười.

- Xong. Hai anh vào cuộc đi - Nói rồi ông đứng dậy. Will và Hunter cùng đứng lên.

- Ông đến gặp thân chủ đi, Will - Chánh án Boggs nói tiếp - Mười giờ sáng thứ hai, tôi sẽ mở một phiên toà sơ bộ.

- Vâng thưa ông - Cả hai luật sư cùng trả lời.

- À. Còn một vấn đề nữa. - Ông chánh án lại dặn thêm - Cả hai ông đều tham dự vụ này. Nhớ rằng không một ai lại đến xin tôi bỏ cuộc. Hai ông sẽ phải làm vụ này cho đến nơi đến chốn.

4. Chương 4

Will đứng đợi trong gian phòng nhỏ. Nhà tù mới xây mà đã nhanh chóng xuống cấp. Sân tường bắt đầu long lở, vải nhựa trải sàn bắt đầu sần cũ. Một cái bàn và bốn chiếc ghế sắt gắn chặt xuống nền nhà. Một chiếc quạt trần đã hen rỉ đứng không nhúc nhích.

Một viên cảnh sát bước vào, theo sau là Larry Moody.

- Anh ta thuộc quyền ông, thưa luật sư - Viên cảnh sát chỉ người bị dẫn vào và nói trước khi quay ra.

- Chào ông - Larry ngập ngừng nói.

Larry Eugene Moody còn là một thanh niên. Anh ta có thân hình rất cân đối, cao khoảng trên một mét bảy, mái tóc hung chải chuốt. Mặc quần jean và áo sơ mi thể thao, trông anh ta chỉ độ hai bốn hai năm tuổi.

- Tôi là Larry Moody - Anh chìa tay ra cho Will.

- Tôi là Will Lee - Will bắt tay và nói - Tôi được toà cử ra bào chữa cho anh. Anh có thể ngồi xuống.

- Thế ư, tôi rất mừng được gặp ông - Larry nói rồi ngồi xuống - Tôi bị giữ ở đây từ mười giờ sáng nay. Ông có thể kéo tôi ra khỏi chỗ này không?

Ngồi đối diện với Larry, Will nhận thấy anh ta có vẻ hơi hoảng sợ.

- Lúc này tôi chưa thể biết. Còn phải xem chúng ta đang ở chỗ nào đã.

- Tôi sẽ nói tất cả những gì ông muốn biết - Moody nói một cách chắc chắn.

Will ngả người, chống khuỷu tay xuống bàn, nhìn thẳng anh ta và nói.

- Trước hết, tất cả những gì anh nói với tôi từ nay sẽ được tuyệt đối giữ kín giữa hai chúng ta. Anh cần phải tuyệt đối tin tôi, nói tất cả với tôi và nói không một chút e ngại.

- Tôi hiểu.

- Sau đó anh phải biết điều quan trọng nhất là anh phải nói với tôi toàn bộ sự thật. Vì không có gì ngu ngốc bằng giấu giếm và nói dối luật sư của mình.

- Ông không phải lo ngại, tôi sẽ nói hết sự thật với ông.

- Tốt. Ta qua chuyện khác, đã có ai nói với anh về quyền hạn của anh không?

- Dạ ông quận trưởng đã có nói. Ông ta còn yêu cầu tôi ký giấy chứng nhận về điều đó.

- Được. Thế là đầy đủ.

Will mở cặp và rút sổ tay.

- Bây giờ hãy nói với tôi về tất cả những gì đã diễn ra từ sáng nay. Moody có vẻ tập trung suy nghĩ để trình bày.

- Vâng. Lúc ấy là vào mười giờ sáng, hãy có lẽ muộn hơn một tí. Cảnh sát Eberthart gọi cửa và yêu cầu tôi đến gặp ông cảnh sát trưởng. Ông ta yêu cầu cho biết buổi tối thứ năm tôi đã làm gì.

- Lúc ấy ông cảnh sát trưởng có tuyên bố anh trong tình trạng bị bắt giữ hay không?

- Không. Ông ta chỉ nói: "Tôi muốn hỏi anh vài câu, Larry. Và anh biết là anh không bắt buộc phải trả lời. Ngoài ra anh có thể có một luật sư nếu anh muốn, - và... À, vâng: "Anh nhớ là tôi có thể sử dụng những lời khai của anh để chống lại anh nếu như tôi thích". Ông ta có vẻ như đùa cợt. Rồi ông lại hỏi: "Tôi muốn nói qua cái xe của anh một chút thì có phiền gì không?" - Tôi trả lời không và đưa cho ông ta chìa khoá.

- Được. Thế về chuyện tối thứ năm, anh trả lời thế nào?

- Tôi nói tôi làm việc đến sáu giờ chiều. Sau đó tôi về nhà.

- Còn suốt tối hôm ấy?

- Tôi làm một lon bia và Charlene, cô bạn gái tôi đến, tôi nghĩ lúc ấy khoảng hơn sáu giờ một tí. Charlene làm ở siêu thị Magi-Mart. Cô ấy mang theo một con gà và chúng tôi cùng ăn. ăn xong, chúng tôi ngồi xem phim.

- Rồi sau đó?

Larry có vẻ hỏi ngược lại.

- Rồi chúng tôi làm tình.

- Vậy là sau khi xem phim và... Thôi, ta cứ nói với nhau là đã cùng có bạn gái thư giãn, anh không rời nhà đi đâu chứ?

- Vâng, đồng ý.
 - Ông cảnh sát trưởng còn hỏi gì anh nữa?
 - Ông hỏi tôi có biết Sarah Coloe không? Tôi đáp có biết và sáng thứ tư vừa qua tôi có đến chỗ cô ấy làm việc để sửa nồi hơi.
 - Trước đây anh có gặp cô ta không?
 - Không, thưa ông. Tôi đến chỗ cô ấy làm là do người ta gọi tôi đến. Nồi hơi bị trục trặc ở bộ ổn nhiệt và tôi đã sửa xong. Sarah từ phòng cô ấy đến và trả tôi tấm ngân phiếu tiền công.
 - Nhưng đó không phải là lần đầu anh trông thấy cô ta chứ?
 - Không, tôi nghĩ trước đây tôi đã có lần trông thấy cô ấy ở thành phố.
 - Lúc trả tiền công cho anh, hai bên có gì bất đồng hãy tranh cãi gì không?
 - Không, thưa ông. Hay đúng ra thì chỉ có chút xíu nhưng không đáng gọi là tranh cãi. Cô ấy nói tôi lấy tiền công quá đắt. Tôi liền bảo thế thì xin mời cô đi thuê chỗ khác. Chúng tôi trao đổi với nhau tất cả không quá mười từ.
 - Lúc ấy có ai có mặt ở đây không?
 - Có một nhân viên tiếp đón.
 - Ông cảnh sát trưởng còn hỏi gì anh thêm?
 - Ông ấy hỏi tối thứ năm tôi có đến bãi đổ rác không? Tôi trả lời không vì tối đó tôi ở nhà với Charlene.
 - Rồi sau đó?
 - Tôi nghĩ có lẽ hết. Ông ta đã đi ra ngoài, để tôi ở lại trong phòng cùng ông trợ lý khoảng hai mươi phút. Rồi ông ấy quay lại và tuyên bố tôi can tội giết người. Ông chìa ra lệnh bắt và tống tôi vào xà lim.
 - Ông cảnh sát trưởng có nói anh có thể gọi điện ra ngoài cho người nào không?
 - Ồ, có. Tôi đã thử gọi hai ba lần cho Charlene ở Magi-Mart, nhưng lần nào đường dây cũng bị bận. Tôi chẳng còn biết gọi cho ai khác.
- Will quay ra hỏi về cuộc sống, về quá khứ của Larry và ghi chép những điều cần thiết. Larry Moody hai mươi bốn tuổi. Anh sinh ra và lớn lên ở La Grange, cách thành phố khoảng ba mươi cây số. Đã tốt nghiệp trung học và đang giữ chân trung phong trong một đội bóng. Cha anh mất lúc anh lên sáu. Mẹ anh làm trong một nhà máy nhưng cũng đã qua đời khi anh mười chín tuổi. Học xong anh bắt đầu đi làm cho hãng Morgan & Morgan và ở đây đã được học nghề sửa chữa điều hoà nhiệt độ và nồi hơi.
- Được - Will nói - Còn vài điều tôi cần phải biết và tôi muốn sự thật tuyệt đối. Từ trước đến nay anh đã có rắc rối gì với pháp luật chưa?
- Larry lần đầu tiên không dám nhìn thẳng vào mắt Will.
- Dạ có, thưa ông.
 - Anh hãy cho biết vào dịp nào. Đừng giấu giếm gì hết.
 - Vâng. Hồi hai mươi tuổi, tôi đã ba lần trong bốn tháng bị bắt giữ vì tội lái xe qua tốc độ và đã bị thu bằng.
 - Tất cả chỉ có thế ư? - Will hỏi, hơi hơi tiếc vì sớm cảm thấy nhẹ nhõm - Có đúng là duy nhất chỉ có chuyện đó không?
 - Vâng, duy nhất chỉ có thế, thưa ông. - Will bắt giác thở dài một tiếng.
 - Rất tốt. Bây giờ anh hãy cung cấp cho tôi tên của ba người có thể có ý kiến tốt về anh.
- Larry nêu tên ba người, một giáo viên trung học, huấn luyện viên đội bóng và người chủ hiện nay của anh.

- Thôi được, Larry - Will đứng dậy xếp sổ vào cặp. Trước mắt anh phải qua ngày cuối tuần ở đây. Mười giờ sáng thứ hai, anh sẽ được gọi đến để xét xử sơ bộ. Chúng tôi sẽ cố xin toà cho anh được tại ngoại có bảo lãnh. Anh có khả năng chi trả không?

- Tôi chỉ có chiếc xe tải nhỏ. Mà còn phải trả góp ba năm nữa mới hết. Còn nhà thì cùng đi thuê.

- Anh quen ai có khả năng trả ứng trước không?

- Có lẽ chỉ có ông chủ tôi. Nhưng tôi không muốn hỏi ông ấy.

- Tự tôi sẽ nói với ông ấy, nhưng dù thế nào anh cũng phải báo cho ông chủ biết anh phải nghỉ việc.

Larry vỗ tay lên trán.

- Chết. Tôi quên bằng đi mất chưa nói với ông về chuyện đổi chỗ? Tôi vừa mới chợt nhớ đến.

- Ông cảnh sát trưởng đã cho tiến hành đổi chỗ?

- Vâng, với bốn người khác. Cái trò ấy thật kỳ cục. Mới đầu ông ấy bắt chúng tôi đứng úp mặt vào tường. Rồi sau đó bảo quay lại.

- Anh có trông thấy người nhận diện không?

- Không, người ấy đứng sau một tấm kính, tôi đoán là loại kính chỉ trông được một chiều.

- Phải, việc ấy người ta thường làm thế. - Will khoá cặp.

- Thưa ông Lee, có thực tôi lâm vào một vụ bê bối không?

- Tôi chưa biết, Larry à. Chúng ta chưa thể biết chừng nào còn chưa nghe được những lý lẽ của bên nguyên cáo. Sáng thứ hai, trong phiên xét xử sơ bộ, anh cần phải nhận có tội hãy vô tội. Nếu anh cãi vô tội mà toà xét có tội thì anh có nguy cơ sẽ phải nhận hình phạt cao nhất hoặc lĩnh án chung thân - Will cúi người về phía Larry - nhưng anh có thể cãi vô tội. Trong trường hợp ấy, tội của anh sẽ được giảm nhẹ hơn. Tôi có thể đến gặp ông biện lý và có thể đi đến một thoả thuận. Những ngày cuối tuần này, anh hãy nghĩ kỹ đi và cho tôi biết ý định của anh trước phiên toà sang thứ hai.

-Ồ! Tôi đã nghĩ kỹ rồi - Larry trả lời ngay - Tôi sẽ cãi vô tội.

- Được - Will vừa đứng dậy vừa nói - Bây giờ tôi phải đi. Tôi có thể giúp gì anh từ giờ đến sáng thứ hai?

- Vâng, thế thì tốt quá. Ông nhờ ai lấy hộ tôi quần áo để thay và báo cho Charlene biết tôi đang ở đây - Larry nói địa chỉ cho Will - Chia khoá tôi để ở dưới chậu hoa. Và nhân tiện ông chuyển giúp cho Charlene chìa khoá xe của tôi để cô ấy dùng.

- Có lẽ không được. Ông cảnh sát trưởng có thể giữ xe anh làm tang chứng, nhưng tôi sẽ cố. Còn gì nữa không?

Moody đảo mắt đi nơi khác rồi lại nhìn thẳng vào Will.

- Ông không hỏi tôi có giết Sarah Coloe hay không?

Đến lượt Will nhìn ra chỗ khác.

- Thế này, Larry. Đó là một câu hỏi mà đôi khi một luật sư không muốn đặt ra với thân chủ của mình.

- Dù thế nào, ông cũng không cần phải hỏi vì tự tôi sẽ nói ông nghe. Tôi không giết cô ấy - Moody khẳng định - Tôi xin thề là tôi không giết cô ấy.

Will gõ vào tấm kính ngăn buồng ông cảnh sát trưởng với phòng làm việc của nhân viên.

- Chào Dan. Anh thế nào?

Cảnh sát trưởng Dan Cox đứng dậy bắt tay anh.

- Rất tốt, Will. Còn anh?

- Có một việc muốn hỏi anh: Thân chủ của tôi muốn xin lại chiếc ô-tô cho cô bạn của anh ấy dùng.

Cox phát một cử chỉ từ chối.

Will không lấy làm lạ vì anh đã dự kiến điều đó.

- Anh sẽ gửi cho tôi các báo cáo xét nghiệm và kết quả mổ tử thi chứ?

- Đồng ý. Nhưng từ giờ cho đến tuần tới thì chưa có gì đâu. Họ cũng cần phải có thời gian mà như anh biết đấy.

Will rời nhà tù và lái xe đến thẳng nhà Larry Moody. Đó là một ngôi nhà nhỏ nằm trên một khu đất trống xung quanh chẳng một bóng cây. Anh đậu xe trước cửa, tìm thấy chìa khoá dưới chậu hoa và mở cửa bước vào.

Trong nhà, Will ngạc nhiên nhận thấy Larry có nhiều đồ đạc đến bất ngờ mà phần lớn đều còn mới, bày ngổn ngang ở căn phòng nhỏ bên ngoài. Thoáng nhìn cái cung cách mua sắm ăn chơi của Larry, Will nghĩ anh ta phải nợ đến ngập đến tận cổ.

Khi Will bước vào buồng ngủ của Larry để lấy quần áo thì cửa ngoài nhà bỗng xịch mở và anh thấy mình đứng giáp mặt với một cô gái.

Nhìn thấy anh, cô ta sững sốt như chôn chân tại chỗ.

Will choáng người trước vẻ đẹp của cô gái. Cô ta có bộ tóc hung, đôi mắt to ánh một màu xanh biếc, đôi môi nét viền rất đẹp và gợi cảm.

- Ông là ai? - Cô gái thốt lên hỏi, giọng đặc sệt dân miền Nam.

- Tôi là Will Lee, luật sư của Larry Moody. Rất tiếc đã làm có phải sợ. Larry nhờ tôi đến đây lấy hộ ít quần áo. Cô chắc là Charlene?

- Vâng, Charlene Joiner. Có ai đó ở cửa hàng nói Larry gặp chuyện rắc rối. Vì thế tôi mới đến đây.

- Nói đúng ra, tôi e rằng có rắc rối lớn đấy. Tôi vừa từ nhà tù đến đây. Anh ngưng lời, hơi nóng lòng muốn cho cô ta biết tin.

- Xin ông hãy nghe tôi, tốt hơn là mời ông ngồi xuống đã.

Cô ngồi xuống cạnh Will trên chiếc trường kỷ và nhìn anh, đôi mắt như vô cảm, trong khi Will cho cô biết về tội trạng Larry bị cáo buộc. Khi anh nói hết, cô cởi chiếc bờ-lu siêu thị Magi-Mart ra và Will cảm thấy bối rối khi thấy bên trong có chỉ mặc có một chiếc áo lót cộc tay.

- Thật vô lý - Cô nói - Larry không thể là một kẻ giết người.

- À, à. Chúng ta sẽ biết thêm về điều đó vào thứ hai. Tôi rất mong có đến dự phiên tòa sơ bộ.

- Vâng, chắc chắn thế.

Cô hé miệng, lưỡi đưa ra liếm vào môi dưới. Bất giác, Will ngồi nhích ra một tấc.

- Tiện gặp cô ở đây, tôi thấy cần phải hỏi cô vài câu - Will nói.

- Xin ông cứ hỏi. Tất cả những gì có lợi cho Larry tôi sẽ sẵn sàng làm - Có mỉm cười đáp.

Will che miệng thúng thảng ho. Thái độ của cô gái làm anh bối rối. Anh bắt đầu hỏi và cô gái trả lời.

Câu chuyện của Charlene khớp với lời khai của Larry từng điểm từng điểm một và những câu trả lời của cô nghe rất hợp lý và có suy nghĩ. Cô nói với anh một cách ngang vai, không hề tỏ ra e dè sợ sệt. So với Larry, cô có vẻ già dặn chín chắn hơn.

Sau khi hỏi và nghe kể xong, Will đứng dậy.

- Chuyện thế đã tạm đủ. Xin cô hãy đi lấy quần áo và mấy thứ cần thiết cho Larry, tôi sẽ mang vào nhà giam cho anh ấy.

Charlene vào buồng, lát sau trở ra đưa cho anh một túi xách đầy và chìa tay ra.

- Cảm ơn ông về tất cả đã làm cho Larry - Cô gái nói. - Tôi có thể gọi ông bằng Will không?

- Tất nhiên rồi - Will đáp và bắt tay cô.

Một bàn tay thật mềm và ấm. Charlene cười và không rút tay ra. Cô hỏi:

- Ông là con trai ông Billy Lee, ngài cựu thống đốc?

-Vâng.

Will buông bàn tay cô. Bàn tay hơi ươn ướt.

- Chào, Will - Cô gái nói.

Will bước ra ngoài nhà, ngồi lên xe.

- Ôi chào! - Anh thốt kêu lên khi quay xe trở lại nhà giam. Và cố để không nghĩ đến Charlene Joiner nữa.

Hai mươi phút sau, xe Will chạy vào con đường Raleigh ở Delano và một lát sau ngôi nhà chính của trang trại gia đình đã thấp thoáng trước mắt anh. Ngôi nhà xây bằng gạch, trông không thật đồ sộ nhưng kích cỡ cũng khá khá.

Will luồn xe vào con đường vòng cung, nhưng lẽ ra đi thẳng đến cửa, anh lại quay xe chạy về phía một lùm cây nằm ở ven một cái hồ rộng tới khoảng bốn mẫu tây ở cách sau nhà độ hai trăm mét. Đúng lúc ấy, một con labrado, giống chó lớn màu vàng hung lao từ hiên nhà xuống và đuổi theo xe.

Will ngoặt vào một con đường đất hơi lầy và từ từ đỗ xe trước ngôi nhà của anh, một “biệt thự” xây bằng đá và gỗ thông ba hướng tự anh làm lấy hồi hai mươi lăm tuổi, cùng với sự trợ giúp của hai người làm thuê trang trại của cha. Vừa bước xuống xe, anh đã suýt bị con labrado xô ngã.

- Chào Fred! Anh bạn già của ta ra sao?

Will quỳ một gối xuống, tay vỗ vỗ vào lưng con Fred để làm nó dịu dần cơn mừng, mặc cho nó liếm vào mắt mũi. Rồi anh xách hành lý bước nhanh lên mấy bậc thềm vào nhà. Sau một chậu tắm nước nóng, anh ngã mình xuống giường rồi cứ thế gà gât, thỉnh thoảng lại mở mắt ra ngắm mặt trời tà đang chìm dần xuống hồ, và rồi giấc ngủ ập đến với anh lúc nào không biết. Tỉnh dậy, anh mặc áo, thắt cà vạt và dưới ánh trăng lên, anh đi ngang qua lùm cây, lững thững bước về ngôi nhà chính.

Đến trước cửa thư viện, anh suýt xô vào mẹ. Bảy mươi tuổi mà Patricia Lee, mẹ anh, vẫn còn là một phụ nữ đẹp, cao lớn, mảnh mai, dáng thẳng mặc dù tóc bà đã bạc. Bà lùi lại một chút, hai tay âu yếm ôm lấy mặt con.

- Con có vẻ mệt mỗi đấy - Bà nói - Nhưng lần nào từ Washington về, con cũng luôn bị thế.

Cha Will, ông Billy, đang loay hoay xếp đón gì đó ở quầy rượu, cũng ngẩng lên nhìn con.

- Chào con trai - Ông gần như reo lên.

Billy Lee đã gấp ghé tám mươi, thế mà trông ông cũng như nghe tiếng nói sang sảng của ông, người ta cứ ngỡ ông còn kém thế đến chục tuổi.

- Một ly bước bông con nhé? - Ông mời Will.

- Vâng - Will đáp - Còn xin một ly. Còn cha thế nào à?

Will đổ ly rượu và ngã người xuống trường kỷ đặt bên cạnh chiếc lò sưởi trong đó có ngọn lửa đang réo tí tách, toả ra hơi ấm rất dễ chịu.

- Chánh án Boggs muốn gì thế con? - Tiếng Patricia đột ngột cất lên - Mẹ chắc ông ấy lại ấn cho con một việc mà ai cùng thấy ngán.

- Đúng thế mẹ ạ - Will đáp - Nhưng ông ấy cùng ngụ ý cho biết là với công việc này, ông ấy chẳng thể tin ai. Ngoài con.

Rồi Will thuật lại cuộc gặp chánh án Boggs.

- Còn nghĩ cái tay Moody ấy có phạm tội không? - Mẹ anh lại hỏi.

- Khó nói lắm, nhưng con nghĩ Moody đã nói thật với con.

- Còn có biết điều gì về Sarah Coloe không? Đến lượt cha anh hỏi.

- Con mới chỉ biết cô ấy là còn một nhà nông. Và dân da đen.

- Còn nhiều điều hơn nữa đây. Cô gái ấy láu lỉnh và thông minh. Đã tốt nghiệp trung học, được học bổng của trường Bennington. Tất cả chuyện ấy các báo đã đăng. Cô ấy điều hành một văn phòng giúp đỡ các cô gái vị thành niên bị mang thai.

- Còn thấy thế là tốt đấy, thưa cha - Will nói.

- Đúng, nhưng Sarah Cole gần như không có ai là bạn trong quận. Cô ấy đấu tranh cho quyền lợi của phụ nữ và tự nhân là vô thần.

Billy đứng dậy lấy tờ báo để trên bàn đưa cho Will.

- Và hơn nữa, đó là một cô gái đẹp.

Cô ta đẹp thật, Will nhấc tờ báo lên xem, đẹp đến bất ngờ: Mái tóc cắt ngắn kiểu châu Phi, cái nhìn thông minh và có vẻ... hơi gầy gò.

- Ồ - Billy hỏi - Để chọn luật sư cho bên nguyên bên bị, chánh án Boggs có chơi trò sắp ngửa với đồng xu không?

- Có, sao cha biết?

Lão già láu cá thế là vẫn đánh lừa được con. Ông ta bịp con đây. Cả hai mặt đồng tiền đều là mặt ngửa.

Nói rồi ông phá ra cười. Còn Will thì nhăn mặt, và anh chợt nhớ lại: thảo nào mà lúc ấy ông ta vội gạt ngay đồng tiền vào ngăn kéo.

- Không một luật sư nào ở đây muốn cãi cho Larry Moddy - Billy lại nói - Vì thế Boggs đã chọn con. Nhưng điều đó con cũng có thể coi là một lời khen đối với con đấy.

Vừa lúc ấy, bác bếp trưởng trong bộ y phục thường lệ bước vào, báo cho bà Patricia biết bữa ăn đã sẵn sàng.

Chờ cho mọi người đã ngồi vào bàn, rượu được rót ra, Will lúc ấy mới hắng giọng và nói:

- Con có một tin để báo cho ba mẹ. Sáng nay, còn vừa trò chuyện với thượng nghị sĩ Carr. Con đã nhận lời ở lại làm việc với ông cho cuộc bầu cử nay mai và trong hai năm tới.

Không khí chợt im lặng, Billy và Patricia có vẻ thất vọng. Nhưng không chờ cho họ lên tiếng, Will lại phác một cử chỉ và nói tiếp:

- Đối lại, ông đề nghị sẽ ủng hộ con một cách vô điều kiện trong việc con sẽ ứng cử thượng viện bốn năm sau.

- Hoan hô! - Cha mẹ anh cùng reo lên.

- Tuyệt! - Cha anh khoái chí nói tiếp - Nếu Ben Carr ủng hộ con thì coi như con đã nắm chắc cái ghế Thượng nghị sĩ.

Billy nâng cốc.

- Chúc mừng nhiệm kỳ Thượng nghị sĩ tương lai đầu tiên của con ở Georgie.

Trong phòng ngoài có tiếng điện thoại reo.

- Kể ra việc ấy đối với con cũng hơi sớm - Will nói. Bếp trưởng Henry bước vào.

- Thưa ông Will - Henry nói - Có điện thoại cho ông. Đó là một ông Wendell nào đấy ở tờ Hiến pháp của Atlanta. Ông ấy nói có việc rất quan trọng.

- Dudley Wendel là tổng biên tập của tờ báo đây ba mẹ ạ - Will nói - Tốt hơn là con nên nói chuyện với anh ta.

Will bước ra phòng ngoài nhấc máy.

- Chào ông Dudley!

- Chào ông Will. Xin lỗi đã quấy rầy ông, nhưng tôi cần có lời bình luận.

- Bình luận về cái gì? - Will sững sốt hỏi.

- Ông muốn nói là ông chưa biết ư?

- Biết sao? Ông nói gì tôi chẳng hiểu?

Wendell thốt ra một tiếng thở dài.

- Ông Will, rất buồn là chính tôi lại là người báo tin cho ông. Ben Carr đã bị một cú đột quỵ.

5. Chương 5

Will đưa máy bay vào chế độ lái tự động và nhìn ra bầu trời đêm. Đèn thành phố và các trang trại lướt dưới cánh máy bay trong khi anh bay về phía bệnh viện Newport ở Georgie, bệnh viện gần trang trại của gia đình Ben Carr nhất. Trong lòng, Will cảm thấy hẫng hụt, trống rỗng.

Ở độ tuổi bốn mươi mốt, anh đã dành tám năm cuối để phục vụ cho sự nghiệp của Ben Carr, người có lẽ giờ này đang cận kề với cái chết. Bác sĩ săn sóc cho Ben lúc này anh vừa điện hơi tỏ ra rất bi quan. Cơn đột quỵ rất nặng và khả năng hơi khó có thể nói trước.

Đèn tín hiệu hàng cọc tiêu nhấp nháy ở phía dưới đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Will. Anh giảm tốc độ và bắt đầu hạ cánh. Vừa tiếp đất, anh cho máy bay chạy một vòng theo hàng cọc tiêu hướng dẫn rồi tắt máy. Cùng lúc ấy, một chiếc trực thăng cũng đáp xuống bãi, ánh đèn pha làm anh loá mắt. Một xe tuần cảnh của bang Georgie phóng nhanh qua đường băng, đèn tín hiệu xanh nhấp nháy trên nóc xe, chạy đến đỗ gần chiếc trực thăng. Từ trên máy bay, Mack Dean, thống đốc bang Georgie nhảy xuống, khom lưng chạy đến xe. Trông thấy Will, ông gào to cổ át tiếng gầm rú của trực thăng:

- Lại đây, Will, tôi đưa anh cùng đi.

Xe chậm, Will và ông thống đốc phải ngồi sát vào nhau.

- Chiều nay tôi vừa nói chuyện với ông ấy xong - Mack Dean nói - Ông ấy có vẻ khá lắm và gần như suốt buổi, ông ấy chỉ toàn nói về anh.

Will hơi rùng mình khi nhớ lại vừa sáng nay, ông Thượng nghị sĩ đã hứa với anh là ông sẽ nói ngay với ông thống đốc rằng ông muốn anh sẽ là người kế vị ông nếu ông mất khi đang đương nhiệm. Cả hai người im lặng cho đến khi xe dừng lại trước bệnh viện.

Ông thống đốc bước vào trước, gặp ai ông chỉ khẽ đưa tay ra hiệu chào. Một viên cảnh sát đang gác trước phòng ông Thượng nghị sĩ. Hai người vừa tới cửa thì từ trong một bác sĩ đi ra.

- Thưa thống đốc - Ông bác sĩ nói - Tôi là bác sĩ Ralph Daniels.

- Chào, Ralph - Ông thống đốc đáp với cái bắt tay thật chặt - Ông Thượng nghị sĩ ra sao?

- Tình hình xấu lắm, thưa thống đốc. Tôi không dám nói rằng ông ấy qua khỏi đêm nay.

Đến lượt Will nói:

- Thưa bác sĩ, tôi là Will Lee, phụ tá của ông Thượng nghị sĩ. Ông có thể cho tôi biết chính xác điều gì đã xảy ra, được không?

- Vâng, tất nhiên. Người lái xe và bà Emma, chị ông Thượng nghị sĩ đã đưa ông ấy đến đây vào bảy giờ tối. Lúc ấy tay chân ông đã tê cứng, triệu chứng thông thường của nhồi máu cơ tim. Chúng tôi lập tức cho truyền dịch và thở oxy. Rồi cho chụp cắt lớp. Thời gian lâm sàng, ông ấy đã không biết gì nữa.

- Cắt lớp ra sao, thưa ông?

- Một cục màu đông ở phần não điều khiển tiếng nói.

- Cảm ơn ông - Will nói - Bây giờ xin ông cho chúng tôi vào thăm.

Will và ông thống đốc bước vào phòng. Ben Carr đang nằm đó bất tỉnh, tay cầm dây truyền dịch, mũi miệng úp máy thở oxy. Trước cảnh đó, Will choáng người như bị một cú đấm và một nỗi buồn và thương xót tràn ngập trong anh.

Trông thấy Will, bà Emma đang nắm tay ông Thượng nghị sĩ bỗng cau mặt giận dữ:

- Anh! - Bà thốt lên - Chính anh đã làm cho ông ấy nên nông nổi này đây. Lúc nào cũng công với việc, có chịu để cho ông ấy được yên đâu.

Will lặng im không nói, mắt nhìn chăm chăm người đàn bà già yếu, nhỏ nhoeo như một con chim sẻ. Bà ấy muốn gì nhỉ? Bà ấy vẫn luôn kỳ cục thế. Nếu bà ấy ở cùng Ben thì không phải là để chăm nom việc nhà của cho Ben, mà chính là được nhờ cậy vào sự che chở săn sóc của Ben. Dù sao nom bà ấy cũng thật tội nghiệp.

- Xin bà không nên làm âm ỉ ở đây như thế - Ông bác sĩ kịp thời can thiệp.

Will trông thấy Jasper, người lái xe cho Thượng nghị sĩ. Anh ta ngồi ở góc phòng, lặng lẽ khóc. Will bước lại gần anh.

- Jasper - Will nói - Tôi cam đoan với anh là ông ấy sẽ qua khỏi.

Jasper ngẩng mặt lên nhìn anh, đôi mắt còn ươn ướt.

- Tôi đã gắng nhanh hết sức để đưa ông ấy kịp tới đây.

- Anh đã làm rất tốt và đã góp công cứu sống ông ấy.

Trong mười phút, mọi người đều im lặng đứng vây quanh giường Ben lúc này đang vật lộn giữa cái sống và cái chết. Emma vẫn nắm chặt tay ông. lát sau ông bác sĩ ra hiệu mời ông thống đốc và Will ra ngoài. Đứng trong hành lang, bác sĩ ngoảnh mặt lại.

- Các ông biết đấy, bà ấy thật khó chịu - Hắt đầu về phía phòng Ben, bác sĩ phân trần.

- Thôi ta không để ý đến cái bà gàn dở ấy làm gì - Ông thống đốc nói.

- Bà ấy không có khả năng đưa ra một suy xét gì về việc điều trị cho ông Ben - Will lên tiếng - Bác sĩ hãy gượng nhẹ với bà ấy đến hết mức ông có thể. Nhưng nếu cần một quyết định thì xin bác sĩ cứ trao đổi với tôi.

Sau khi ông bác sĩ chào và quay lui, ông thống đốc kéo tay Will ra chỗ xe đang đợi.

- Tôi cần phải quay về Atlanta - Ông nói

- Vâng. Tôi sẽ gọi cho ông nếu có gì mới.

Ông thống đốc chợt dừng lại trên vỉa hè.

- Will - Ông nói - Tôi muốn báo anh ngay bây giờ nếu có một ghế trống, thì tôi có ý định sẽ thể chân vào đó.

Nói rồi ông chờ xem phản ứng của Will nhưng anh vẫn im lặng.

- Tôi muốn anh ở lại một thời gian nữa - Dean nói tiếp - Tôi vẫn còn cần đến anh.

Lại một lần nữa Dean mất công chờ đợi câu trả lời của Will.

- Thế nào? - Cuối cùng Dean hỏi.

Will nhìn bộ mặt phì phì của ông thống đốc và như muốn nện vào đầu một cái. Đồ đểu, ngay từ bây giờ hắn đã tính ính đến chuyện chiếm chỗ của Ben rồi. Anh lảng lạng quay lưng và trở lại bệnh viện.

Tối chủ nhật, Will chợt nhớ sáng mai anh sẽ phải dự phiên tòa. Cả ngày hôm nay anh đã ở trong bệnh viện với Ben, trả lời điện thoại từ tờ New York Time đến Tổng thống Hoa Kỳ và ngoài ra còn phải săn sóc bà Emma. Buổi chiều, cùng với bác sĩ Daniels, anh đến gặp ông chánh án quận, người biết rõ hoàn cảnh của gia đình Ben. Lập tức ông chánh án ra một quyết định tạm thời là từ nay mọi việc của ông Thượng nghị sĩ cũng như của bà Emma đều được đặt dưới trách nhiệm của Will.

Cũng từ lúc này, Will phải tập trung vào việc bảo vệ Larry Moody, ít ra là cho đến khi chánh án Boggs, căn cứ hoàn cảnh thực tế của anh, cho phép anh được thôi việc đó. Từ bệnh viện trở về nhà, anh xem lại sổ tay và gọi điện cho ông chủ của Larry, ông Morgan.

- Hãy cho biết tôi có thể giúp được gì cho Larry, thưa ông Lee - Morgan nói - Cậu ấy là người thợ tốt nhất tôi từng có.

- Thế này ông ạ. Tôi có thể cố xin cho Larry được tại ngoại có bảo lãnh - Will đáp - Nhưng anh ta chẳng có tí tiền của gì.

- Ông cần độ bao nhiêu?

- Ít ra phải năm mươi ngàn đô. Có khi phải gấp đôi.

- Ông không phải lo. Tôi thừa sức kiếm được.

- Tốt, nếu vậy sáng mai ông hãy đến tòa lúc mười giờ, mang theo một thư bảo lãnh.

Vừa đặt máy, anh trông thấy bác sĩ Daniels đang tiến về phía anh.

- Tôi vừa mới khám cho ông ấy xong - Daniels nói - Nhịp thở bình thường và tình trạng có vẻ như dần dần ổn định.

- Ô, thế thì may quá - Vừa đáp Will vừa ngoái số điện thoại trên một tấm các - Tôi phải có mặt ở phiên tòa sáng mai nhưng ông có thể gọi cho tôi. Chiều tôi sẽ quay lại.

Will ngủ ở nhà và dậy vào lúc sáu rưỡi. Anh sửa soạn bữa điểm tâm rồi vừa ăn vừa xem ti vi. Chương trình tin tức buổi sáng phần lớn đều đưa tin về tình trạng sức khỏe của Thượng nghị sĩ Ben Carr. Trước khi đến tòa ở Greenville, anh tắt qua văn phòng Lee & Lee ở Main Street, Delano. Anh chào bà Maxine, thư ký của cha anh.

- Có cái này trong hòm thư - Vừa nói bà vừa đưa cho Will một phong bì nâu dày cộp trên có ghi tên và địa chỉ của anh.

- Cảm ơn Maxine - Will nói - Tôi chỉ ghé qua đây chốc lát thôi.

- Rất buồn khi nghe tin về ông Thượng nghị sĩ. Tình hình ông ấy thế nào rồi, thưa ông?

- Khá nhiều rồi bà ạ. Ông ấy vẫn trụ vững. Nếu bác sĩ Daniels gọi đến đây cho tôi, xin bà hãy liên lạc với tôi ở tòa án.

- Vâng, tôi nhớ.

Will bước vào phòng mình. Anh mở phong bì và đổ các thứ đứng bên trong xuống bàn. Anh tròn xoe mắt: hơn một chục tập giấy bạc buộc dây chun lớp lớp đổ rơi xuống đất thành một đống. Một mảnh giấy nhỏ kèm theo vền vền ghi mấy chữ “Để bảo vệ cho Larry Eugene Moody”.

Will xếp tiền vào phong bì rồi bỏ vào két, đầu óc rối tung một câu hỏi: Ai gửi mà lại muốn giấu tên?

Will gõ cửa phòng chánh án Boggs.

- Mời vào!

Ông chánh án ra hiệu mới ngồi.

- Tôi có thể làm gì cho ông luật sư?

- Thưa ông chánh án, tôi nghĩ ông đã biết về cơn đột quỵ của ông Thượng nghị sĩ?

- Vâng, tôi đã biết. Bệnh tình của ông ấy ra sao rồi?

Will nói lại tình hình mới nhất.

- Ông ấy là một người tốt, Boggs. Hy vọng ông ấy sẽ qua khỏi.

- Thưa ông chánh án, như ông đã biết, với bệnh tình ông Thượng nghị sĩ, tôi e rằng tôi phải xin rút khỏi việc này.

- Không thể được - Boggs lắc đầu nói - Từ đầu tôi đã nói với ông là phải làm việc ấy đến cùng. Tốt hơn là ông nên làm quen với ý nghĩ đó đi.

Ông xem đồng hồ.

- Hai mươi phút nữa chúng ta sẽ gặp nhau tại toà.

Will đứng dậy, cố nén vẻ bức tức.

- Vâng, như ông muốn.

Ra đến cửa anh bỗng dừng lại.

- À! Nhân tiện xin báo với ông. Moody không phải là một can phạm tay trắng. Có người đã gặp tôi và cho biết có thể chi tiền cho việc bảo vệ anh ta.

Chánh án Boggs nhíu mày:

- À, tốt. Ai đó?

- Họ muốn giấu tên.

- Rất vui được biết tin đó, ông Will. Thôi, ông có thể về đi...

Mười giờ kém mười lăm, một viên cảnh sát dẫn Larry Moody vào phòng xử án. Will bắt tay anh ta.

- Hộ đối xử tốt với anh chứ, Larry? - Will hỏi.

- Vâng, thưa ông. Nhưng ở đây tôi thấy đã quá đủ.

Will chợt trông thấy John Morgan bước vào phòng. Anh ra dấu mời ông ta lại. Chìa tay qua lan can, Morgan bắt tay Larry.

- Larry - Will nói - Ông Morgan sẵn sàng trả tiền bảo lãnh cho anh.

- Cảm ơn ông chủ. Tôi không bao giờ quên ơn ông.

- Có gì đâu, con trai của ta. Chúng ta biết anh không bao giờ dính dáng trong vụ này. Chúng ta sẽ luôn ở bên anh.

Will bảo Morgan ngồi cạnh anh trên ghế của bên bào chữa.

- Sáng nay - Will nói - Chúng ta sẽ biết những căn cứ của bên nguyên.

Anh chợt ngưng lời khi thấy một bàn tay đặt lên vai Moody. Anh ngoảnh lại: Charlene đang tươi cười với họ. Ngay khi mặc một chiếc áo dài, cô vẫn làm anh bối rối. Cô lên ngồi hàng đầu cùng với Morgan.

Will ngoảnh lại nói với Moody:

- Thực ra sáng nay có ai đó đã gửi tiền cho tôi để bào chữa cho anh. Anh có nghĩ là ai không?

- Không - Larry lắc đầu đáp.

- Mời tất cả đứng dậy - Tiếng người mô toà vang lên.

Chánh án Boggs trong chiếc áo choàng to lớn nhanh nhẹn bước vào phòng. Ông ngồi vào ghế quan toà và nhắc mọi người trật tự.

- Mời ông Hunter - Ông đồng dạng nói. Elton Hunter đứng dậy.

- Kính thưa ngài chánh án, đây là phiên toà xét xử sơ bộ trong vụ Bang Georgie chống lại Larry Eugene Moody, bị buộc tội giết người. Tôi chỉ mời một nhân chứng, đó là ông Dan Cox, cảnh sát trưởng quận Meriwether.

Cảnh sát trưởng Dan Cox bước ra trước vành móng ngựa và tuyên thệ. Elton Hunter bắt đầu hỏi:

- Thưa ông Cox, có phải ông đã bắt bị can Larry Eugene Moody vì một vụ giết người xảy ra vào thứ năm tuần trước?

- Vâng.

- Vì lý do gì ông bắt bị can?

- Một nhân chứng nhận đã trông thấy bị can tại nơi xảy ra án mạng. Nhân chứng ấy đã xác định được bị can trong một cuộc đối chất. Một chứng cứ cụ thể đã được tìm thấy trên chiếc xe tải nhỏ của bị can. Cuối cùng, chứng cứ ngoại phạm của bị can tỏ ra không có sức thuyết phục đối với tôi.

- Nhân chứng thuộc quyền ông, thưa ông Lee - Hunter nói rồi bước về chỗ.

Will đứng dậy.

- Ông cảnh sát trưởng, nhân chứng của ông có chính mắt được chứng kiến vụ án mạng không?

- Không, thưa ông.

- Nhân chứng của ông có trông thấy thân chủ của tôi đang vứt xác nạn nhân không?

- Không hoàn toàn thế - Ông cảnh sát trưởng bắt đầu đỏ mặt.

- Nhân chứng không trông thấy mặt người chúng ta đang nói đến, thế mà lại chắc chắn đó chính là thân chủ của tôi.

Will liếc nhìn ông chánh án Boggs nhưng thấy mặt ông ta vẫn tỉnh như không.

- Ông cảnh sát trưởng, ông nói ông có trong tay một chứng cứ cụ thể tìm thấy trong chiếc xe tải nhỏ của ông Moody. Ông có thể cho tôi một báo cáo của phòng thí nghiệm được không?

- Tôi vẫn chưa nhận được báo cáo. Nhưng qua điện thoại, tôi được thông báo rằng sợi vải tìm thấy trên xác nạn nhân chính là đến từ chiếc xe.

- Ông cảnh sát trưởng, báo cáo nói những sợi vải lấy được từ chiếc xe, có phải vậy không ông?

- Vâng, thưa ông.

- Điều đó có nghĩa là những sợi vải do giống nhau chứ chưa phải là chúng cùng từ một nguồn gốc, có phải vậy không ông?

- Vâng, đó là... Tôi mới giả thiết thế.

- Ngoài ra ông còn nói chứng cứ ngoại phạm của bị can trong đêm xảy ra án mạng chưa đáng thuyết phục?

- Vâng. Bị can nói tôi hôm đó anh ta ở lại nhà của mình cùng cô bạn gái.

- Cô ấy có xác nhận điều đó không?

- Có, thưa ông.

- Nhưng ông cũng không tin?

- Không, tôi không tin.

Ông cảnh sát trưởng bắt đầu sốt ruột.

- Cảm ơn ông, tôi đã hỏi xong. Giờ chúng ta sẽ nghe cô Charlene Joiner. Bên bào chữa xin được hỏi cô Charlene Joiner.

Ông cảnh sát trưởng nhường chỗ cho Charlene và cô đứng ra tuyên thệ.

- Cô Joiner, cô cho biết tối thứ năm tuần trước cô đã ở đâu?

- Tôi ở nhà Larry cả buổi tối.

- Lúc ấy Larry Moody ở đâu?

- Anh ấy ở nhà với tôi. Và chỉ rời nhà để đi làm buổi sáng.

- Cô Joiner, xin nhớ là cô khai có tuyên thệ đây.

- Vâng, tôi biết và tôi chỉ nói sự thật.

- Tôi không hỏi gì nữa, thưa chánh án.

Chánh án Boggs nhìn Elton Hunter nhưng anh ta cũng không muốn hỏi gì thêm.

- Ông Hunter - Boggs nói - Ông có yêu cầu gì không?

Elton đứng dậy.

- Thưa ngài chánh án, ngài vừa nghe lời khai của một viên chức có thẩm quyền của lực lượng cảnh sát. Bên nguyên cáo xin đưa bị can ra trước toà để buộc tội.

- Còn ông Lee? - Ông chánh án hỏi.

- Thưa ngài chánh án - Will đứng lên nói - Ngài đã nghe ông cảnh sát trưởng nói nhân chứng của ông ấy không thật sự trông thấy mặt thân chủ của tôi, và ông cũng không xác lập được mối liên hệ không thể bác bỏ được giữa những chứng cứ cụ thể và chiếc xe tải của thân chủ tôi. Ngài cũng đã nghe một nhân chứng đáng tin cậy xác nhận rằng suốt tối đó ông Moody đã ở cùng với người ấy. Vì vậy thưa ngài, trong khi còn thiếu chứng cứ đáng thuyết phục, tôi đề nghị ngài cho ông Moody được hưởng quyền miễn tố.

- Đề nghị bị bác bỏ. Ông có yêu cầu cho thân chủ của ông được tại ngoại có bảo lãnh không?

- Vâng, thưa ngài. Trong cộng đồng, thân chủ của tôi tỏ ra là một người lành mạnh, bình thường. Ông ấy có một việc làm nhưng không có tiền dành dụm và có nhiều khó khăn về tài chính. Do đó tôi đề nghị tiền bảo lãnh của ông xin được định ở mức mười nghìn đô la.

Ông chánh án nhíu mày nhìn Elton Hunter.

- Thưa ngài chánh án - Hunter chỉ hơi nhể người lên nói - Ông Moody bị buộc tội đã sát hại một cô gái lương thiện, một tội ác làm chấn động cộng đồng của chúng ta. Vì thế không thể để bị can được tự do.

Gần như không cần suy nghĩ, chánh án Boggs tuyên bố:

- Việc tại ngoại có bảo lãnh bị bác bỏ. Bị can sẽ phải ra trước toà để xét. Phiên toà bế mạc.

Khi ông chánh án đã ra khỏi phòng, Will còn nán lại ngồi với thân chủ của anh:

- Tôi lấy làm tiếc, Larry, nhưng trong những vụ tương tự như vụ này, việc chấp nhận cho tại ngoại có bảo lãnh thường hiếm lắm. Chúng tôi sẽ cố để anh được đối xử ở mức tốt nhất có thể được.

6. Chương 6

Will cúi người xuống giường bệnh và nhìn vào mắt Ben Carr. Mắt ông ánh lên khi nhìn thấy anh, vẻ mặt thư giãn hơn và ông mỉm cười như một đứa trẻ thơ.

Will kéo ghế lại gần giường, ngồi xuống và nắm bàn tay không cử động được của ông.

- Ông Thượng nghị sĩ, tôi, Will đây. Tôi biết ông không thể nói được nhưng tôi hy vọng ông có thể hiểu được những gì tôi nói. Ông bị một cơn đột phát những giờ thì tình trạng đã ổn định.

Anh ngưng lại một lát, nghĩ xem nên nói những gì ông muốn biết.

- Bà Emma và Jasper luôn có mặt ở đây. Ông thống đốc cũng đã tới thăm ông khi vừa được tin...

Anh lại ngưng lại, tự nhủ mình cần phải nói những gì có thể động viên ông, khích lệ ông phấn đấu để mau chóng bình phục.

- Ông Thượng nghị sĩ, tôi vẫn luôn luôn có ý định tham gia vào việc vận động tranh cử của ông, cho nên ông không nên bỏ cuộc nhé!

Will không nhận thấy chút dấu hiệu phản ứng nào trên vẻ mặt ông Thượng nghị sĩ, nhưng thật bất ngờ, anh cảm thấy bàn tay ông hơi động đậy dường như có vẻ có muốn nắm chặt tay anh.

- Đúng, đúng thế đây, ông Thượng nghị sĩ ạ! - Will thốt nói to lên. Carr nhắm mắt lại. Will bóp nhẹ tay ông chào từ biệt rồi đi ra.

Thế nào anh lại gặp được ngay bác sĩ Daniels ngoài hành lang. Anh mừng rỡ bảo:

- Ông ấy đã hơi nhức nhích được bàn tay - Giọng anh lộ vẻ xúc động. Ông bác sĩ có vẻ không tin.

- Trong tình trạng hiện nay của ông ấy, tôi nghĩ ông chưa thể làm được thế, nhưng dù sao đó cũng là một dấu hiệu rất tốt. Nếu từ bây giờ mà đã làm được thế thì với sự cố gắng luyện tập, ông ấy sẽ có thể gần như bình phục hoàn toàn. Cứ giữ được như thế này, thì vài ngày nữa tôi sẽ có thể cho ông ấy ra viện. Khi nào tình trạng của ông ấy ổn định, chúng ta sẽ bắt đầu cho luyện tập.

- Thưa bác sĩ, ông ấy có ý định ra tranh cử một nhiệm kỳ nữa vào tháng mười một tới. Liệu sức khỏe có cho ông ấy cơ hội để làm việc đó không?

- Ông Will - Bác sĩ đáp - Tôi không khuyến khích mà cũng không khuyên can là nên hay không nên làm việc ấy. Cái đó còn tùy. Song một số người có thể nhanh chóng hồi phục được sức khỏe khi họ có một mục tiêu nào đó để phấn đấu. Dù sao, cứ nói với ông ấy về công việc đó, tôi thấy cũng chẳng có hại gì.

Will mỉm cười:

- Cảm ơn bác sĩ.

Tối đó, trong ngôi nhà bên hồ, Will ngồi trước máy tính và gõ một thông báo cho các nhân viên văn phòng của Thượng nghị sĩ. Thông báo ghi rõ:

"Thượng nghị sĩ Carr bị một cơn đột phát nghiêm trọng, nhưng tôi có nhiều hy vọng để tin ông sẽ sớm bình phục. Trong khi chờ đợi, tôi chắc là ông ấy muốn được tin tức của các bạn, xin các bạn chưa nên tính đến chuyện phải đi tìm việc làm khác.

WILL LEE".

Vừa gõ mấy xong thì có tiếng chuông điện thoại reo.

- Ông Will, tôi, Dudley Wendell ở tổ Hiến pháp đây - Một giọng nói cất lên ở đầu dây - Hy vọng không làm phiền lắm, nhưng tôi muốn ông cho một lời tuyên bố để đăng số báo ngày mai.

- Không có gì phiền cả, thưa ông - Will đáp - Tôi vừa vào thăm ông Thượng nghị sĩ chiều nay. Ông ấy đã khá lên nhiều và không dễ bị hạ gục đâu.

- Ông có thể nói gì về ý định của ông Thượng nghị sĩ trong cuộc bầu cử tháng mười một tới? - Wendell hỏi.

- Trước khi bị đột quỵ, Thượng nghị sĩ đã quyết định ra ứng cử, và chừng nào tôi chưa nghe thấy ông nói gì khác thì tôi coi như ông vẫn tiếp tục tiến hành việc đó. - Will đáp - Bây giờ xin ông thứ lỗi, tôi xin phép được đi nghỉ.

Nói thế nhưng khi đặt máy, anh lại tìm số điện thoại của gia đình Katherine Rule. Anh bấm máy.

- Chào! - Tiếng Kate vang lên nóng ấm. - Thượng nghị sĩ khá nhiều chưa, Will?

- Anh nghĩ ông ấy sẽ qua khỏi - Will đáp.

- Ông có thể ra ứng cử kỳ này không, anh?

- Ai mà biết được? Dù sao anh vẫn có ý định tiếp tục công việc coi như ông ấy có thể ra ứng cử được.

Will muốn thay đổi đề tài câu chuyện.

- Ngoài cái dở ra anh lại còn bị dấy cho một công việc khó nhận: đó là cái cho một tay bị buộc tội giết người.

Rồi anh kể lại vụ việc.

- Anh có vẻ mệt đấy - Kate nói - Anh hãy nghỉ đi, nghe em. À... Trước đó em báo cho anh biết là em đã vô cái chân ấy rồi đây: bây giờ em là tân phó giám đốc CIA.

- Tuyệt, Kate. Chúc mừng em. Mà biết đâu trước khi các tay ở đây chưa kịp hiểu ra điều gì đã rơi xuống đầu họ thì em đã nghiễm nhiên là... giám đốc rồi.

- Cảm ơn anh đã tin tưởng em. Những bây giờ hãy đi nghỉ đi, anh yêu.

Manny Pearl là tuýp người mà nếu như bị hỏi thì có lẽ ông ta đã úp lên đầu mình một bộ tóc già rồi. Nhỏ người nhưng mập mạp, ông ta bận một bộ đồ xám vải láng bóng cắt rất vụng. Ấy thế mà trông ông ta lại khá chừng chạc và không thiếu vẻ hấp dẫn.

Manny Pearl nhìn đồng hồ rồi với những bước đi nhún nhảy, ông từ từ bước ra của câu lạc bộ, vừa đi vừa liếc nhìn số khách đang ngồi trong phòng và mấy cô hầu bàn lảng vảng đi lại. Đêm nay là đêm trước Noel và số khách không đầy một nửa mỗi khi. Tuy nhiên Manny không có gì phải phàn nàn về công việc. Hộp đêm này đã mang lại cho ông hơn nửa triệu đô la năm qua. Nhưng ngược lại, hiệu sách con heo của ông làm ăn lại quá kém. Song cũng đã đến giờ phải đóng cửa rồi.

Ngồi sau tay lái chiếc Mercedes, Manny hít mùi đã toả ra ở trong xe, rồi ông mở máy. Chiếc xe mới cứng, chạy chưa qua hai trăm kilomet theo đồng hồ đo, và ông đã mua trả tiền ngay. Trong khi lái xe lướt qua các phố của Atlanta, ông lại nghĩ đến hiệu sách. Giá thuê nhà ở đây khá cao và tòi tệ hơn nữa nó vừa mới bị đám phụ nữ biểu tình bao vây. Chính ông mục sư Calhoun, giám đốc một đài truyền hình tôn giáo, đã phái đội quân gồm toàn đám phụ nữ cuồng tín của ông ta đến đây, vung cao biểu ngữ, mở cuộc tấn công. Họ quay phim, chụp ảnh rồi lập tức đưa lên phát trên đài truyền hình Calhoun.

Manny đậu xe trước cửa hiệu và nhanh nhẹn bước xuống. Chỉ năm phút nữa là bốn giờ sáng, tức tới giờ đóng cửa. Manny bước vào bên trong. Quang cảnh thật chán ngán: một nhân viên ngồi sau quầy, một nhân viên khác dựa lưng vào tường ngủ gà ngủ gật. Vừa lúc ấy viên quản lý từ một phòng nhỏ phía trong cùng bước ra.

- Chào, Frank - Manny nói - Chúc Noel vui vẻ!

Đáng lẽ đáp lời chào, nét mặt Frank bỗng đổi khác.

- Có gì thế, Frank? - Manny hỏi.

Một luồng gió lạnh thốc vào cổ Manny và ông chợt hiểu Frank đang ngó ra cửa. Ông quay ngoắt đầu lại.

Trước cửa hai bóng người xuất hiện và sau họ, hai người nữa bước tới. Cả bốn tên đều mặc bộ đồ rằn ri và đội mũ nồi đen kéo sụp xuống tận mắt. Ba trong số chúng mang tiểu liên, còn một tên cao gầy, tai xoắn như là cái bắp, mũi khoằm như mỏ chim ưng thì cầm một khẩu súng ngắn.

- Đồng ý thôi, các chàng trai - Manny chủ động giơ hai tay lên và cố bình tĩnh nói - Chúng ta không nên làm to chuyện. Các anh cứ việc lấy tất cả những gì các anh muốn.

Ông quay nửa người về phía viên quản lý.

- Frank, anh gom tất cả tiền lại đây. Tên cao gầy lên tiếng:

- Chúng tao không thêm lấy những đồng tiền bẩn thỉu của mày. Ba thằng này - Hất hàm về phía ba nhân viên cửa hiệu, hắn nói - Hãy nằm xuống đất!

Manny không thích tất cả cái trò này. Mấy tên đó muốn gì? Mấy bộ đồng phục ấy có nghĩa là sao? Ông chìa cho chúng chiếc chìa khoá xe.

- Các ông hãy nghe tôi - Ông nói - Ngoài kia tôi có một chiếc Mercedes hoàn toàn mới. Nó đáng giá sáu mươi nghìn đô. Các ông lấy nó đi. Không việc gì mà phải căng thẳng thế...

- Tao đã bảo nằm xuống! - Tên cao gầy quát to.

Một tên trong bọn tóm lấy cổ áo Frank và dúi anh ta xuống đất.

Lúc này Manny hoảng thật sự. Ông nhìn qua cửa kính: phố xá vắng tanh. “Phải có một chiếc xe tuần cảnh đi qua... Mà ngay lập tức thì may ra mới kịp”, - ông thoáng nghĩ.

Tên cao gầy gật đầu ra hiệu cho một đồng đội và chỉ Frank. Một tên, mặt rất trẻ, bước lên và nâng súng bắn không nháy mắt. Viên quản lý học lên một tiếng, nẩy người một cái rồi nằm im dưới đất.

- Ôi! Lạy Chúa! - Manny kêu lên - Đừng nên làm thế!

- Câm mồm - Tên cao gầy lại quát.

Hắn lại ra hiệu cho một tên khác và lần này là đến lượt viên thủ quỹ ăn đạn. Số phận của nhân viên thứ ba cũng bị một tên khác kết thúc.

Manny, đứng chôn chân tại chỗ, bất lực nhìn xác ba nhân viên của mình nằm sóng soài trên vũng máu.

- Pearl! - Tên cao gầy sửa lên. Manny ngoảnh lại nhìn hắn.

- Giờ là đến lượt mày đấy, đồ khốn khiếp! - Hắn lấy cò súng và không thèm nhìn lại, hắn vẫy tay gọi đồng bọn rút lui.

Manny đổ vật xuống, đập người phải một hộp sách, mặt úp xuống đất. Song lạ lùng thay, ông hãy còn tỉnh và còn kịp nghe được giọng nói đắc thắng của tên chỉ huy:

- Chúng mày làm cứ làm, các chàng trai của ta.

7. Chương 7

Sáng Noên, hạ cánh xuống năm trăm mét đường băng cỏ của trại Flat Rock.

Anh cố dừng lại gần nhà nhất và chạy bỏ tới ngôi nhà. Jasper đứng trên thềm tươi cười đón anh.

- Mời ông lên - Jasper nói - Chúng tôi đã đưa ông ấy vào nằm trong phòng, có giường đệm nâng lên hạ xuống như bệnh viện hẳn hoi.

Will theo Jasper vào phòng. Ông Thượng nghị sĩ được đặt ở tư thế nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường mới, đối mặt với ti vi.

Will xích ghế lại gần giường và ngồi xuống nắm tay Ben Carr.

- Chúc ông Thượng nghị sĩ một Noên vui vẻ - Anh nói.

Bàn tay ông hơi động đậy. Phải chăng đó là sự cố cùng của cơ bắp, hãy ông đã cử động được? Ben Carr tiếp anh bằng một nụ cười của trẻ thơ, nhưng không biết ông có ý thức được những gì đang trông thấy không? Có lẽ ông ấy biết chứ? Rồi trong nửa giờ, anh thuật lại cho Ben những tin tức mới nhất, vừa nói vừa dò xét phản ứng của ông qua vẻ mặt, qua ánh mắt, qua bàn tay của ông.

Sau đó, anh chào từ biệt rồi ra máy bay.

Trong buổi chiều muộn hôm đó, ở trang trại, Will cùng cha mẹ ngồi trong thư viện nhấm nháp cà phê. Sau bữa ăn thịnh soạn, mọi người đã cảm thấy buồn ngủ.

- Còn có ra ứng cử kỳ này không, Will? - Billy bắt chợt hỏi đột một cái. Will giật mình, ngồi nhồm dậy.

- Ứng cử cái gì hả ba? - Anh sững sốt đáp.

- Thay Ben Carr chứ con cái gì nữa - Billy nói - Ba thấy điều đó là tất nhiên thôi. Will, còn thừa biết là dù Ben có qua khỏi, ông ta cũng đã hết thời rồi. Con không để ý là lũ điều quạ đã bắt đầu lượn lờ ở quanh ông ta sao?

- Con không phải là một trong bầy quạ đó - Will dữ dội phản ứng. Billy đứng lên và đi đi lại lại trong phòng.

- Ben Carr là một con người thực tế. Nếu ông ta còn giữ được khả năng đó thì chắc chắn lúc này trên giường bệnh, ông đã phải suy nghĩ xem bằng cách nào có thể đưa con ra kể tục ông ta.

- Con không có tâm địa nào để làm việc ấy. Còn không thể đi kiểm phiếu trong khi Ben còn đang đương nhiệm.

- Thế mà Mack Dean, ông thống đốc quý hoá của chúng ta lại đang làm việc ấy đấy.

- Vả lại thưa ba, con cũng chẳng có đủ tiền và cũng không có phương tiện.

Billy nhìn vô một lát rồi bước đến một cái giá và rút chìa mở một két sắt nhỏ. Ông lấy từ trong két ra một tập giấy và ném vào lòng Will.

- Đây, phương tiện của con đây.

- Cái gì đây, ba? - Will hỏi, giọng hoài nghi.

- Đó là trang trại của chúng ta - Patricia nói - Ba mẹ đã sang tên một phần đất cho con từ lâu. Chúng ta chỉ giữ lại ngôi nhà và ba hecta. Tất cả còn lại là thuộc quyền con. Đương nhiên là chúng ta muốn con giữ gìn lấy đất, nó thuộc gia đình chúng ta từ năm 1820. Những bầy gia súc chúng ta có thể dễ dàng bán. Vậy tội gì chúng ta không bán nó ngay lúc này, khi mà còn đang cần tiền cho dự định của con? Sự nghiệp của con, đó là cái ba mẹ mong muốn trước hết.

Will nhìn cha mẹ, cố nói một lời nào đó mà nghĩ không ra. Mẹ anh phá ra cười.

- Thế nào, Will, còn sẽ ra ứng cử chứ?

- Còn chưa thể nghĩ được gì trong lúc này - Will nói - Con đang quá xúc động.

- Dù sao con vẫn cứ nên nghĩ đến việc đó - Billy nói. Ông ngã người ngồi xuống ghế, cầm điều khiển mở ti vi.

- Chúng ta sẽ nói đến việc này sau - Ông nói có vẻ như chốt lại vấn đề.

Nghe bản tin lúc sau giờ đối với gia đình Will là một thói quen gần như có tính chất nghi thức.

“Xin chào quý vị và các bạn - Cô phát thanh viên bắt đầu nói - Sáng sớm Noên, ba người đã bị giết hại tại một hiệu sách bán ấn phẩm khiêu dâm ở Atlanta”.

Hình ảnh bên trong gian hàng hiện lên choán hết màn hình.

Vụ sát hại có tính chất trừng phạt này đã cướp đi sinh mạng của người quản lý và hai nhân viên phục vụ. Ông chủ hiệu sách Manfred Pearl, thoát chết một cách kỳ diệu, đã được đưa vào bệnh viện Piedmont nhưng đang trong tình trạng nguy kịch.

Ông kính quét một lượt gian phòng rồi dừng lại ở quầy hàng làm nổi lên cận cảnh một hàng chữ viết nguệch ngoạc bằng bút dạ: Cái chết cho lũ khiêu dâm khốn kiếp!

Cảnh sát tuyên bố động cơ vụ tấn công không phải là tiền bạc, bởi thủ phạm không hề đụng đến két sắt.

Rồi người ta trông thấy trên màn hình quang cảnh hàng trăm phụ nữ đang biểu tình trước hiệu sách, tay giương cao biểu ngữ.

Đó là những phụ nữ sùng tín của nhà thờ Pangtocot của Đồi Thánh Atlanta. Từ vài tuần nay, họ đã làm hàng rào trước hiệu sách. Mục sư Don Berverly Calhoun người cai quản Nhà thờ hiện đang có mặt ở chỗ chúng tôi.

Chuyển cảnh và ông mục sư, ăn mặc rất kiểu cách, xuất hiện ngồi cùng cô phóng viên. Quay mặt về phía ông mục sư, cô phóng viên bắt đầu cuộc phỏng vấn:

- Thừa Cha, Cha có nghĩ những hành động phản đối mới đây do Nhà thờ của cha tiến hành chống lại hiệu sách này có thể, bằng cách này hay cách khác, dẫn tới những vụ tàn sát tương tự?

Mục sư Calhoun úp hai bàn tay lên nhau.

- Cô Sheila... Không một người nào, thậm chí có quan hệ rất xa với Nhà thờ chúng tôi lại có thể có một hành động tương tự. Tuy nhiên qua việc này, tôi hy vọng không một ai trong chúng ta lại làm ngơ trước một lỗi lầm ghê gớm mà cái kiểu kinh doanh bẩn thỉu này đã gây cho cộng đồng cũng như đất nước chúng ta.

- Nhưng thưa Cha - Cô phóng viên nói - Những hoạt động của ông Pearl không có gì là vượt qua khuôn khổ của luật pháp?

- Nó vượt qua khuôn khổ luật của Chúa và đối với chúng tôi đó mới là luật tối thượng.

Will ngoảnh lại phía cha.

- Ông ta quả là khôn ngoan, phải không ba?

- Chứ còn gì nữa - Billy nói - Ông ta với Mack Dean hợp nhau cứ như một đồng một cốt. Calhoun đã quyên cho Mack một món tiền lớn trong hai kỳ bầu cử đây.

- Và nhờ hệ thống truyền hình của ông ta, Calhoun đã thu hút được một lượng khách khá đông đảo - Bà Patricia chêm vào nói.

- Khi nào Mack Dean tuyên bố ý định sẽ kế nhiệm Ben Carr, con có thể tin chắc là ông ta sẽ có ngay Calhoun đứng bên.

Ít khi quen biết nhau, Will và Kate chưa bao giờ cùng nhau đi ăn tiệm.

Công việc của Kate ở CIA và công việc của Will - mới đầu là cố vấn của uỷ ban mật Thượng viện, rồi sau là trưởng ban nhân sự của chủ tịch uỷ ban - đã đối lập quyền lợi công việc của họ. Vì thế, nếu quan hệ giữa họ bị lộ thì điều đó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự nghiệp của Katherine. Cho nên, lần đầu đi ăn cùng nhau, họ phải tìm đến một tiệm ăn ở ngoài Washington, và lần này, họ đã phải rủ nhau đến quán ăn nghệ sĩ ở New York, một nơi khá kín đáo để nâng cốc chúc mừng nhau nhân ngày đầu năm.

Will nâng cốc.

- Chúc mừng chức vụ mới của em!

Kate chậm cốc và nhấp một ngụm.

- Còn anh - Cô hỏi - Bây giờ anh sẽ làm gì?

Will có vẻ bất ngờ.

- À, anh vẫn đang có một công việc đó thôi.

Kate hít một hơi dài.

- Will, hãy thực tế một chút. Như anh vừa cho biết, ông Thượng nghị sĩ chắc đã ở nhiệm kỳ cuối cùng của ông ấy rồi.

Will thở dài.

- Em có lý - Anh nói.

- Hãy nghe em nơi đây. Anh còn có thể hành động đúng như anh đã dự kiến. Có lẽ, do bệnh trạng của ông Thượng nghị sĩ, anh sẽ không có được sự giúp đỡ như mong muốn của ông ấy, nhưng trước mắt, anh còn những bốn năm để tiến hành việc ứng cử của anh. Đối với Georgie, ông ấy hẳn vẫn còn có những ảnh hưởng nhất định nào đó chứ?

- Chắc thế, nhưng không nhiều như ông ấy tưởng đâu, vì đã hai chục năm nay, cha anh đâu còn là thống đốc. Ông ấy muốn ngay từ bây giờ anh đã phải thông báo ý định ra ứng cử Thượng nghị sĩ.

Kate nhướn mày.

- Anh nghĩ cha anh giục anh làm việc ấy là để ông ấy muốn chắc chắn được giúp anh một tay?
- Phải, có lẽ thế.

Kate dặt tay lên tay Will.

- Anh không muốn ra ứng cử sao?
- Không, chừng nào mà Ben còn sống. Vả lại, nếu ông ấy mất thì Mack Dean đã tuyên bố sẽ ra thế chân để hoàn thành nốt nhiệm kỳ của ông ấy rồi.
- Anh không có thực lực để tranh cử, phải không Will? Thực ra anh mới chỉ có một cái tên.
- Đó, nói chung, vấn đề là như thế đấy. Cho nên anh nghĩ tốt hơn hết là anh cố giúp sao cho Ben Carr hoàn tất nhiệm kỳ của mình càng tốt chừng nào hay chừng ấy. Sau đó anh sẽ về Delano hành nghề luật sư và bắt đầu chuẩn bị cho cuộc tranh cử bốn năm sau.
- Phải nói là anh đã khéo hoạch định sự nghiệp của mình đây - Kate mỉm cười nói - Nào, hãy chúc mừng cho bốn năm làm tốt công việc đó, với nhiều thời gian qua lại ở Washington để chúng mình được ở bên nhau.

Will nâng cốc.

- Anh uống cho bốn năm đó - Anh nói - Và anh cũng uống cho một đám cưới nào đó sau đây hai năm. Em đồng ý chứ?
- Vâng, anh lại thắng cuộc rồi. - Kate mỉm cười - Em hy vọng trong hai năm nữa, em sẽ hoàn toàn quên mất cái công việc dẫu ở Sở của em.

Hai người cũng cạn cốc.

Jack Buchanan, cố vấn pháp luật chính của Thượng nghị sĩ Ben Carr bước sộc vào phòng làm việc của Will.

- Will, lại đây nhanh lên! Có một cuộc phát trực tiếp từ nhà Thượng nghị sĩ, ở trại Flat Rock trên đài CNN.

Will đứng dậy đi ngay cùng Jack sang phòng họp. Tất cả mọi người trong ê-kíp đang ngồi ở đây, mắt dán lên ti vi. Chỉ ông Thượng nghị sĩ, Emma Carr, đang tuyên bố trên màn hình.

- Tôi muốn thông báo cùng các quý vị - Bằng một giọng đặc sệt Georgie bà nói - Thượng nghị sĩ Ben Carr đã quyết định ra ứng cử. Ý định này ông vừa cho tôi biết tối qua.

Will ngó màn hình với vẻ hoài nghi.

- Mẹ kiếp! Chuyện gì đã xảy ra ở đó thế này? - Vừa lẩm bẩm anh vừa vội quay về phòng mình.

Anh nhắc máy bấm số gọi cho Flat Rock. Anh gặp ngay Jasper ở đâu đây.

- Lạy Chúa, nghe tiếng ông tôi mừng quá - Giọng Jasper hớn hớn - Tôi có cảm tưởng là bà Emma điên mất rồi!
- Thượng nghị sĩ thế nào? Ông ấy đã nói được rồi ư?
- Ông ấy không nói được tiếng nào. Nhưng ông ấy có viết được một cái gì đó.
- Ông ấy viết gì?
- Thưa ông Will, tôi nghĩ tốt hơn là ông nên đến đây để chính mắt trông thấy.
- Được, tôi sẽ về ngay. Thời tiết có tốt không Jasper?
- Rất tốt, ông ạ. Trời trông như pha lê ấy. Ông có thể đáp ngay xuống sau nhà.

Will đặt máy và lại quay ra phòng họp. Trên ti vi, thống đốc Mack Dean vẽ mặt bồn chồn, day dứt đang bước nhanh xuống bậc thềm nhà nghị viện của Georgie, theo sau là hai phóng viên truyền hình CNN.

- Vâng, tôi vừa mới được biết tin này - Mack Dean nói - Tôi rất mừng thấy ông ấy dần dần hồi phục.

Jack phá ra cười.

- Nom ông ta kìa, ông ấy không vui mừng được như ông ta nói đâu. Tôi đoán là anh đến Flat Rock, phải không Will?

- Ủ, ta phải làm một cái gì đấy, một cái gì đấy cho bà Emma.

Bóng chiều đã ngả dài. Will cho máy bay lặn bánh đến tận sau nhà Flat Rock. Jasper đã có mặt ở đây ngay sau khi anh vừa nhảy xuống và họ cùng bước về nhà.

- Jasper, hãy nói chính xác chuyện gì đã xảy ra - Will hỏi.

- Thế này, ông ạ. Chiều qua, Thượng nghị sĩ có giờ luyện tập với cô y tá. Cô ấy đưa bút chì cho ông tập viết nhưng ông ấy đã không thành công. Sau đó, ông Thượng nghị sĩ cùng tôi xem ti vi. Chúng tôi đã xem cuộc phỏng vấn ông thống đốc Mack Dean và ông ta ngỏ ý muốn kể nhiệm ông Thượng nghị sĩ nhà ta...

Họ bước vào nhà bằng cửa sau. Trước khi Jasper kịp kể hết với Will thì bà Emma đã từ gian bếp vọt ra.

- Đồ điều quạ! - Bà phun ra với Will - Cái đó sẽ dạy cho mi biết!

Lizzie, vợ Jasper, lúc ấy cũng vừa từ bếp ra. Chị ta đứng phía sau Emma, nhìn Will và lắc đầu ngao ngán.

- Kệ, không nói gì, Will và Jasper tiếp tục bước về phía phòng Ben Carr.

- Nói tiếp đi, Jasper - Will nói - Chuyện gì đã xảy ra hôm qua?

- Vâng. Vậy là chúng tôi đang xem ông thống đốc trên ti vi, và ông có biết thế nào không? Tôi chợt thấy hình như ông Thượng nghị sĩ nổi xung lên và với chiếc bút chì đang cầm trên tay, ông ấy bắt đầu viết... Cố viết. Tôi cảm tưởng như ông đang chiến đấu với mình để mà viết.

Jasper móc túi đưa cho Will một tờ giấy.

- Tôi nghĩ khi đọc mấy chữ này, bà Emma đã hoàn toàn hiểu lầm ý nghĩa của nó. Tôi cho là khi viết dòng chữ đó, ông Thượng nghị sĩ đang nghĩ đến ông, hãy đúng hơn là muốn nhấn nhủ ông.

Will nhìn trắng giấy: anh thấy vền vền có hai từ, vạch kiểu chữ in hoa nét bút xiên xẹo. Anh bàng hoàng khi thấy Ben viết: "HÃY ỨNG CỬ", - nhưng có một hai chữ nét không rõ, đọc có thể lẫn chữ này sang chữ kia nên vì thế Emma Carr đã đọc ra là: "TÔI ỨNG CỬ".

Will đọc đi đọc lại dòng chữ, dựa lưng vào tường thở ra mấy lần. Rồi anh bước vào phòng Ben Carr.

Ông đã thức dậy, được đặt nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường có nấc để nâng lên. Trông thấy Will, ánh mắt ông bỗng sáng. Will nắm tay ông.

- Chào, Thượng nghị sĩ - Will nói - Tôi vừa được biết ông đã khá lên nhiều.

Bàn tay Ben khẽ bóp tay anh, một cử động Will hiểu là cố ý thức, chứ không phải là một phản xạ không có chủ định của cơ bắp.

- Thượng nghị sĩ - Will nói - Ông sẽ khỏi, nhất định ông sẽ khỏi! Bây giờ ông hãy cho biết: có phải dòng chữ này là ông muốn nói ông có ý định sẽ ra ứng cử không?

Bàn tay bóp hai lần. Không còn nhầm lẫn nữa. Will hít một hơi.

- Vậy ông muốn nói là tôi, chính tôi sẽ ra ứng cử.

Cú bóp tay của ông Thượng nghị sĩ khiến Will không khỏi ngạc nhiên. Chỉ bóp một lần và bóp khá mạnh. Thượng nghị sĩ nhìn Will, tay vẫn nắm chặt tay anh.

8. Chương 8

Ngồi cạnh giường bệnh của chồng ở bệnh viện, Leah Pearl vừa đan vừa thỉnh thoảng liếc nhìn chồng. Từ khi Manny Pearl bị bắn, bà không lúc nào không ở bên chồng.

Leah mỉm cười, nhớ lại những khi nói về chuyện thêu thùa đan lát của bà, Manny thường thích đùa là “việc làm đó ít ra cũng giúp cho bà ấy nghĩ đến một cái gì đó trong khi bà ấy nói”. Chả là tính bà hay nói, mà nói thì chuyện nọ xọ chuyện kia, chẳng ra đầu vào đâu.

Bà nhìn chồng và thấy một tay thò ra ngoài giường. Lo ngại, bà đưa tay bắt mạch. Không sao, mạch vẫn đều. Người ta đã bỏ ống thở ra cho ông. Yên tâm, bà nhẹ nhàng nhắc tay chồng đặt dưới chân rồi lại quay ra đan. Một lát sau, bỗng nhiên Manny cự quậy. Bà mừng rỡ, đây là lần đầu tiên ông ấy cự quậy kể từ cái buổi sáng Noen khủng khiếp ấy.

- Đồ vô lại! Đồ ăn cướp! - Ông chột hét to.

- Anh yêu - Leah gọi chồng, một tay đưa ra bấm chuông. Manny ngoảnh nhìn bà.

- Ồ! Em đấy ư? - Ông khề nói. Rồi ông nhíu mày hỏi - Chúng đã giết cả ba người, phải không? Chính mắt anh đã trông thấy.

- Vâng, Manny - Leah đáp - Nhưng chúng nó không giết anh.

- Em tưởng thế ư? À, chúng có lấy xe không?

- Không, Manny. Em đã đưa xe về nhà, không xây sát gì cả.

Một bác sĩ trẻ bước vào và xem bệnh cho Manny. Ông giơ bàn tay.

- Mấy ngón, ông Pearl?

- Hai - Manny trả lời - Chính cái gã mục sư ấy đã đứng đằng sau tất cả các chuyện đó.

- Manny! - Leah nhắc chồng.

- Hãy nhìn ngón tay tôi - Ông bác sĩ nói, bàn tay đưa qua đưa lại trước mắt Manny.

Manny chăm chú nhìn theo và bất chợt hỏi:

- Ông bao nhiêu tuổi, ông bác sĩ? Bác sĩ phá ra cười.

- Chắc ông muốn bác sĩ của ông phải là những người có mái tóc thái dương đã điểm hoa râm chẳng?

- Tôi không mấy tin tưởng mấy ông bác sĩ trẻ - Manny nói - Hãy cho tôi một ông nào đã đứng tuổi lại đây.

- Đáng tiếc là lúc này ở đây lại không có ai. Tôi e rằng ông đành phải bằng lòng với tôi vậy. Được tôi sẽ để một bác sĩ thần kinh khám cho ông.

- Tôi đã khá nhiều thưa ông - Manny nói, giọng bắt đầu đầu đầu.

- Đây chính là điều tôi đang muốn biết đó.

- Thôi được, đồng ý. Ông cứ làm việc của ông, ít ra thì có cũng hơn không. Nhưng trước hết, tôi muốn gặp cảnh sát. Tôi có khối chuyện muốn nói với họ.

Thanh tra cảnh sát Pittman rời mắt khỏi cuốn sổ tay.

- Còn gì nữa không, thưa ông? - Viên thanh tra hỏi Pearl.

- Tên cao gầy chỉ huy cả bọn ấy, hẳn có một cái mũi khoằm và tai quăn queo như là cái bắp. Nom hẳn dễ nhận lắm, chẳng thể lẫn vào đâu được.

- Được. Tôi sẽ báo ngay cho người của tôi để nhận dạng.

- Tôi ngờ hắn là dân nhà binh - Manny nói - Đã từng ở trong quân đội nên tôi có thể khẳng định với ông như thế... Mà có lẽ hắn thuộc thủy quân. Bây giờ đã về hưu.

- Điều gì khiến ông nghĩ như vậy?

- Tất tật về hắn. Cái dáng đi đứng, cái cách hắn ra lệnh.

- Được, chúng tôi sẽ liên hệ với Lầu Năm Góc để xác minh điều này, nhưng...

- Hắn không phải sĩ quan, mới trung sĩ, hạ sĩ thôi - Manny lại nói tiếp - Tôi đánh cuộc hắn là một viên đội. À, các ông có kiểm tra mấy tay thuyết giáo ở đài truyền hình không? Tôi đánh cuộc là tụi gangster này là tay chân của Calhoun.

- Ông hãy nghe tôi, ông Pearl - Viên thanh tra nghiêm giọng nói - Nếu tôi là ông thì tôi sẽ không la lối om sòm như thế đâu. Đồng ý là các tin đồn của Calhoun đã biểu tình trước cửa hiệu của ông, nhưng điều đó đâu đã có nghĩa là bản thân ông mục sư cùng dính dáng đến việc vừa xảy ra với ông.

Lúc ấy ông bác sĩ xen vào nói:

- Nếu ông đã hỏi xong, thưa ông thanh tra, thì xin ông...

- Vâng, tôi đã xong - Viên thanh tra đáp và quay ra bảo viên cảnh sát đi cùng rút lui.

Ra đến cửa, viên thanh tra mới lẩm bẩm nói:

- Cái gã chết hụt này sao mà lẩm mồm thế. Giờ lại đến lượt tay bác sĩ bị hắn quần cho một người đây.

Quá nửa đêm, Will mới từ trại Flat Rock trở về đến Georgetown. Một bà người, anh tắt qua nhà rồi mới đến chỗ Kate.

- Có gì đấy anh? - Kate hỏi giọng còn đang ngái ngủ.

- Nhiều chuyện làm em ạ. - Will vừa trả lời vừa ngả người ngồi xuống trường kỷ.

Rồi anh kể lại mọi chuyện. Còn Kate im lặng lắng nghe.

- Anh sẽ ra ứng cử, phải không anh?... Dù rằng chúng ta vừa ký kết?

- Phải. Anh chẳng còn có sự lựa chọn nào khác. Tuần trước anh đã không thể làm việc đó vì sợ Ben buồn phiền. Nhưng bây giờ, cùng chính vì lý do ấy nên anh lại phải làm. Anh cho rằng em không thể giúp đỡ được anh trong dịp này, có phải vậy không?

- Vâng. Nếu bây giờ em từ bỏ công việc, thì suốt đời em không thể tha thứ được cho mình - Kate ngả người vào Will. - Em không thể đến đấy được - Kate nói tiếp - Cũng chẳng thể gặp anh bất kỳ ở đâu. Em có một địa vị mới ở Sở, một chứng nhận mới về tư cách. Mỗi lần em đi đâu, nhật ký hàng ngày của em phải không một sai sót. Cho nên hơn bao giờ hết, chúng ta càng cần phải giữ kín mối quan hệ giữa chúng ta.

- Anh hứa, em sẽ là điều bí mật được giữ kín nhất trong thành phố này - Will ôm nàng vào lòng rồi nói.

Will đang làm việc trong phòng. Sau tám giờ một ít, anh nghe thấy có tiếng chân bước trong phòng họp. Jack Buchanan xuất hiện.

- Vào đi Jack, tôi có việc cần nói với anh.

Jack ngả thân hình dài ngoẵng của anh xuống ghế.

- Chuyện này, tôi muốn kể cho anh biết trước mọi người - Will nói.

Rồi anh thuật lại những điều vừa diễn ra ở nhà ông Thượng nghị sĩ.

- Tôi sẽ ra ứng cử kế tục nhiệm kỳ của Ben. Tôi khẳng định đó là ý muốn của ông ấy.

Jack mỉm cười.

- Tin đó thật tuyệt vời đây, Will. Tôi sẽ trông nom để ê-kíp chúng ta nhất cử nhất động đều như một. Anh có thể tin cậy ở tôi.

- Jack, tôi không muốn anh trông nom công việc ấy. Việc ấy có thể giao cho Ed.

Mặt Fred bỗng dài ra.

- Tôi hiểu... Được, như ý anh muốn.

Will bật cười.

- Jack, không phải như anh nghĩ đâu. Ý tôi là tôi muốn anh sát cánh bên tôi, giúp đỡ tôi tiến hành tốt cuộc vận động tranh cử.

Jack ngoắc miệng cười.

- Thế thì còn gì bằng. Điều đó mới thật sự làm tôi thích thú. Jack đứng dậy bắt tay Will.

- Nhưng điều đó sẽ khiến anh phải luôn xa Miliea và lũ nhóc đấy - Will nói.

- Cô ấy sẽ đồng ý thôi, anh thừa biết thế mà. Giúp gì được anh là cô ấy rất khoái.

- Tôi rất vui được biết như thế. Nghe này, Jack. Tôi sẽ bảo Kitty Conroy giúp chúng ta một tay. Anh và Kitty là hai người tôi có thể hoàn toàn tin cậy.

- Tôi sẽ gọi Milie ngay lập tức.

- Cảm ơn. À, anh nghĩ thế nào về Hank Taylor?

- Tôi chưa biết anh ấy lắm.

Jack cười và nói tiếp:

- Ở đây chúng ta chưa bao giờ cần đến một cố vấn chính trị. Nghe đâu là phần lớn các chiến dịch tranh cử ở New York đều do anh ấy phụ trách, có phải vậy không anh?

- Phải. Những Hank Taylor là dân miền Nam.

- Nếu anh đã nói vậy thì ta sẽ mời thêm anh ấy... Thôi, bây giờ để tôi đi gọi Kitty cho anh.

Jack đứng dậy.

Kitty Conroy, trợ lý báo chí của Thượng nghị sĩ, không để bỏ lỡ cơ hội.

- Will, tôi sẽ làm tốt việc này cho anh - Cô hăm hở nói.

Kitty tuổi gần ba mươi. Một cô gái có bỏ tóc hung, đẹp và thông minh.

- Lúc nào cô cũng làm tốt công việc. Chính vì vậy mà tôi cần nhờ đến cô. Được, từ thứ hai, cô sẽ là trợ lý báo chí của tôi. Cô chuẩn bị cuối tuần này sẽ đi Delano. Nhớ mang đồ đầy đủ cho một chuyến đi dài ngày đấy.

Will đến Watergate, lên thang máy để vào phòng Hank Taylor. Một cô nhân viên trẻ đẹp mới anh ngồi đợi. Qua vách ngăn, anh nghe văng đến bên tai những tiếng hô theo nhịp bước của một hành khúc, giọng điệu rất cuồng nhiệt: "Heald, Heald, Heald, là ứng cử viên của chúng ta! Cái gì Heald không thể làm thì không ai khác có thể làm được!" Nghe như cả một dàn đồng ca nam chỉ nhắc đi nhắc lại có mỗi một điệp khúc. Will nhăn mặt. Thật khủng khiếp. Chắc là đám cổ động viên đang hò hét ủng hộ cho Michael Heald, ứng cử viên của cái quận giàu sang nhất ở New York trong cuộc vận động tranh cử. Giữa lúc Will đang cân nhắc có lẽ tốt hơn là nên chọn một người khác để làm trưởng ban cho chiến dịch tranh cử của anh thì cửa xích mở và Hank Taylor bước vào. Hank chào rồi mời anh vào phòng làm việc. Nhỏ người, nhưng mạnh mẽ và đáng dấp thể thao, Hank mang kính gọng đen, mặc sơ mi lụa, quần tây đeo đó.

- Will khỏe chứ, anh bạn?

Ở New York mà Hank vẫn nói giọng đặc sệt miền Nam.

- Minh khỏe, cảm ơn Hank.
- Còn ông Thượng nghị sĩ?
- Khá lên nhiều rồi. Hàng ngày vẫn tập luyện.
- Và cậu đang định chen chân vào cái ghế của ông ấy? - Hank cười hỏi và mới Will ngồi.

Will đỏ mặt:

- Chúng mình hãy nói rõ ràng về việc này. Mình sẽ không ra ứng cử nếu không được ông ấy yêu cầu.
- Mình xin lỗi cậu - Taylor nói - Vậy là cậu muốn mình giúp một tay?
- Đúng, chính vì thế nên mình mới đến đây - Will đáp.

Hank Taylor đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. Lát sau anh nói:

- Đồng ý, anh bạn. Giờ để mình nói, với số tiền của cậu, bọn mình sẽ lo các chương trình truyền hình, truyền thanh và in viết tài liệu.
- Mình thấy thế là hợp lý đây - Will đáp.
- Tất cả những gì ra khỏi văn phòng này, chính tự mình sẽ có trách nhiệm. Và người của mình sẽ lo tìm giải pháp cho tất cả các vấn đề của cậu.
- Thực ra, Hank, mình cũng có rất nhiều ý kiến của riêng mình.
- Đương nhiên, đương nhiên rồi, anh bạn. Đây là mình chỉ muốn nhấn mạnh vào một, hai vấn đề chủ yếu thôi. Ví dụ, vấn đề giáo dục chẳng hạn. Bọn mình còn dự trữ vô khối tài liệu nói về việc cấp cho bố mẹ học sinh những phiếu có thể sử dụng ở bất kỳ trường tư nào. Họ sẽ được đón nhận một cách nồng nhiệt và có bảo đảm ở những trường ấy.
- Mình là người dân chủ, Hank, và mình tin tưởng ở sự giáo dục của hệ thống trường công.
- Đương nhiên, đương nhiên. Đây là mình nói vu vơ làm ví dụ thôi. Bọn mình tin là rồi mọi việc sẽ hợp ý cậu. Cứ yên tâm đi, đừng ngại.

Taylor ngồi ghé xuống mép bàn.

- Giờ thì chúng ta qua chuyện quan trọng khác. Cậu có tiền không?
- Đủ để chúng ta khởi động. Mình sẽ phải trả bao nhiêu?
- Thù lao cho chúng tớ lên tới bảy mươi nghìn đô la, ba mươi bảy nghìn năm trăm đô chi trước, số còn lại sẽ đưa sau thắng lợi sơ bộ. Bao giờ thì mình nhận được séc của cậu?
- Tuần sau, được chứ? - Vừa hỏi Will vừa nuốt nước bọt.
- Thế thì được. Mình đợi séc của cậu vào thứ hai - Hank nói và đứng dậy. Tiến chân Will ra cửa, Hank vỗ vai bạn nói thêm:
- Cậu không phải lo ngại gì cả. Cậu sẽ là Thượng nghị sĩ tương lai của Georgie.

Will bắt tay chào tạm biệt rồi lên xe đi thẳng đến Capitole. Dọc đường anh có cái cảm giác của một người đã bước chân vào vòng đua. Từ nay anh đã có các dân chuyên nghiệp làm việc cho anh, và cũng từ này anh lại có... một món nợ là bảy mươi lăm nghìn đô.7.

Ngồi cạnh giường bệnh của chồng ở bệnh viện, Leah Pearl vừa đan vừa thỉnh thoảng liếc nhìn chồng. Từ khi Manny Pearl bị bắn, bà không lúc nào không ở bên chồng.

Leah mỉm cười, nhớ lại những khi nói về chuyện thêu thùa đan lát của bà, Manny thường thích đùa là “việc làm đó ít ra cũng giúp cho bà ấy nghĩ đến một cái gì đó trong khi bà ấy nói”. Chả là tính bà hay nói, mà nói thì chuyện nọ xọ chuyện kia, chẳng ra đầu vào đâu.

Bà nhìn chồng và thấy một tay thò ra ngoài giường. Lo ngại, bà đưa tay bắt mạch. Không sao, mạch vẫn đều. Người ta đã bỏ ống thở ra cho ông. Yên tâm, ba nhẹ nhàng nhắc tay chồng đặt dưới chân rồi lại quay

ra đàn. Một lát sau, bỗng nhiên Manny cự quậy. Bà mừng rỡ, đây là lần đầu tiên ông ấy cự quậy kể từ cái buổi sáng Noen khủng khiếp ấy.

- Đồ vô lại! Đồ ăn cướp! - Ông chột hét to.

- Anh yêu - Leah gọi chồng, một tay đưa ra bấm chuông. Manny ngoảnh nhìn ba.

- Ồ! Em đấy ư? - Ông khề nói. Rồi ông nhú mày hỏi - Chúng đã giết cả ba người, phải không? Chính mắt anh đã trông thấy.

- Vâng, Manny - Leah đáp - Nhưng chúng nó không giết anh.

- Em tưởng thế ư? À, chúng có lấy xe không?

- Không, Manny. Em đã đưa xe về nhà, không xây sát gì cả.

Một bác sĩ trẻ bước vào và xem bệnh cho Manny. Ông giơ bàn tay.

- Mấy ngón, ông Pearl?

- Hai - Manny trả lời - Chính cái gã mục sư ấy đã đứng đằng sau tất cả các chuyện đó.

- Manny! - Leah nhắc chồng.

- Hãy nhìn ngón tay tôi - Ông bác sĩ nói, bàn tay đưa qua đưa lại trước mắt Manny.

Manny chăm chú nhìn theo và bất chợt hỏi:

- Ông bao nhiêu tuổi, ông bác sĩ? Bác sĩ phá ra cười.

- Chắc ông muốn bác sĩ của ông phải là những người có mái tóc thái dương đã điểm hoa râm chẳng?

- Tôi không mấy tin tưởng mấy ông bác sĩ trẻ - Manny nói - Hãy cho tôi một ông nào đã đứng tuổi lại đây.

- Đáng tiếc là lúc này ở đây lại không có ai. Tôi e rằng ông đành phải bằng lòng với tôi vậy. Được tôi sẽ để một bác sĩ thần kinh khám cho ông.

- Tôi đã khá nhiều thưa ông - Manny nói, giọng bắt đầu đầu đầu.

- Đây chính là điều tôi đang muốn biết đó.

- Thôi được, đồng ý. Ông cứ làm việc của ông, ít ra thì có cũng hơn không. Nhưng trước hết, tôi muốn gặp cảnh sát. Tôi có khối chuyện muốn nói với họ.

Thanh tra cảnh sát Pittman rời mắt khỏi cuốn sổ tay.

- Còn gì nữa không, thưa ông? - Viên thanh tra hỏi Pearl.

- Tên cao gầy chỉ huy cả bọn ấy, hắn có một cái mũi khoằm và tai quăn queo như là cái bắp. Nom hắn dễ nhận lắm, chẳng thể lẫn vào đâu được.

- Được. Tôi sẽ báo ngay cho người của tôi để nhận dạng.

- Tôi ngờ hắn là dân nhà binh - Manny nói - Đã từng ở trong quân đội nên tôi có thể khẳng định với ông như thế... Mà có lẽ hắn thuộc thủy quân. Bây giờ đã về hưu.

- Điều gì khiến ông nghĩ như vậy?

- Tất tật về hắn. Cái dáng đi đứng, cái cách hắn ra lệnh.

- Được, chúng tôi sẽ liên hệ với Lầu Năm Góc để xác minh điều này, nhưng...

- Hắn không phải sĩ quan, mới trung sĩ, hạ sĩ thôi - Manny lại nói tiếp - Tôi đánh cuộc hắn là một viên đội. À, các ông có kiểm tra mấy tay thuyết giáo ở đài truyền hình không? Tôi đánh cuộc là tụi gangster này là tay chân của Calhoun.

- Ông hãy nghe tôi, ông Pearl - Viên thanh tra nghiêm giọng nói - Nếu tôi là ông thì tôi sẽ không la lối om sòm như thế đâu. Đồng ý là các tin đồn của Calhoun đã biểu tình trước cửa hiệu của ông, nhưng điều đó đâu đã có nghĩa là bản thân ông mục sư cũng dính dáng đến việc vừa xảy ra với ông.

Lúc ấy ông bác sĩ xen vào nói:

- Nếu ông đã hỏi xong, thưa ông thanh tra, thì xin ông...

- Vâng, tôi đã xong - Viên thanh tra đáp và quay ra bảo viên cảnh sát đi cùng rút lui.

Ra đến cửa, viên thanh tra mới lẩm bẩm nói:

- Cái gã chết hụt này sao mà lẩm bẩm thế. Giờ lại đến lượt tay bác sĩ bị hấn quần cho một người đây.

Quá nửa đêm, Will mới từ trại Flat Rock trở về đến Georgetown. Một bã người, anh tắt qua nhà rồi mới đến chỗ Kate.

- Có gì đấy anh? - Kate hỏi giọng còn đang ngái ngủ.

- Nhiều chuyện làm em ạ. - Will vừa trả lời vừa ngả người ngồi xuống trường kỷ.

Rồi anh kể lại mọi chuyện. Còn Kate im lặng lắng nghe.

- Anh sẽ ra ứng cử, phải không anh?... Dù rằng chúng ta vừa ký kết?

- Phải. Anh chẳng còn có sự lựa chọn nào khác. Tuần trước anh đã không thể làm việc đó vì sợ Ben buồn phiền. Nhưng bây giờ, cùng chính vì lí do ấy nên anh lại phải làm. Anh cho rằng em không thể giúp đỡ được anh trong dịp này, có phải vậy không?

- Vâng. Nếu bây giờ em từ bỏ công việc, thì suốt đời em không thể tha thứ được cho mình - Kate ngả người vào Will. - Em không thể đến đấy được - Kate nói tiếp - Cũng chẳng thể gặp anh bất kỳ ở đâu. Em có một địa vị mới ở Sở, một chứng nhận mới về tư cách. Mỗi lần em đi đâu, nhật ký hàng ngày của em phải không một sai sót. Cho nên hơn bao giờ hết, chúng ta càng cần phải giữ kín mối quan hệ giữa chúng ta.

- Anh hứa, em sẽ là điều bí mật được giữ kín nhất trong thành phố này - Will ôm nàng vào lòng rồi nói.

Will đang làm việc trong phòng. Sau tám giờ một ít, anh nghe thấy có tiếng chân bước trong phòng họp. Jack Buchanan xuất hiện.

- Vào đi Jack, tôi có việc cần nói với anh.

Jack ngả thân hình dài ngoẵng của anh xuống ghế.

- Chuyện này, tôi muốn kể cho anh biết trước mọi người - Will nói.

Rồi anh thuật lại những điều vừa diễn ra ở nhà ông Thượng nghị sĩ.

- Tôi sẽ ra ứng cử kể tục nhiệm kỳ của Ben. Tôi khẳng định đó là ý muốn của ông ấy.

Jack mỉm cười.

- Tin đó thật tuyệt vời đây, Will. Tôi sẽ trông nom để ê-kíp chúng ta nhất cử nhất động đều như một. Anh có thể tin cậy ở tôi.

- Jack, tôi không muốn anh trông nom công việc ấy. Việc ấy có thể giao cho Ed.

Mặt Fred bỗng dài ra.

- Tôi hiểu... Được, như ý anh muốn.

Will bật cười.

- Jack, không phải như anh nghĩ đâu. Ý tôi là tôi muốn anh sát cánh bên tôi, giúp đỡ tôi tiến hành tốt cuộc vận động tranh cử.

Jack ngoắc miệng cười.

- Thế thì còn gì bằng. Điều đó mới thật sự làm tôi thích thú. Jack đứng dậy bắt tay Will.
- Nhưng điều đó sẽ khiến anh phải luôn xa Miliea và lữ nhóc đấy - Will nói.
- Cô ấy sẽ đồng ý thôi, anh thừa biết thế mà. Giúp gì được anh là cô ấy rất khoái.
- Tôi rất vui được biết như thế. Nghe này, Jack. Tôi sẽ bảo Kitty Conroy giúp chúng ta một tay. Anh và Kitty là hai người tôi có thể hoàn toàn tin cậy.
- Tôi sẽ gọi Milie ngay lập tức.
- Cảm ơn. À, anh nghĩ thế nào về Hank Taylor?
- Tôi chưa biết anh ấy lắm.

Jack cười và nói tiếp:

- Ở đây chúng ta chưa bao giờ cần đến một cố vấn chính trị. Nghe đâu là phần lớn các chiến dịch tranh cử ở New York đều do anh ấy phụ trách, có phải vậy không anh?
- Phải. Những Hank Taylor là dân miền Nam.
- Nếu anh đã nói vậy thì ta sẽ mời thêm anh ấy... Thôi, bây giờ để tôi đi gọi Kitty cho anh.

Jack đứng dậy.

Kitty Conroy, trợ lý báo chí của Thượng nghị sĩ, không để bỏ lỡ cơ hội.

- Will, tôi sẽ làm tốt việc này cho anh - Cô hăm hờ nói.

Kitty tuổi gần ba mươi. Một cô gái có bỏ tóc hung, đẹp và thông minh.

- Lúc nào cô cũng làm tốt công việc. Chính vì vậy mà tôi cần nhờ đến cô. Được, từ thứ hai, cô sẽ là trợ lý báo chí của tôi. Cô chuẩn bị cuối tuần này sẽ đi Delano. Nhớ mang đồ đầy đủ cho một chuyến đi dài ngày đấy.

Will đến Watergate, lên thang máy để vào phòng Hank Taylor. Một cô nhân viên trẻ đẹp mới anh ngồi đợi. Qua vách ngăn, anh nghe văng đến bên tai những tiếng hô theo nhịp bước của một hành khúc, giọng điệu rất cuồng nhiệt: “Heald, Heald, Heald, là ứng cử viên của chúng ta! Cái gì Heald không thể làm thì không ai khác có thể làm được!” Nghe như cả một dàn đồng ca nam chỉ nhắc đi nhắc lại có mỗi một điệp khúc. Will nhăn mặt. Thật khủng khiếp. Chắc là đám cổ động viên đang hò hét ủng hộ cho Michael Heald, ứng cử viên của cái quận giàu sang nhất ở New York trong cuộc vận động tranh cử. Giữa lúc Will đang cân nhắc có lẽ tốt hơn là nên chọn một người khác để làm trưởng ban cho chiến dịch tranh cử của anh thì cửa xịch mở và Hank Taylor bước vào. Hank chào rồi mời anh vào phòng làm việc. Nhỏ người, nhưng mạnh mẽ và đáng dấp thể thao, Hank mang kính gọng đen, mặc sơ mi lụa, quần tây đeo đó.

- Will khỏe chứ, anh bạn?
- Ở New York mà Hank vẫn nói giọng đặc sệt miền Nam.
- Mình khỏe, cảm ơn Hank.
- Còn ông Thượng nghị sĩ?
- Khá lên nhiều rồi. Hàng ngày vẫn tập luyện.
- Và cậu đang định chen chân vào cái ghế của ông ấy? - Hank cười hỏi và mới Will ngồi.

Will đỏ mặt:

- Chúng mình hãy nói rõ ràng về việc này. Mình sẽ không ra ứng cử nếu không được ông ấy yêu cầu.
- Mình xin lỗi cậu - Taylor nói - Vậy là cậu muốn mình giúp một tay?

- Đúng, chính vì thế nên mình mới đến đây - Will đáp.

Hank Taylor đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. lát sau anh nói:

- Đồng ý, anh bạn. Giờ để mình nói, với số tiền của cậu, bọn mình sẽ lo các chương trình truyền hình, truyền thanh và in viết tài liệu.

- Mình thấy thế là hợp lý đây - Will đáp.

- Tất cả những gì ra khỏi văn phòng này, chính tự mình sẽ có trách nhiệm. Và người của mình sẽ lo tìm giải pháp cho tất cả các vấn đề của cậu.

- Thực ra, Hank, mình cũng có rất nhiều ý kiến của riêng mình.

- đương nhiên, đương nhiên rồi, anh bạn. Đây là mình chỉ muốn nhấn mạnh vào một, hai vấn đề chủ yếu thôi. Ví dụ, vấn đề giáo dục chẳng hạn. Bọn mình còn dự trữ vô khối tài liệu nói về việc cấp cho bố mẹ học sinh những phiếu có thể sử dụng ở bất kỳ trường tư nào. Họ sẽ được đón nhận một cách nồng nhiệt và có bảo đảm ở những trường ấy.

- Mình là người dân chủ, Hank, và mình tin tưởng ở sự giáo dục của hệ thống trường công.

- đương nhiên, đương nhiên. Đây là mình nói vu vơ làm ví dụ thôi. Bọn mình tin là rồi mọi việc sẽ hợp ý cậu. Cứ yên tâm đi, đừng ngại.

Taylor ngồi ghé xuống mép bàn.

- Giờ thì chúng ta qua chuyện quan trọng khác. Cậu có tiền không?

- Đủ để chúng ta khởi động. Mình sẽ phải trả bao nhiêu?

- Thù lao cho chúng tớ lên tới bảy mươi nghìn đô la, ba mươi bảy nghìn năm trăm đô chi trước, số còn lại sẽ đưa sau thắng lợi sơ bộ. Bao giờ thì mình nhận được séc của cậu?

- Tuần sau, được chứ? - Vừa hỏi Will vừa nuốt nước bọt.

- Thế thì được. Mình đợi séc của cậu vào thứ hai - Hank nói và đứng dậy. Tiễn chân Will ra cửa, Hank vỗ vai bạn nói thêm:

- Cậu không phải lo ngại gì cả. Cậu sẽ là Thượng nghị sĩ tương lai của Georgie.

Will bắt tay chào tạm biệt rồi lên xe đi thẳng đến Capitole. Dọc đường anh có cái cảm giác của một người đã bước chân vào vòng đua. Từ nay anh đã có các dân chuyên nghiệp làm việc cho anh, và cũng từ này anh lại có... một món nợ là bảy mươi lăm nghìn đô.

9. Chương 9

Thanh tra Charles Pittman ngồi ở bàn giấy trong phòng làm việc của sở cảnh sát Atlanta. Trước mắt ông là Mickey Keane, vừa là cộng sự vừa là bạn thân của ông.

- Tất cả chỉ có thể thôi ư? - Pittman hỏi.

- Phải, tất cả chỉ có thế - Keane trả lời tay gạch gạch cái gì đó trong sổ. Có rất nhiều đầu và vỏ đạn vương vãi khắp nhà, chủ yếu là đạn tiểu liên Mac 10 và vài ba viên của súng ngắn Beretta. Tôi cũng thấy cả đất đỏ vương vãi ở đế giày, chắc là của bọn chúng.

- Đất đỏ ư? Ở cái bang Georgie này, đất đỏ có mà vô thiên ủng.

Biết sắp nói kháy mình, Keane vẫn tiếp tục báo cáo.

- Ngoài cửa có vết lốp xe để lại. Toàn là lốp xe tải nhỏ của General Motors, nhưng hạng này có hàng tá kiểu xe dùng loại lốp ấy... Và chưa kể vài kiểu xe nữa của Chrysler. Đây là tất cả những gì chúng ta có.

- Chưa, chưa phải đã hết đâu - Nhìn Keane với vẻ đắc thắng, ông thanh tra nói - Chúng ta còn có một nhân chứng rất quan trọng, đó là Manny Pearl. Ông ấy bảo nếu được tạo điều kiện thì ông ấy có thể nhận dạng được tên đại ca.

Tên đại ca, đó là cái tên Sở cảnh sát thường dùng để chỉ sếp của bọn tội phạm.

- Và người ta đã cung cấp cho chúng ta cái này đây - Ông thanh tra nói tiếp, tay đẩy về phía Keane một danh sách dài dằng dặc - Lầu Năm Góc cung cấp cho ta đây. Những năm trăm mười tám phiếu cả thấy.

- Nhưng ảnh thì họ từ chối không chịu mất công in lại cho chúng ta.

- Anh căn cứ vào những đặc điểm nào để yêu cầu hướng điều tra? - Keane hỏi.

- Quân nhân. Về hưu khoảng dưới mười lăm năm trở lại đây, đóng đến đội, ở Georgie.

Keane cầm lấy bản danh sách, xé làm đôi và đưa một nửa cho Pittman.

- Giờ anh định làm thế nào đây? Pearl nói hắn ta cao gầy, đặc biệt có cái tai nhẵn nheo lá cải bắp và cái mũi khoằm. Nhưng đáng tiếc là trong quân đội, người ta không lấy dấu tai. Chúng ta hãy tìm những gã cao hơn thước tám và nặng dưới bảy mươi lăm kilo.

Hai người bắt tay vào rà từng tên, xem xét cẩn thận từng chi tiết về chiều cao, cân nặng và loại da những người quá béo hay quá thấp. Phải gần hết buổi làm họ mới xong cái công việc tẩn mẩn tỷ mỉ ấy.

Pittman đếm phiếu.

- Tám mươi một viên đội về hưu, cao và gầy. Ta chỉ giữ những tay ở Atlanta. Chứ còn những gã ở tít tận những nơi khỉ ho có gáy của Georgie thì tội vạ gì họ đến đây mà tấn công hiệu sách bán đồ con heo.

Hai người lọc lại phiếu lần nữa.

- Mười hai cả thấy - Pittman lẩm nhẩm đếm - Tốt, bây giờ thì chúng ta có thể xin ảnh ở Lầu Năm Góc được rồi.

Sáng mai, khi Manny đang ngồi trên giường bệnh thì Pittman và Keane bước vào.

- Ông thấy thế nào rồi, ông Pearl? - Pittman hỏi.

- Ông bác sỹ thần kinh trẻ bảo tay phía trái của tôi bị tổn thương. Họ bảo tôi phải luyện tập - Manny trả lời.

- Chỉ thời gian ngắn nữa là ông có thể nhảy nhót được thôi mà - Xích ghé lại gần giường, Pittman nói - Ông Pearl, chúng tôi có một số ảnh cho ông xem đây. Tất cả các tay này đều cao, gầy, đều là toán lính đội đã về hưu và quanh quẩn trong vùng. Tôi muốn ông nhìn kỹ vào, từng chiếc một xem sao.

Mục kính trễ xuống tận chóp mũi, Manny thông thả xem ảnh, có tấm xem đi xem lại mấy lần. Xong xuôi, ông trả lời cho Pittman.

- Không - Manny nói một cách dứt khoát - Tôi chẳng nhận ra tên nào cả, chắc chắn nó không có ở đây...

Pittman đứng dậy giọng mệt mỏi.

- Thôi được, ông Pearl. Chúng tôi sẽ tiếp tục tìm thêm.

- Các ông tìm được là nhất định tôi sẽ nhận ra ngay. Các ông hãy tin tôi.

- Tôi tin ông, thưa ông Pearl - Pittman nói.

- Thế bây giờ chúng ta sẽ tìm ở đâu? - Keane hỏi khi hai người bước ra khỏi phòng.

- Chúng ta lại xin Lầu Năm Góc ảnh sáu mươi chín tay trong số cao gầy còn lại. Nếu không xong thì chúng ta sẽ sục vào đám Hải quân.

Pittman thở dài nói tiếp:

- Hướng còn lại duy nhất của chúng ta đây.

Thứ bảy, trong biệt thự ven hồ, Will đợi Jack Buchanan và Kitty Conroy đến từ Washington. Ngồi trước máy tính anh cố tập trung đầu óc để soạn thảo chương trình ra ứng cử cho một phụ tá về luật không mấy tiếng tăm. Nhưng rồi chẳng mấy chốc anh đã phát nản. Thì giữa lúc ấy, anh nghe thấy có tiếng xe lăn bánh lạo xạo trên lối đi trải sỏi bên ngoài.

Anh nhìn đồng hồ. Còn quá sớm để Jack và Kitty có thể đến. Anh đứng dậy và bước ra ngoài hiên. Một chiếc brec xích tới và trên xe một phụ nữ và hai người đàn ông bước xuống.

Người đàn ông nhỏ nhất, tuổi có vẻ mới ngoài đôi mươi, bước lên bậc thềm và chìa tay.

- Chào ông. Tôi là Tom Black, làm việc cho Hank Taylor - Anh ta tự giới thiệu - Còn đây là Jim và Betty, hai nhà nhiếp ảnh độc lập ở Atlanta.

Will chào và lần lượt bắt tay.

- Hank có báo các anh và cô đến. Nhưng tôi cứ ngỡ tuần tới.

- Vâng, đúng thế. Song chúng tôi lại muốn bắt đầu công việc càng sớm càng tốt - Black nói.

Black nhìn quanh:

- Biệt thự và hồ đẹp quá. Lên ảnh chắc tuyệt lắm đây. Chúng tôi vào xem trong nhà được không?

- đương nhiên rồi - Will đáp.

Theo lời mời của Will, ba người theo anh vào thăm biệt thự và chốc chốc họ lại dừng lại ngắm nghía và chụp ảnh chỗ này chỗ kia.

- Tôi lấy làm tiếc là nhà cửa hơi lộn xộn - Giơ tay phác một cử chỉ, Will nói.

- Không có gì quan trọng - Black đáp và bước vào buồng riêng của Will - Ông cho phép tôi ngó qua chỗ để quần áo của ông được không? - Rồi không đợi trả lời, anh ta xem số quần áo của Will treo trong tủ, miệng lẩm nhẩm cái gì đó. Lát sau anh ta quay ra và ngồi phịch xuống ghế sofa.

- Tôi đang làm chương trình cho một ứng cử viên - Will nói.

- Vâng. Chúng ta sẽ nói chuyện này sau - Black trả lời, hất hàm ra hiệu cho hai người cùng đi.

- Mời ông hãy ngồi trước máy tính. Chúng tôi sẽ chụp ảnh ông đang làm việc. Xin ông vén tay áo lên một chút.

Will làm theo lời yêu cầu của Black trong khi hai nhà nhiếp ảnh lảng xảng xung quanh.

- Jim, Betty, hai người ra chụp mấy pô quanh cảnh biệt thự nhìn từ phía bên kia hồ, đồng ý chứ? - Black bảo hai nhà nhiếp ảnh.

Sau khi hai người đi ra, Will mới có dịp nhìn kỹ Black, vì từ nãy đến giờ anh ta cứ quay như chong chóng. Black có mái tóc hung, mặc sơ mi thụng và đi đôi giày cao cổ. Nom anh ta mặt mũi non choẹt, khéo chỉ hai mươi tư, hai mươi nhăm là cùng. Và Will chợt nghĩ chẳng nhẽ Hank Taylor không kiếm được một tay nào già dặn hơn một chút hay sao?

Chừng như Black đoán được ý nghĩ của anh.

- Có lẽ để khởi đầu công việc được thuận lợi hơn, tôi xin nói rõ ông biết là năm nay tôi đã ba mươi một tuổi. Nhiều người cứ ngỡ tôi còn kém thế nhiều. Tôi bước chân vào cái nghề chính trị này với chiến dịch vận động cho Jimmy Carter năm 1976. Tôi đã tham gia mười một chiến dịch, và thắng tám.

- Chà - Will cười nói - Tôi xin lỗi đã đánh giá thấp anh.

- Lầm lẫn đó dễ hiểu thôi - Black cùng cười đáp - Ông ăn mặc rất có gu, nhưng loại vải Angle này không thích hợp cho chiến dịch vận động.

- Tại sao?
 - Nó quá sang. Bây giờ ông đang ở Georgie. Ở đây có tay Ham Stockton ở Atlanta. Anh ta có một hiệu y phục cho đàn ông.
 - Tôi có biết Ham.
 - Thế thì tốt. Anh ta có những bộ y phục vừa đẹp vừa kín đáo, không khoa trương. Tôi muốn ông sắm lấy hai bộ xanh nước biển, hai bộ xanh thẫm và hai bộ kẻ sọc. Ông mua thêm hai tá sơ mi trắng cổ kiểu Mỹ, vài chiếc cà vạt màu đỏ, và hai đôi giày Derby.
 - Giày Derby?
 - Phải, tôi không nói đùa đâu. Ông sẽ phải cuộc bộ kinh khủng đấy. À, quên. Ông nên mua một bộ áo mưa không có tay... Màu bê, để ông không có vẻ một ông chủ nhà băng. Ông cũng cần phải sửa lại kiểu tóc đi, gọi tay Ray Brewer ở Atlanta ấy. Ông cứ nói là tôi giới thiệu, hẳn ta sẽ làm cho ông đúng như ý tôi...
 - Black này, hãy cho tôi biết, nom tôi... Tệ hại làm sao?
 - Không, hãy tin tôi đi. Tôi sẽ cho ông những lời khuyên tốt, còn ông, ông sẽ phải trả giá tương xứng đây.
- Will thở dài.
- Đồng ý. Anh hay có mặt ở đây trong chiến dịch vận động không?
 - Có, nhưng không phải mỗi lúc. Tôi còn làm cho một tay gọi là Heald, ứng cử viên ở New York. Nhiệm vụ của tôi là theo dõi tác động của ông về phương diện truyền thông và góp ý cho ông. Và tôi mong là những góp ý của tôi được coi trọng.
 - Nó sẽ được coi trọng - Will thành thật nói.
 - Chiếc Wagoneer ngoài kia là của ông? -Vâng.
 - Ông hãy dẹp nó đi và thay bằng một chiếc Ford hay Chevrolet. Cả hai hãng này có xưởng lắp ráp ở Georgie. Có đúng là ông chưa lập gia đình phải không?
 - Chưa, và tôi sợ đó sẽ là một điểm bất lợi?
 - Có lẽ người ta có thể thuê cho ông một người nào đó - Black nói, mặt thản nhiên như không - Một cô tóc hung vàng, đẹp. Dành những ngày cuối tuần để săn sóc những kẻ cơ nhỡ chẳng hạn.
- Will phì cười.
- Hình như ông có một con chó?
 - Phải, một con labrado.
 - Hừm, ta có thể làm một cái gì đó... (Black rời ghế phò tôi). Ông lại đây, chúng tôi sẽ chụp ảnh ông cùng chỗ dạo chơi bên hồ.

10. Chương 10

Sau khi giới thiệu xong, mọi người tụ tập ở phòng ăn trên nhà bố mẹ Will.

Billy và Patricia ngồi vào hai đầu bàn, Will làm chủ tọa, số còn lại phân ra ngồi quanh bàn.

- Hôm nay - Will nói - Tôi xin có ý định phân công cho mỗi người một lĩnh vực để phụ trách. Sau đó, tôi sẽ xin ý kiến mọi người.

Anh bắt đầu từ Jack Buchanan.

- Anh tìm một trụ sở ở Atlanta. Kitty, cô phụ trách về mối quan hệ với giới truyền thông và lên lịch cho những ngày tôi phải xuất hiện trước công chúng.

Quay về phía Billy, anh nói:

- Thừa ba, ba đã nhận lời lo cho con về tài chính. Con tin tưởng ở ba và khỏi cần nói ba cũng biết đó là vấn đề quan trọng nhất lúc này.

Cuộc họp kéo dài suốt ngày, chỉ dừng lại giữa buổi để mọi người ăn trưa và nghỉ ngơi chốc lát. Chiều đến, khi mặt trời đã ngả xuống phía hồ, Will mới đứng dậy, thở phào một cái và tuyên bố.

- Cuộc họp đã xong, nếu không còn ai có ý kiến.

Bà Patricia cũng đứng lên nói:

- Bác đã chuẩn bị buồng cho Jack, Kitty và Tom. Nước cũng đã có sẵn, các cháu có thể tắm tấp một chút trước khi ăn.

Trong khi mọi người đứng dậy, vươn vai, thì bác bếp trưởng xuất hiện, báo cho Will có điện thoại ở phòng ngoài.

- Ông Will? Tôi là Rob Cutts ở tờ Hiến pháp Atlanta. Chúng tôi vừa được tin thống đốc Mark Dean cho biết ngày mai ông ta sẽ thông báo ý định ra kế tục thượng nghị sĩ Carr. ông có thể cho chúng tôi một lời bình luận được không?

- Chờ một lát, ông Rob - Will nói.

Anh ra đầu gọi Tom Black đang đứng ở gần đây.

- Ngày mai Dean báo ra ứng cử. Tờ Hiến pháp muốn có lời bình luận.

Black lắc đầu.

- Anh chỉ cần nói anh không bắt ngờ. Thế thôi.

- Điều đó không có gì là bất ngờ đối với tôi - Will trả lời vào máy - Nhưng tôi không có bình luận gì bây giờ.

- Đồng ý. Nhưng bà Emma Carr đã đồng ý cho Dean làm việc đó. Ông có ý kiến gì về việc đó?

Will nhăn mặt.

- Rob, thế này nhé. Cái này chỉ riêng giữa chúng ta thôi... Nhưng anh sẽ hiểu khi tôi cho anh biết là bà Emma đã được đặt dưới sự trông nom thường xuyên của một y tá. Bà ấy không chịu trách nhiệm gì về những lời tuyên bố của mình. Mọi việc của ông thượng nghị sĩ và của Emma đã được ông chánh án ủy quyền cho tôi.

- Tôi hiểu, anh Will - Cutts nói - Rất cảm ơn anh.

Will đặt máy.

- Anh không cần gì phải bận tâm về Dean - Black nói - Cứ kệ cho ông ta muốn làm gì thì làm. Hiện thời, cứ để cho ông ấy cứ mặc sức ba hoa.

- Với những lời huênh hoang của Dean thì tôi bắt cần, nhưng còn bà Emma, bà ấy làm tôi muốn điên đầu.

- Thôi, bực mình với cái bà khùng ấy làm gì cho một người, anh Will - Black nói - Để tôi tiễn anh về biệt thự.

Hai người bước ra khỏi nhà đi về phía hồ.

- Anh nghĩ cha anh sẽ làm thế nào để gây được vốn? - Black hỏi.

- Ông ấy còn rất nhiều bạn bè ngày trước.

Black gật đầu công nhận.

- Rất tốt. Nhưng tôi muốn anh lên danh sách những người quen biết và có thiện cảm với anh. Ghi cả những bạn thời đại học. Khi nào tuyên bố ra ứng cử, anh hãy gọi cho từng người trong bọn họ, yêu cầu họ đóng góp, gắng làm cho họ trở thành những người ủng hộ về tài chính, ủng hộ ứng cử viên, đó là nghĩa vụ công dân của họ. Anh chẳng mất gì đâu, quá lắm thì chỉ là một lời từ chối.

- Đồng ý - Will thở dài nói.

- Còn việc nữa. Anh có biết là tờ Hiến pháp vừa có một tổng biên tập mới cho tờ phụ trương chủ nhật, một phụ nữ trẻ của tờ Washington Post tên là Ann Heath?
- Có tôi đã được biết tin ấy. Cô ta đang khôi phục lại tờ phụ trương.
- Đúng thế. Số đầu tiên theo công thức mới của Ann ra hàng tháng và tôi nghĩ anh phải có mặt trên trang bìa. Ngày mai cô ấy sẽ đến đây dùng cơm với chúng ta.
- Anh chẳng để mất thời giờ chút nào nhỉ, cảm ơn anh bạn, Tom!

Ngồi trên hiên, Chuck Pittman lặng lẽ ngắm mưa. Vợ chồng anh đã ly dị nhau hai năm nay và ngay sau đó cô ấy đã lấy một viên cảnh sát khác. Ngày cuối tuần này, vợ anh đến đón con và thế là giờ ở nhà anh chỉ có một mình.

Tuần sau, anh sẽ phải cho bọn trẻ đi chơi Stone Mountam.

Anh quay vào nhà để xem bản tin phát lúc sáu giờ. Vẫn lại tình hình Trung Mỹ mà anh đã quá ớn. Chợt anh giởng tai, mắt nhìn chăm chăm vào ti vi. Ba người vừa bị sát hại tại một rạp chiếu phim con heo ở Charlotte.

- Tôi vừa được tin về vụ xảy ra ở chỗ anh - Pittman nói - Nó giống hệt như một vụ của tôi. Bốn tên mặc đồ rằn ri đột nhập vào một hiệu sách con heo và đã bắn chết viên quản lý và hai nhân viên. Chúng được trang bị ba tiểu liên Mac 10 và một Beretta tự động chín ly.
- Ở chỗ tôi cũng có đạn cỡ chín ly và ngoài ra toàn đạn súng săn. Tất cả chỉ có thế, không một dấu tích nào khác. Tiền của không mất mát gì hết. Đúng là một vụ trừng phạt.
- Thế chúng không viết lách gì à? Chỗ tôi có dòng chữ: “Cái chết cho bọn con heo”.
- Không. Tất cả chỉ có như tôi vừa nói.
- Anh “phách” cho tôi một báo cáo tường tận về đường đạn chín ly được không?
- Tôi đang cho vẽ chân dung của tên chỉ huy nhóm bằng máy. Khi nào có, tôi sẽ gửi cho anh.

Pittman chào và đặt máy. Ngoài trời bắt đầu tối. Anh sẽ ra quán làm một, hai ly. Tối nay anh muốn chuyện trò với một ai đó... Về một chuyện gì khác, ngoài chuyện chết chóc.

Ann Heath, tân tổng biên tập phụ trương chủ nhật của tờ Hiến pháp là một phụ nữ tuyệt đẹp. Khoảng ba mươi mốt tuổi, cao ráo, thanh lịch, cô có mái tóc nâu buông xõa xuống vai.

Will đón cô và người nhiếp ảnh ở trên hiên rồi mời hai người vào phòng bếp, nơi anh đang làm món rau trộn cho bữa sáng. Trời se lạnh và trong lò sưởi bằng đá trong phòng khách, một ngọn lửa đang vui vẻ nhảy nhót. Anh mời khách uống.

- Tôi xin một ly rượu vang - Ann đáp.

Will không dự kiến là rượu cũng có mặt trong cuộc phỏng vấn, nhưng may sao trong tủ lạnh có sẵn một chai vang Californie.

- Còn anh dùng gì? - Will hỏi người nhiếp ảnh.

- Anh cứ tự nhiên - Ann nói - Coi như anh ta không có mặt ở đây. Anh ta chỉ có việc chụp mấy kiểu ảnh rồi biến.

Chẳng biết Ann ra hiệu từ lúc nào, Will đã thấy người thợ ảnh đứng dậy chuẩn bị chụp. Theo sự đạo diễn của Ann, Will lúc thì ngồi trong pho tô, lúc tựa mình vào lò sưởi, lúc đứng ở hiên, lúc ra ngoài mép hồ, người thợ ảnh đi theo, ngắm nghía và bấm máy. Trời lạnh mà Will cảm thấy muốn thoát mồ hôi.

Chụp ảnh xong, người thợ ảnh ra xe và rời máy phóng đi.

- Anh cho phép? - Ann hỏi và mở chiếc máy ghi âm nhỏ xíu cô đặt trên quầy bar ngăn giữa bếp và phòng khách.

- Vâng, tất nhiên rồi - Will trả lời mặc dần anh không quen lắm với các cuộc phỏng vấn.

- Anh hãy nói qua một ít về bản thân- Ann đề nghị.

Thế là Will nói về việc anh học luật, làm luật sư ở một thành phố nhỏ và giúp việc cho ông thượng nghị sĩ.

- Phần lớn đàn ông ở tuổi anh đã phải có một gia đình, có vợ con và một con chó - Ann nói - Tất cả cái tập thể nhỏ ấy phải sẵn sàng để phô diễn trước các phóng viên.

Will cười:

- Tôi có thể kiếm một con chó nếu cô thấy cần thiết.

Ann Heath chỉ hơi nhếch mép cười.

- Chắc anh có một cô bạn gái?

Will thấy cô nhướn mày lên chờ đợi câu trả lời và anh mỉm cười đáp:

- Dù sao thì tôi cũng không phải là người đàn ông độc thân đầu tiên ra ứng cử Thượng viện.

- Đúng thế. Tại sao anh ra ứng cử? - Ann hỏi tiếp.

- Sự giáo dục của tôi đã dạy tôi bốn phận phải phục vụ mọi người - Will trả lời tự anh cũng thấy sự khoa trương trong lời lẽ của mình - Do đang giúp việc cho thượng nghị sĩ Carr, tôi có điều kiện để hiểu được ngọn ngành cách thức hoạt động của Quốc hội. Vì thế tôi đã nảy ý định là một ngày nào đó, tôi sẽ ra ứng cử một nhiệm kỳ.

- Theo ý ông, ông có thể trở thành một thượng nghị sĩ tốt như thượng nghị sĩ Carr không?

- Tôi không chắc ai có thể làm tốt như thượng nghị sĩ Carr. Chúng ta đang nói về một con người mà nhiều người coi là một thượng nghị sĩ lớn của thế kỷ.

Ann nhấp một ngụm vang.

- Ông có giàu không?

- Dưới con mắt của người nghèo thì có thể gọi là có. Nhưng dưới con mắt người giàu, thì không...

Trong bữa ăn. Ann tiếp tục cuộc phỏng vấn, hỏi quan điểm của Will về các vấn đề quốc phòng, nông nghiệp, chương trình xã hội. Họ cạn chai vang tuy Will chỉ uống rất ít. Họ dọn bàn và Ann tắt máy ghi âm.

- Thôi, ta làm việc thế tạm đủ rồi - Ann nói - Tôi có thể thăm nhà được chứ?

- Xin mời cô.

Một lát sau, tiếng Ann vọng ra từ phòng ngủ.

Will vào phòng và thấy Ann đang ngắm một bức tranh vẽ theo lối trừu tượng treo đối diện với giường nằm.

- Ồ, đó là tranh của Sidney Guberman. Một họa sĩ ở Atlanta. Anh ta là bạn tôi.

Ann vô tình đứng sát lại gần Will, như cô muốn ngắm tranh từ một góc độ khác

- Thật ư? Ann có nhiều bạn là nghệ sĩ?

- Ta hãy nói là một vài thôi.

Will hít mùi hương tỏa ra từ người Ann.

- Đây là một bức khỏa thân, phải không anh? Anh thích tranh khỏa thân?

Ann nhìn thẳng vào mắt Will và nói tiếp.

- Tất nhiên là điều này chỉ giữa chúng ta thôi.

Will như muốn hụt hơi. Có tiếng chân bước lên cầu thang và tiếng người gọi.

Đó là Tom Black. Will nhẹ cả người. Quay ra phòng khách. theo sau là Ann.

- Chào. Tom. Chúng tôi cũng vừa xong.

Chẳng hiểu sao Tom bỗng hơi giật mình.

- Tôi biết - Tom nói - Bây giờ tôi phải đi Atlanta. Xe cô còn chỗ nào cho tôi không Ann?

- Còn chứ?

Ann đáp và ngoảnh về Will.

- Tôi hy vọng chúng ta có thể bàn luận về nghệ thuật vào một lần khác, phải không anh Will?

- Vâng, vâng, tất nhiên... - Will lúng búng trong miệng trong khi Ann nắm chặt tay anh hơi lâu.

Ann xếp đồ đạc vào túi rồi đi ra.

- Tôi sẽ ra ngay, Ann - Black gọi với theo.

Quay về Will, Black hỏi luôn:

- Việc gì đã xảy ra?

- Cô ấy hỏi tôi về một bức tranh - Will trả lời trong khi tự hỏi không hiểu sao mình lại cảm thấy như có lỗi
- Rất mừng là vừa lúc anh vừa tới.

- Hãy nghe tôi, Will - Black nói - Tôi nói thật nhé, một ứng cử viên mà chơi cái trò Don Juan thì chẳng là gì đối với tôi.

- Nhưng có phải tôi chơi cái trò đó ấy đâu - Will vội vã thanh minh.

- Thế thì tốt. Tôi sẽ gọi từ Washington. Tôi sẽ đọc các thông báo của anh để hiểu quan điểm của anh. Sau đó. Hank và tôi sẽ bắt đầu chiến dịch vận động cho anh trên truyền hình.

- Được đấy, Tom. Nhưng đừng làm hơn chừng nào chúng ta còn chưa đủ vốn.

Black chìa tay.

- Hãy cẩn thận nhé.

- Có anh mới phải cẩn thận - Will cười bác lại - Vì chính anh mới là người lên xe của cô ấy...

11. Chương 11

Larry Moody sẽ phải ra toà vì bị buộc tội giết người. Khi Will nài nỉ muốn xin rút khỏi vụ án thì chánh án Boggs dọa sẽ cảnh cáo anh vì tội xúc phạm Toà. Vụ án sẽ được đưa ra xử vào ngày mười sáu tháng ba.

Một sáng thứ hai, Will đến nhà tù Greenville với tâm trạng chán ngán vì bắt buộc phải làm cái công việc anh muốn khước từ này.

- Tôi biết ông sẽ đến đây để lấy cái này - Trông thấy Will, cảnh sát trưởng nở một nụ cười nói, tay vẫy vẫy mấy mảnh giấy - Tôi đang định gọi cho ông...

- Vâng, cảm ơn ông, tôi muốn lấy cả chiếc xe - Will nói.

- À... - Cảnh sát trưởng do dự đáp - Tôi không biết liệu...

- Tôi có thể xin được lệnh ông chánh án, nếu ông muốn.

- Đồng ý, ông Will - Cảnh sát trưởng lau nhàu. Ông rút từ ngăn kéo ra chùm chìa khoá.

- Đây, ông.

Will bước ra khỏi phòng cảnh sát trưởng và đi vòng đến gara ở sau nhà. Chiếc xe màu hạt dẻ của Larry nằm ở một góc, bẩn thỉu và có vẻ bị bỏ xó. Will đi vòng quanh xe, mở cửa buồng lái và lên xe. Anh bật núm khởi động và trong khi mặc cho máy nổ, anh đọc qua sổ giấy tờ cảnh sát trưởng vừa đưa.

Mới đầu là báo cáo của phòng xét nghiệm. Thảm sau xe có một vết máu A dương tính, thuộc nhóm máu nạn nhân. Người ta thấy cả những sợi áo pullover của nạn nhân, và cuối cùng là những sợi thảm giống như sợi thảm xe lấy được trên áo của Sarah Cole.

Will nhét báo cáo vào cặp, vào sổ, nhấn ga và lái xe lên đường Luthersville. Anh đỗ xe trước Magi-Mart và bước vào siêu thị.

Charlene Joiner, vẫn dịu dàng tươi tắn như mỗi khi, rời quầy hàng và chìa tay ra bắt.

- Chào - Will nói - Tôi đã lấy được xe cho Larry. Cô có thể giữ lấy dùng. Cô có thể đưa tôi đến chỗ xe của tôi được không?

-Ồ, tất nhiên rồi! - Charlene nói. Có ngoài lại một người bạn.

- Mavis, cậu trong hộ mình mười phút nhé!

- Được thôi - Cô bạn có tên là Mavis đáp - Cậu cứ đi. Bây giờ đang vắng khách.

- Có quần áo nam ở đây không, cô? - Will hỏi.

- Kìa kìa - Charlene hát đầu về phía một cái cửa.

- Cô hãy đợi tôi ngoài xe hai phút - Will nói.

Khi Will quay ra, Charlene đã ngồi sau tay lái và họ lên đường đến nhà giam.

- Cô thuộc nhóm máu nào, Charlene? - Will hỏi.

- Tôi không biết - Cô đáp.

- Thế thì có phải đến bác sĩ thử đi.

-Vâng.

Cô nhìn xéo vào Will.

- Kỳ này anh sẽ ra ứng cử ư?

- Vâng, nhưng mong cô giữ kín cho. Vì tôi sẽ chỉ báo tin này trước hai tuần.

Charlene dùng xe trước nhà giam.

- Tôi sẽ bầu cho anh - Cô mỉm cười nói.

- Cảm ơn sự tin cậy của cô.

Nụ cười của Charlene thật dễ chịu.

- Vậy thì sớm gặp lại - Will nói và bước xuống xe, trong khi Charlene giơ tay vẫy chào rồi lái xe phóng đi.

Will hãy còn một việc nữa? Greenville. Sau khi chạy khoảng tám trăm mét trên con đường ngập rác, anh trông thấy có khói bốc ở phía trước. Chạy được trăm thước nữa, anh cho xe dừng lại. Phía trước anh là một xe ủi đang đổ đất xuống những đống rác.

Will lục cặp lấy ra một sơ đồ vẽ tay. Nhìn qua bãi rác một lúc, anh nhận ra một dải băng màu vàng găm trên mặt đất. Anh đọc được dòng chữ: "Hiện trường vụ án. Cắm vào". Đó là nơi người ta đã tìm thấy thi thể Sarah Cole.

Will nhìn ra xung quanh. Cách anh chừng ba chục mét, giữa hàng cây viền quanh bãi rác, mọc lên một túp lều. Will tiến lại gần lều, vừa đi vừa đếm bước chân. Lều được dựng linh tinh bằng gỗ, vải sơn và bìa cứng; mặt lều trống huếch trống hoác và phía trước xếp đầy những nắp chụp lốp xe. Trên nóc lều, một ngọn khói ngoằn ngoèo bay lên.

- Chào - Một giọng nói cất lên ở sau anh.

Will quay lại. Một người đàn ông da đen khó xác định tuổi, mặc một bộ đồ lao động đã rách tươm, từ hàng cây tiến lại phía anh.

- Chào - Will đáp - Ông ở đây à?

- Ui cha - Ông ta móm mém cười.

- Tôi là Will - Will nói - Còn ông?

- Tôi là Roosevelt Watkins - Người đàn ông trả lời - Vui mừng được gặp ông.

Hai người bắt tay nhau.

- Ông Watkins - Will nói - Tôi muốn...

- Ồ! Ông có thể gọi tôi là Roosevelt - Người đàn ông lại cười và ngắt lời - Tất cả mọi người đều gọi tôi là Roosevelt.

- Vậy thì, Roosevelt - Will nói - Tôi muốn hỏi ông vài điều.

- Tất nhiên rồi, mời ông.

- Hãy cho tôi biết - Will hỏi - Mới đây ông đã nói chuyện với ông cảnh sát trưởng phải không?

- Vâng. Ít lâu nay tôi đã là bạn hữu của ông cảnh sát trưởng.

- À! - Will cười nói - Thế thì tôi nghĩ ông cũng sẽ trở thành bạn tốt của tôi. Thế là hai người bắt đầu chuyện trò rất sôi nổi.

Khi Chuck Pittman ngồi vào trong xe để đến nơi làm việc thì có tiếng gọi ở máy bộ đàm. Anh cầm máy lên nghe. Tiếng người cất lên.

- Cộng sự của ông cho biết có một bưu phẩm của Lầu Năm Góc gửi cho ông.

- Hiểu rồi - Pittman trả lời - Nói với ông ấy đến gặp tôi? bệnh viện Piedmond.

Mười phút sau, khi tới nơi, anh đã thấy xe của Keane đỗ ở lối ra vào cấp cứu.

- Pearl đã ra viện - Keane nói, tay chìa cho anh một phong bì dày cộp - Và đây là gửi cho anh.

Pittman kéo Keane ngồi xuống một chiếc ghế băng và mở phong bì ra xem: trong toàn là ảnh. Anh chia cho Keane một nửa.

- Anh còn nhớ mặt tên đại ca chứ?

- Tất nhiên là nhớ.

- Chúng ta cố nhận ra hắn xem sao.

Hai người lần lượt ngắm sáu mươi chín tấm ảnh. Khi xong một lượt, Keane giữ lại một tấm. Họ đặt mấy tấm ảnh lên ghế băng.

- Có thể nói chúng là anh em - Keane nói.

- Tôi không thích thế này. Tôi hy vọng có một sự nhận dạng chính xác hơn. Nhưng thôi, cứ mang mấy cái này đến chỗ Pearl. Lại đây, tôi có địa chỉ nhà ông ấy.

Pittman phóng xe nhanh hơn mức nên làm. Anh đi thẳng đường Peach Tree Road. Được hơn một cây số sau khi qua Lenox Square, anh quẹo trái và đến được phố định tìm. Nhìn ngôi nhà của Pearl, anh ngạc nhiên vì nó hoàn toàn không giống như ngôi nhà anh tưởng một ông chủ hộp đêm có thể ở. Đó là một ngôi nhà cổ, xây bằng gạch đỏ, theo kiểu của thế kỷ XVIII! Anh bấm chuông và bà Leah Pearl ra mở cửa.

- Ôi, ông thanh tra! Lại cả ông cảnh sát trưởng nữa này - Bà gần như reo lên - Chào hai ông, xin mời hai ông vào.

- Cảm ơn, chào ba - Pittman và Keane đáp rồi bước vào và hai anh lập tức ngửi thấy ngay hương vị thơm ngon của mùi thức ăn đang xào nấu trong bếp ngào ngạt bốc ra.

- Tôi rất mừng được biết ông Pearl đã trở về nhà. Liệu chúng tôi có thể gặp ông nhà một lát được không? - Pittman hỏi.

- Tất nhiên, tất nhiên - Ba Pearl đáp - Mời hai ông theo tôi.

Nói rồi bà dẫn anh đến hiên ở phía sau nhà, Manny Pearl đang ở đây, vất vả chống nạng tập đi, chiếc chân trái kéo lê lết xết. Lần đầu tiên trông thấy ông bỏ băng ở trên đầu, hai anh nom ông là lạ.

- Chào ông thanh tra, chào ông Keane. Hai ông khỏe chứ? - Manny ngoác miệng cười vồn vã hỏi - Tôi đã bỏ được xe lăn rồi đấy, hai ông thấy không?

- Ông đã gần được như trước rồi, chúc mừng ông - Pittman nói - Chúng ta hãy ngồi một lát nhé. Có mấy tấm ảnh để ông xem đây.

Ba người ngồi xuống một chiếc ghế dài, Manny ngồi giữa hai anh. Manny chăm chú ngắm từng tấm ảnh, trong khi Pittman và Keane hồi hộp nhìn ông. Bỗng Manny dừng lại ở ba tấm ảnh, ghé sát mặt để nhìn, rồi trải cả ba tấm ảnh lên bàn đặt ở trước mắt... Đúng là ba tấm ảnh mà Pittman và Keane đã chọn lọc. Manny nhíu mày, cố gắng định thần, rồi bằng một cử chỉ rất kiên quyết, ông chỉ thẳng ngón tay trở xuống tấm ảnh bên phải.

- Đích thị hần! - Ông kêu lên - Không nghi ngờ gì nữa.

- Ông chắc chắn chứ, ông Pearl? - Pittman hỏi - Mấy người này giống nhau như anh em sinh đôi sinh ba.

- Phải, rất có thể chúng là anh em. Những dù thế nào, tôi vẫn khẳng định tên này là tên đã bắn tôi.

Pittman lật mặt sau tấm ảnh và đọc to:

- Harold C. Perkerson, quân đã về hưu. Cảm ơn ông Pearl. Tôi có thể gọi đây nói được không?

- Tất nhiên - Manny đáp - Máy ở trên bàn ngay sau ông.

Pittman gọi đây nói cho cấp trên theo số máy trực tiếp.

- Đại úy - Anh nói - Manny Pearl đã nhận ra hung phạm theo ảnh của Lầu Năm Góc. Đó là một viên quân đã về hưu. Sống ở nông thôn, ở đồng La Grange, quận Meriwether.

- Chơi khá lắm, Chuck. Giờ anh có ý định ra sao?

- Tôi muốn bắt hần ngay lập tức. Ông cho tôi lệnh và thêm người. Tên này là dân chuyên nghiệp và hần có súng tự động.

- Đồng ý. Anh trở về ngay và chúng tôi sẽ cho chuẩn bị.

- Cảm ơn ông.

Pittman đặt máy và nói với Keane:

- Ta đi thôi.

Manny Pearl nắm lấy tay Pittman:

- Hãy nghe tôi, các anh phải cẩn thận. Hần là tay chơi rắn đấy.

12. Chương 12

Trở về đến sở, Pittman và Keane ngồi vào bàn làm việc.

- Ai là cảnh sát trưởng ở Meriwether? - Pittman hỏi.

- Tôi không biết - Keane đáp.

Rồi anh lục ngăn kéo, lấy ra cuốn Danh bạ điện thoại cảnh sát Georgie.

- Có tên đây rồi: Dan Cox ở Greenville. Anh đọc to số điện thoại.

Pittman bấm máy và xin gặp ông cảnh sát trưởng.

- Tôi, Dan Cox đây - Đầu kia một giọng trầm trầm cất lên.

- Ông cảnh sát trưởng, tôi là thanh tra Chuck Pittman ở sở cảnh sát Atlanta đây.

- Chào, tôi có thể giúp gì được ông?

- Tôi phải tiến hành một vụ bắt người ở quận ông và tôi mong được ông giúp đỡ.

- Bắt ai đấy?

- Harold C. Perkerson. Ông có biết hắn không?

- Mới trông thấy thôi. Tại sao lại bắt hắn?

- Tội giết ba mạng người.

Đầu máy kia im lặng chốc lát. Rồi tiếng ông cảnh sát trưởng:

- Ông chắc chứ?

- Tôi có một nhân chứng chính mắt trông thấy.

- Chà, thế thì quá chắc. Nhưng tôi không thể hình dung nổi. Theo người ta nói thì hắn là một anh hùng trong chiến tranh cơ đấy. Tôi cần phải tập hợp thêm ba, bốn người nữa.

- Tốt quá - Những mong ông đừng nói chúng tôi sắp bắt ai.

- Tôi hiểu. Chúng ta sẽ gặp nhau tại đâu?

- Các ông hãy đến Moreland, chỗ rẽ phía nam của đường trục I 85, vào lúc mười lăm giờ, đồng ý chứ?

- Đồng ý, chúng tôi sẽ có mặt. Tôi nghĩ có lẽ ta sẽ phải mang theo súng?

- Tất nhiên rồi. À, còn một điểm nữa: xin ông chuẩn bị cho một xe cứu thương.

- Vâng, tôi sẽ xin xe của bệnh viện.

Pittman cảm ơn rồi bấm máy gọi cho phòng điều tra Georgie và sở cảnh sát bằng. Một giờ sau, dưới quyền anh đã tập hợp được hai mươi người trang bị đầy đủ súng tự động, lựu đạn cay và áo chống đạn.

Đến giờ quy định, người của Pittman đã có mặt tại điểm hẹn, tập trung ở một bãi xe của một trạm bảo dưỡng cấp tốc cạnh đường ô-tô ở ngoại vi Moreland, gần Luthersville. Pittman bắt tay cảnh sát trưởng Dan Cox.

- Tôi biết nhà hắn? - Dan nói - Nhà này hắn mua được ba, bốn năm nay của một người tôi quen.

- Địa hình xung quanh thế nào ông? - Pittman hỏi.

- Nhà hắn cách đường cái khoảng bốn trăm mét, sau một rặng thông, ba mặt là rừng, mặt còn lại là bãi cỏ. Chúng ta phải đỗ xe ngoài đường rồi đi bộ vào tiếp cận.

- Đồng ý - Pittman nói rồi ra lệnh xuất phát.

Nửa giờ sau, họ tới địa điểm dừng xe. Rồi chia ra từng tốp một, họ lẳng lặng xuyên rừng tiến về phía ngôi nhà, hình thành thế bao vây. Cách nhà chừng hai mươi mét, Pittman dừng lại và nói vào máy:

- Tôi đã ở sau nhà kho. Tất cả đã vào vị trí chưa?

Nhận được trả lời mọi người đã sẵn sàng, Pittman nói với Keane và Dan Cox.

- Tôi sẽ vào trước, và nếu giữa nhà chính và nhà kho lối vào không bị cản trở thì tôi sẽ ra hiệu cho các anh. Keane và Dan Cox nhất trí.

Cúi lom khom, Pittman vọt tiến đến nhà kho. Vòng ra trước, anh dừng lại quan sát: ở đây anh có thể thấy mặt sau ngôi nhà và một xe tải nhỏ màu xám đỏ ở gần đấy. Bên trái nhà là một bãi quày gia súc và mấy đồng rơm. Tình hình có vẻ yên tĩnh. Anh quay lại ra hiệu cho mọi người tiến. Chỉ một lát sau, họ đã đến nhà kho và tìm cho ẩn nấp.

- Nhìn kìa - Keane khẽ nói, tay chỉ về bãi quày gia súc. Hai con ngựa đang nằm im dưới đất, cổ ngoẹo về một bên.

- Chúng đã chết - Keane nói - Tình hình này không được bình thường rồi, Chuck.

- Kỳ lạ thật - Pittman đáp - Tại sao chúng lại giết ngựa?

Dan Cox xen vào:

- Chúng ta vào thôi.

Pittman xốc lại áo chống đạn và nói vào trong máy:

- Tôi sẽ đến sau nhà xem cái gì đã xảy ra. Khi tôi bảo “tiến” thì các anh hãy nhanh lên.

Mọi người trả lời “Rõ”.

- Tốt - Pittman nói rồi chạy băng qua khoảng cách hai chục mét tới ngôi nhà.

Anh ngó qua cửa sổ. Gian phòng trống rỗng, chỉ có một tách cà phê và một tờ báo gấp để trên bàn. Anh bật công tắc máy.

- Nhà không có ai. Tôi vào một mình đây.

- Chuck, đừng làm thế - Có tiếng Keane nói trong máy - Tôi có linh cảm...

- Thôi cái trò mê tín ấy đi, Mickey! - Pittman đáp.

”Keane thì lúc nào cũng để cho mấy cái thứ linh cảm vớ vẩn của cậu chỉ huy, - Pittman nghĩ.

Anh rón rén tiến đến cửa sau. Cửa hé mở, và còn một cửa nữa đi vào gian bếp.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, súng cầm chéo trước người. Chợt anh nghe thấy có tiếng động. Tiếng nhạc của một trò chơi trên ti vi. “Chắc ti vi để trong phòng ngủ. Perkerson đang ở trong ấy”. Anh trầm nghĩ. Và anh quyết định sẽ bắt ngờ tóm lấy Perkerson.

Khi anh bước qua một cửa ngách để tiến vào hành lang thì tiếng nhạc ở đầu kia vang tới càng mạnh. Hành lang tối om và anh phải dò dẫm từng bước. Một mùi gì quen thuộc phả vào mũi anh nhưng chưa nhận ra được ngay. Mắt anh quen dần với bóng tối và anh thấy lơ mơ có một đồng gì đó xếp đầy trước mắt anh. Anh lui lại và vấp phải một vật gì có góc cạnh sắc. Anh chợt hiểu, đó là những can xăng. Những lúc ấy thì đã quá muộn.

Nép sát vào góc nhà kho, Mickey Keane nghiêng răng.

- Quái quỷ gì mà sao Chuck lâu thế?

Mắt dán vào ngôi nhà, anh chăm chú quan sát. Thì giữa lúc ấy, anh thấy tường nhà như biến dạng đi và không đầy một phần triệu giây sau, cả ngôi nhà nổ tung lên trong một quang rực sáng và cùng lúc ấy là mảnh vụn tung tóe khắp nơi. Keane bị sức nổ mạnh đẩy chúi về sau một bước. Anh chưa kịp hoàn hồn thì lại một tiếng nổ thứ hai: chiếc xe tải đậu ngoài sân biến mất trong một đám lửa mù mịt.

Keane phải lùi lại thêm vài bước nữa. Mấy mảnh vụn rơi vào mặt làm anh đau điếng. Anh nghiêng răng, tự nguyện rửa mình sao lại để Chuck tiến vào nhà. Anh chẳng cần phải nhìn vào cái nơi mà chỉ cách đây mấy giây thôi ở đây còn mọc lên một ngôi nhà, anh cũng đã đủ hiểu là số phận của Chuck đã được định đoạt.

13. Chương 13

Đứng trên bậc thềm Nghị viện Georgie, Will Lee đợi tín hiệu báo cuộc truyền hình bắt đầu. Sau lưng anh, nổi bật trên bầu trời là nóc vòm óng ánh vàng của Nghị viện, Will mặc một bộ đồ xanh mới, sơ mi trắng có kiểu Mỹ và đi đôi giày cao cổ. Đứng cạnh là cha mẹ anh, Jack Buchanan, Kitty Conroy và lính hầu sang một bên là Tom Black.

- Chúng ta bắt đầu lúc sáu giờ! - Từ phía mấy xe chuyên dùng của tổ phát hình, một giọng nói to cất lên.

- Ba, hai, một...

Will bắt đầu nói:

- Tôi chính thức báo cáo với các vị về việc tôi ra ứng cử Thượng viện Hoa Kỳ. Tôi tự nguyện ứng cử vì tôi nghĩ nhiệm vụ đó tôi là người xứng đáng hơn ai hết ở Georgie... Ngoài trừ một người mà lúc này tình hình sức khỏe không cho phép đứng ra cáng đáng công việc ấy.

Một phóng viên hỏi:

- Ông Lee, ông có nghĩ với công việc này, ông là người xứng đáng hơn thống đốc Dean?

- Vâng - Will khẳng định một cách kiên quyết - Trước hết tôi đã có một chương trình hành động; và sau đó tôi đã có tám năm làm việc cùng với một thượng nghị sĩ lớn nhất mà đất nước ta sản sinh ra trong thế kỷ này.

Người phóng viên ngoảnh mặt về phía ống kính camera.

- Các vị vừa nghe rồi chứ? Will đã phát tín hiệu cho chiến dịch tranh cử Thượng viện của ông. Nào, chúng ta hãy bắt tay vào việc.

- Rất tuyệt - Tom nói trong khi ngồi vào chiếc Chevrolet - Đó là một khởi đầu tốt. Chủ nhật, chúng ta sẽ làm một loạt phỏng vấn trên đài Augusta, Savannah, Macon và Columbus. Anh sẽ xuất hiện trên màn hình của khắp mọi nhà trong bang.

Họ đến văn phòng thường trực bầu cử Will mới mở ở Spring Street, Atlanta. Thực ra đó là một phòng mượn của một trụ sở buôn bán. Trong phòng kê khoảng hơn chục chiếc bàn; vì công việc mới bắt đầu nên một số nhân viên tình nguyện có vẻ rất bận rộn để xếp đặt mọi thứ. Will ngồi vào bàn chuẩn bị làm việc thì Kitty bước tới:

- Lúc này có ai gửi cái này cho anh.

Cô nói và đặt lên bàn một phong bì màu hạt dẻ. Will mở, liếc nhìn bên trong.

- Tốt. Điều tra viên đã tập hợp cho tôi tất cả số giấy tờ cần cho vụ án Larry Moody.

Anh đọc qua một lượt và mỉm cười.

- Anh ta làm cừ lắm. Cái này sẽ giúp ích cho tôi.

Giữa lúc Will nhét tài liệu vào phong bì, Jack bước đến chiếc tivi đặt ở góc phòng và mở máy.

- Thống đốc sắp sửa trả lời phỏng vấn - Jack nói.

Trên màn hình hiện lên hình cảnh Mack Dean đứng trên bậc thềm Nghị viện, đứng vào chỗ Will đứng khi này. Một phóng viên hỏi:

- Thưa thống đốc, Will khẳng định ông ta xứng đáng hơn ông để đại diện cho Georgie ở Thượng viện. Vậy ông nghĩ sao?

- Thế này, tôi biết Will từ lúc anh ta còn nhỏ - Dean nói - Và anh ta luôn luôn tỏ ra là một cậu bé thực sự đúng đắn. Đương nhiên, đây là lần đầu ra tranh cử của Will, một người còn trẻ, nhưng tôi nghĩ trước đó Will nên tích lũy thêm kinh nghiệm ở một bậc thấp hơn... Ví dụ như ở một hội đồng quản trị của một trường địa phương chẳng hạn.

- Thừa thống đốc, ông Lee đã làm việc cho Thượng nghị sĩ Ben Carr từ tám năm nay và ông ấy khẳng định ông ta có sự ủng hộ của hướng nghị sĩ Ben.

Mark Dean làm ra vẻ rầu rĩ.

- Tôi được biết rất chính xác về tình trạng sức khỏe của Thượng nghị sĩ Ben: Thượng nghị sĩ tuyệt đối không có khả năng truyền đạt những ý định của mình. Tôi nghĩ ông Will tuyên bố ông được sự ủng hộ của Thượng nghị sĩ vì biết rằng Ben Carr không có khả năng bác bỏ lời nói ấy của Will.

- Đồ bất lương - Will bật kêu lên.

- Tốt hơn hết là ngay từ bây giờ, - Tom nói, - anh nên gắng quen dần với những điều tồi tệ ấy đi. Bởi đó mới chỉ là bước đầu!

- Nào, Harry - Quan Chấp Chính nói - Tốt hơn là anh vào đi.

Harold Perkerson rũ áo mưa trước khi bước vào tiền sảnh.

- Trời đất tối nay chết tiệt thật! - Quan Chấp Chính nói. Rồi ông đỡ áo mưa cho Harold và móc vào mắc áo.

Hai người đi theo hành lang lát đá hoa và bước vào một thư viện nhỏ.

- Ngồi xuống đi - Quan Chấp Chính chỉ cho Harold một chiếc ghế bành da.

Perkerson ngồi xuống, người cứng đơ và nhìn Quan Chấp Chính ngồi ở chiếc ghế bành đối diện.

- Tôi... Tôi biết là tôi đã mất đi sự nhanh nhạy - Giọng run run, Perkerson nói.

Quan Chấp Chính ngả người về trước, khuỷu tay tỳ lên đầu gối.

- Cho đến bây giờ, Harold, anh là một sếp ê-kíp giỏi giang nhất. Và bây giờ hơn thế nữa, anh còn là một người anh hùng trong con mắt bọn trẻ của tổ chức chúng ta. Anh đã nêu một tấm gương sáng, anh bạn của tôi à.

Perkerson không tin vào tai mình nữa. Khi đến đây, hẳn chờ đợi một viên đạn vào đầu hay ít ra thì đó là lệnh là tự bắn vào đầu... Thế mà lúc này, Quan Chấp Chính, phải, chính Quan Chấp Chính lại bảo hẳn ta là một anh hùng.

- Tôi đã thật một tên cớm... Tôi biết đó là một sai lầm - Harold nói.

- Thôi, anh không phải bận tâm về chuyện ấy. Bây giờ tất nhiên họ đã biết thủ phạm là anh rồi, nhưng ta vẫn có cách thu xếp.

Quan Chấp Chính bước đến quầy rượu, bấm cái gì ở đây và tấm gương treo tường từ từ mở, để lộ ra một kết sắt. Ông mở kết, lấy ra một túi vải rồi quay về chỗ. Ông mở túi vải, lấy một gói giấy và ném cho Perkerson.

- Giấy nhập cảnh, thẻ tín dụng và các hành nghề lấy tên James Ross, đại lý văn phòng phẩm. Trong còn cả bằng lái xe ở Georgie và cũng cùng tên; ảnh tôi lấy ở hồ sơ của anh. Anh phải đốt tất cả cái mớ này sau đó vài ngày đấy.

Perkerson gỡ bằng lái xe ra xem rồi nhăn mặt nói.

- Đôi tai tôi khó giấu quá, phải không ông?

- Cả mũi anh cũng thế. Nhưng không sao, chúng ta sẽ có cách giải quyết.

Quan Chấp Chính đáp và đưa cho Perkerson một tấm danh thiếp.

- Tay phẫu thuật này rất cừ. Hẳn còn là một tín đồ trung thành của chúng ta. Anh đến gặp hẳn luôn đi, hẳn sẽ làm ngay cho anh tối nay. À, anh có súng không?

- Tôi có một khẩu Malco trong áo mưa và còn cả một Beretta chín ly.

- Anh đã dùng chúng trong tất cả các vụ ấy?

- Vâng, tất cả các vụ.

Quan Chấp Chính đứng dậy và rời phòng một lát. Perkerson vội thủ khẩu Malco vào trong người. Quan Chấp Chính mở va ly.

- Đây là loại súng Tiệp, có kính ngắm, tháo lắp được và có ống giảm thanh, chơi cái này thì phát nào chắc phát ấy. Quên, không hỏi, anh đi xe nào đấy?

- Tôi bỏ chiếc xe hòm nhỏ hôm qua và đi taxi đến đây, xuống xe cách đây cây số rưỡi rồi cuốc bộ.

- Tốt.

Quan Chấp Chính rút túi ra chùm chìa khoá và đưa cho Perkerson.

- Có một chiếc Mazda trong nhà xe. Anh lấy nó mà đi.

Perkerson xếp khẩu súng vào valy và đứng lên.

- Thưa ông, tôi không biết cảm ơn ông thế nào cho hết.

Quan Chấp Chính cũng đứng dậy bắt tay.

- Nhớ làm đúng thứ tự như tôi dặn, đừng có nóng vội đốt cháy giai đoạn mà hỏng việc. Anh đến được chỗ tay bác sỹ an toàn là coi như thoát.

14. Chương 14

Will dậy lúc sáu giờ. Bây giờ, anh bấm máy gọi cho Kate.

- Chào - Một giọng gái ngủ đáp lại.

- Đã hơn một tuần này anh cố tìm em - Will nói giọng trách móc, nhưng chỉ nghe thấy máy nhấc. Mà em cũng chẳng lần nào trả lời anh.

Một giây lát im lặng.

- Em rất bận - Giọng Kate.

- Thì anh cùng bận ngập đầu đây! - Will đã không nén được giận.

- Khi nào thì anh có việc ở quanh đây? - Kate hỏi - Em nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện, anh và em ấy.

- Nghe anh đây, anh đã ra ứng cử Thượng viện, em còn nhớ không? Anh lại còn phải cãi cho một bị can trong một vụ giết người trong phiên toà xử sáng mai. Anh quả thực không còn lấy một phút rảnh rỗi.

- Thế còn em, anh không quên là em vừa mới bắt tay vào một nhiệm vụ mới chứ? Hai giờ em mới về nhà. Thế mà bây giờ, vừa chợp mắt được một lúc, em đã phải thức dậy để nghe lời cần nhân của một anh chàng xấu tính nào đó ở đâu đấy.

Will thở dài một cái.

- Rất tiếc là đã đánh thức em dậy. Nhưng có dịp là gọi cho anh một tiếng nhé.

Rồi không đợi trả lời, anh cúp máy, ra khỏi nhà và sau khi đóng cửa sầm một cái, anh lên chiếc Chevrolet đến nơi làm việc.

Lúc chín giờ, Will soát lại lần nữa những ghi chép liên quan đến những câu hỏi các hội thẩm có thể đặt ra, xếp vào cặp tài liệu và bỏ tất cả các vật chứng vào một túi thực to. Anh rời văn phòng Lee & Lee rồi lên xe. Hãy còn bực mình với Kate, anh phóng xe ào ào đến toà án Greenville. Chẳng thấy hào hứng, anh bước vào phòng xử lúc ấy đã kín người.

John Morgan, chú của Larry, và Charlene Joiner ngồi cạnh nhau trên hàng ghế đầu. Will đến chỗ dành cho người bào chữa, đặt cặp lên bàn, còn gói vật chứng thì anh xếp xuống dưới gầm.

Larry mặc bộ đồ có thắt cà vạt hằn hoi trong rất đàng hoàng chừng chặc. Will bắt tay Larry và hai người cùng ngồi xuống ghế, đợi phiên tòa bắt đầu. Trong phòng tiếng ồn ào vẫn không ngớt. Đang lúc chờ đợi thì từ phòng chánh án, viên thư ký tòa bước ra, đi nhanh đến chỗ Will và ghé vào tay anh thì thầm:

- Chánh án Boggs muốn gặp ông trong phòng.

- Tôi sẽ quay ra ngay, Larry, anh đừng có căng thẳng - Will nói.

Will đi theo viên thư ký. Vào phòng, anh thấy chánh án Boggs đang ngồi ở bàn giấy.

- Có việc gì không ổn sao, thưa ông? - Will hỏi trong khi ngồi xuống.

- Elton Hunter không được khỏe. Anh ta bị thoát vị, sáng nay phải đưa đến bệnh viện Callaway ở La Grange. Tôi cần phải xem lại lịch đã, nhưng dù sao buổi này thế cũng đi dứt rồi. Và có thể buổi sau nữa.

- Chúng ta đang giữa tháng ba. Vậy có nghĩa là phiên tòa sẽ hoãn ba hay sáu tháng sau? - Will hỏi, người ngả vào thành ghế, tay đưa lên vuốt thái dương. Đúng là một ngày xui xẻo đối với anh.

- Thưa chánh án, một lần nữa tôi muốn nhắc lại đề nghị...

- Không! - Boggs cộc lốc ngắt lời - Chúng ta không bàn về vấn đề đó nữa. Will quay ra phòng xử và về chỗ.

- Mời đứng dậy! - Viên thư ký đồng dục hô.

Tất cả mọi người làm theo. Chánh án đi ra và ngồi vào ghế chủ tọa.

- Thưa các bà các ông - Chánh án nói - Ông biện lý phải đi điều trị. Tôi tuyên bố hoãn phiên tòa đến kỳ sau.

Will đứng dậy.

- Thưa ngài, tôi xin tòa cho thân chủ của tôi được tại ngoại có bảo lãnh.

Tiếng ồn ào cất lên.

- Bảo lãnh được quyết định ở mức hai trăm năm mươi nghìn đô.

- Sao? - Will khẽ nói.

Anh nhìn Morgan và ngạc nhiên khi thấy ông ta gật đầu chấp thuận.

- Thưa ngài, bên bào chữa sẽ gửi lên ngài tiền bảo lãnh - Will quay lại tòa, nói.

Ông chánh án gõ búa xuống bàn, một lần nữa ông tuyên bố:

- Phiên tòa hoãn lại.

Nói rồi ông đứng lên quay vào phòng. Larry Moody giương to mắt.

- Thế có nghĩa là tôi đã được tự do phải không?

Will nhìn Morgan đang vỗ tay vào túi áo.

- Tôi đã mang thư thế chấp trong này, để trường hợp nếu tòa cho bảo lãnh - Morgan nói.

Will ngoảnh về phía Larry.

- Thế là trước trưa mai anh sẽ được tự do.

Khi Will về đến biệt thự, đèn tín hiệu nhấp nháy ở bộ nhả điện thoại. Anh ngồi xuống, ấn nút, tay cầm sổ và bút. Một giọng nói cất lên:

- Will - Hank Taylor gọi từ Washington - Chúng tôi có một mẫu quảng cáo truyền hình cho anh đây. Hãy đến cho tới khi nào có thể và anh sẽ được xem. Đợi anh gọi cho tôi.

Will gọi đến phòng thường trực bầu cử cho Jack Buchanan.

- Phiên toà hoãn ngày khác. Taylor nói muốn cho tôi xem một quảng cáo truyền hình. Tôi nghĩ hôm nay tôi sẽ đi Washington bằng máy bay.

- Đồng ý - Jack trả lời - Tôi đi với anh có gì phiền không? Đã mấy tuần nay tôi chưa được gặp Millie và lũ trẻ... Tinh thần cô ấy có vẻ xuống tận.

- Không có gì phiền đâu - Will nhìn đồng hồ, nói - Hẹn anh hai giờ nữa ở sân bay.

Khi Will gặp Jack Buchanan ở sân bay, anh thấy anh ta có vẻ mệt mỏi, lo lắng.

- Có gì không ổn chẳng? - Will hỏi.

- Ồ! - Jack chặc lưỡi - Chỉ có một xích mích nho nhỏ.

Trần trở một lát rồi khi máy bay cất cánh, Jack cũng ngủ thiếp được một giấc dài. Máy bay hạ cánh xuống phi trường College Park ở Maryland. Vừa bước xuống đất, hai người chia tay nhau và Jack lên taxi về nhà ở Bethesda.

Will gọi đến văn phòng CIA cho Kate, một điều anh rất ít khi làm.

- Phòng phó giám đốc đây - Cô tiếng trả lời trong máy.

- Tôi có thể nói chuyện với cô Katherine Rute, được không?

- Ông cho biết danh tính, thưa ông?

- William Henry - Will chỉ nói tên tục thể thôi, như trước đây anh thường làm mỗi khi gọi đến chỗ làm việc của Katherine.

Có tiếng Kate nói ở đầu dây, giọng lạnh lùng và đầy chất công việc.

- Tôi đây.

- Chiều nay chúng ta gặp nhau được không? - Will cùng nói bằng một giọng như thế.

- Tôi sẽ gọi lại cho ông sau. Tạm biệt.

Và Kate cúp máy.

Will đến chỗ văn phòng Hank Taylor, vừa đi vừa tự hỏi không biết Kate dùng cái giọng khô khan ấy là do cô sợ bị nghe trộm hay là vì một lý do nào khác... Suốt dọc đường, ý nghĩa ấy cứ làm anh day dứt.

Sau khi phải chờ vài phút ở phòng ngoài, Will được dẫn vào một hội trường. Taylor đang một mình đợi anh ở đây.

- Will khỏe chứ? - Hank bắt tay thật chặt - Ngồi xuống đây, anh bạn. Tôi sẽ cho anh xem một cuốn phim thật tuyệt.

- Phim à! - Will sững sốt - Thực ra anh chỉ muốn Hank trình bày cho anh một số ý tưởng chính, chứ anh đâu có muốn xem phim!

- Tom Black đâu? - Will hỏi.

- Cậu ấy không đến được hôm nay - Taylor trả lời một cách mơ hồ - Thực ra, tôi không chắc cậu ta có phải làm một con người phù hợp với tình thế hay không. Có lẽ tôi sẽ kiếm cho anh một người khác tốt hơn.

Will định nói thì ánh đèn vụt tắt và Taylor giơ tay ra hiệu.

- Anh hãy đợi xem cái này đã.

Trên màn hình đặt ở cuối phòng nhập nhòa hiện lên những hình ảnh chạy vùn vút của máy quay ngược chiều. Rồi hình ảnh dừng lại, rõ lên. Will ngạc nhiên khi trông thấy mình xuất hiện trên đó với cảnh đứng bên hồ cạnh nhà, tay áo xắn cao, con labrado ở bên cạnh. Tiếng nhạc nền hành khúc vang lên khe khẽ. Rồi bỗng thấy át tất cả, một giọng thuyết minh đồng đặc rất cao: “Georgie cần có một Thượng nghị sĩ kiểu mới”. Camera lui về xa trong khi Will ném chiếc gậy cho con chó đuổi bắt và giọng nói tiếp tục: “Đây là một con người tin rằng tất cả các bậc cha mẹ ở Georgie cần phải có quyền được lựa chọn cho con cái mình

trường học nào tốt nhất, bất kể trường đó là công hay tư, và tiền học phí cần phải được các nhà bảo trợ hảo tâm giúp đỡ qua nghĩa vụ thuế của họ”.

Mặt Will mở to. Anh nhớ anh đã nói với Taylor là anh ủng hộ việc giáo dục ở hệ thống trường công.

Camera lia về một góc từ bên kia họ rồi lùi vào đưa khuôn mặt Will hiện lên cận cảnh. Tiếng nhạc mạnh lên và kèm theo đó là những tiếng hô đồng thanh theo nhịp: “Lee, Lee, Lee là ứng cử viên của chúng ta! Điều Lee không thể làm được, thì người khác cũng không thể làm được?”

Will ngoảnh phắt về phía Taylor, có kìm nén cơn giận.

- Nếu anh nghĩ tôi trả tiền cho anh để anh làm những cái trò ngu ngốc này thì anh lầm to đây.
- Sa... Sao? - Taylor sừng sộ, hỏi.
- Tôi đã chẳng nói với anh là tôi phản đối cái kiểu tặng phiếu để kéo học sinh vào trường tư này là gì.
- Nhưng Will, hãy nghe tôi, đây mới chỉ là một ý tưởng chung...
- Và lần gần đây nhất tôi đến đây, tôi cũng nghe đã nghe thấy cái kiểu nhạc nhẽo và hò hét để quảng cáo cho Head thế này rồi. Có phải ông ta đã quăng lại cho anh cái mớ nhảm nhí ấy không? Tôi không trách gì ông ta, thật vô nghĩa, hoàn toàn vô nghĩa.

Will đứng dậy.

- Tom Black đâu? Tôi tin là anh ta không có dính dáng gì đến trò ngu ngốc này.

Taylor cùng đứng dậy.

- Tôi đã nói với anh rồi, Will. Tom sẽ không làm cho chiến dịch của anh nữa.
- Vậy thì anh cũng thế - Will thẳng thừng đáp lại. Anh có thể gửi cho tôi hoá đơn thanh toán tiền những giờ làm việc và chi phí của Tom. Còn cái gọi là những thước phim mà tôi vừa xem, anh có thể giữ lấy. Tôi yêu cầu anh trả lại cho tôi số tiền ba mươi bảy nghìn năm trăm đô la. Và trong một tuần nữa kể từ hôm nay, nếu anh không trả đủ cho tôi, tôi sẽ kiện anh trước toà.

Taylor đứng ở gần bàn, mặt đỏ lựng, người toát cả mồ hôi. Will đi ra, sập mạnh cửa sau lưng.

15. Chương 15

Mickey Keane lẳng lặng ngồi vào chiếc ghế sắt trong văn phòng của sếp, đợi ông ta đang nói điện thoại. Cuối cùng, sếp đặt máy. Ngoảnh lại nhìn thấy anh, ông ta kêu lên:

- Trời đất hỡi!

Keane bắt giắc đưa tay lên mặt. Tuy đã bớt sưng, nhưng mặt anh vẫn còn mang những vết tím đỏ ở chỗ người ta lấy ra những mảnh vụn thuỷ tinh.

- Vâng, vâng, tôi biết, thưa đại uý.
- Thế họ không làm được gì hử cho anh sao?
- Họ có nói phải phẫu thuật thẩm mỹ hay cái gì đấy, nhưng tôi không có thì giờ.

Ngả lưng vào thành ghế, ông đại uý nói:

- Mick, tôi đã đọc báo cáo của anh, nhưng bây giờ tôi muốn anh trực tiếp giải thích cho tôi là tại sao Chuck Pittman lại tiến vào nhà chỉ có một mình?
- Tôi đã ngăn Chuck nhưng anh ta không nghe.
- Hừm... Anh ta luôn thế, cứng đầu cứng cổ. Nhưng phải nói là Pittman là một tay rất dũng cảm, rất có bản lĩnh.

Keane cúi gầm xuống mặt đất.

- Tôi muốn người ta giao việc truy tìm Perkerson cho tôi.
- Hơi muộn rồi. Hắn đã mất hút.
- Rồi hắn sẽ xuất hiện - Keane nói - Hắn là thành viên của một nhóm, kiểu như thập tự chinh, hành động nhằm những mục tiêu rõ rệt: mới đầu là một hiệu sách khiêu dâm, sau đó là một rạp chiếu phim con heo. Đúng là ngón nghề của một tổ chức ban quân sự, mang tính chất chính trị nhiều hơn.
- Đại úy nhìn anh nhưng ông ta chẳng nói chẳng rằng.
- Ông nhìn sự việc này khác ư? - Keane hỏi.
- Thế chẳng nhẽ tôi lại đến báo cáo thị trưởng là thành phố ta đã bị một đạo quân nhỏ tấn công ư? - Đại úy nhún vai vắn lại.
- Một người bạn của tôi đã chết, chết vì sập bẫy của lũ khốn khiếp. Ông hãy để tôi tóm cổ chúng. Rồi ông sẽ thấy, thế nào rồi chúng nó cùng tiếp tục làm. Tôi tin rằng chẳng phải lâu đâu, thành phố ta sẽ lại có một vụ tàn sát mới. Lúc ấy, xin ông giao vụ đó cho tôi.
- Được, đại úy nói. Anh sẽ đảm đương vụ ấy... Nếu như nó xảy ra.
- Ông giao cho tôi thật chứ?
- Tôi sẽ giao cho anh. Nhưng trong khi chờ đợi, anh sẽ nghỉ thêm một tuần lễ nữa để dưỡng bệnh. Anh hãy đi Florida.
- Vâng, thưa ông! - Keane gật đầu đồng ý.

Anh đứng dậy và đi ra. Anh sẽ đi Florida hưởng ánh nắng mặt trời. Lúc này chắc Perkerson chưa dám động dậy, vì quá nguy hiểm cho hắn. Những rồi hắn sẽ xuất hiện là lúc ấy anh sẽ có mặt tại đây.

Will Lee trở lại ngôi nhà của anh ở Georgetown. Anh tắt máy báo động chống trộm và mở điều hoà. Có tiếng rì rì nhẹ nề nổi lên và trong phòng dần ấm.

Có chuông điện thoại reo và Will vội chạy lại nhấc máy.

- A lô!
- Em, Kate đây. Chúng ta có thể gặp nhau ở tiệm Giò Heo lúc bảy giờ được không?
- Nàng hẹn anh ở một tiệm ăn?
- Nếu em muốn thế - Will đáp.
- Vậy bảy giờ anh nhé. - Rồi Kate đặt ngay máy.

Will cùng giận dữ đập ngay máy xuống. Anh nhìn đồng hồ. Năm rưỡi. Anh bước vào phòng làm việc, lấy sổ và lên danh sách những việc anh sẽ phải làm. Anh gọi về nhà ở Tom Black, chỉ có tiếng trả lời ở bộ nhắn.

- Tom, Will Lee đây. Tôi đã gặp Hank Taylor chiều nay và tôi đã tổng có hắn đi rồi. Nhưng tôi muốn nói chuyện với anh. Nếu được hãy gọi cho tôi càng sớm càng tốt.

Sáu rưỡi, Will lên phòng ngủ, nhanh chóng cạo mặt, thay sơ mi, mặc bộ tít kiểu thể thao. Bảy giờ kém mười lăm, cửa ngoài bỗng có tiếng chuông réo. Jack Buchanan xuất hiện trước ngưỡng cửa, mặt mũi nhợt nhạt trông như người mất hồn sau một vụ chết hụt tai nạn ô-tô.

- Có gì không ổn hả Jack? - Will hỏi - Anh vào đi.
- Jack ngồi xuống xa-lông.
- Xin lỗi là đã nhảy vào nhà anh trong bộ dạng thế này.
- Thôi nào, Jack. Rồi đánh cuộc là một ly rượu sẽ có lợi cho anh.
- Cảm ơn. Tôi cũng nghĩ thế.

Will đến quầy rượu, rót cho Jack một cốc nước lạnh, rồi anh cùng ngồi xuống ghế đối diện.

Buchanan làm một hơi hết nửa cốc.

- Đó là chuyện của Millie và tôi - Jack nói - Giữa chúng tôi thế là kết thúc rồi.

- Từ từ nào Jack - Will nói - Sao lại có chuyện kết thúc một cách dễ dàng thế. Anh và Millie có một chuyện xích mích, hay đại loại một cái gì như vậy, nhưng không bao giờ anh lại có thể bỏ chị ấy.

- Chính cô ấy mới là người bỏ tôi. Cô ấy đã tống cổ tôi ra khỏi nhà.

Nói rồi Jack bật khóc.

Will cảm thấy bối rối và bằng một giọng ngượng ngịu anh bảo bạn:

- Jack, đêm nay anh nghỉ lại đây. Bây giờ tôi có việc phải đi. Anh cứ coi như đây là nhà của anh.

- Vâng, cảm ơn Will. Tôi cũng chẳng còn đâu khác để đi nữa.

Will liếc nhìn đồng hồ. Bảy giờ. Chắc lúc này Kate đã đến. Cô ấy chẳng bao giờ đến muộn.

- Jack, nghe tôi nhé. Sáng mai ta sẽ nói lại chuyện này. Tôi hứa đấy và như thế có lẽ tốt hơn.

Jack gật đầu nói:

- Chúc ngủ ngon. Hẹn sáng mai, Will.

- Chúc ngủ ngon, Jack.

Will vợ lấy áo khoác mặc ở tiền sảnh, rồi cứ thế nửa đi nửa chạy anh ra khỏi nhà và đến chỗ hẹn. Tới nơi thì Kate vẫn chưa có mặt.

- Ông có mấy người, thưa ông - Một người hầu bàn bước tới hỏi.

- Có hai người - Will đáp.

Người hầu bàn dẫn anh tới một bàn đặt ở góc phòng, sau đó mang lại bánh và hai suất ăn.

Bảy giờ mười lăm. Anh bắt đầu tự trách mình đã đến trễ. Anh lấy một chiếc bánh con, phết bơ, ăn một nửa, rồi ăn nốt nửa nữa. Anh gọi một chai vang đỏ. Bảy rưỡi, anh ngẩng mặt lên, Kate đang đứng trước anh.

- Em xin lỗi đã đến muộn - Kate nói.

- Không sao, em ngồi xuống đi - Anh nói bằng một giọng dửng dưng. Anh rót cho Kate một ly vang nhưng nàng không dùng đến.

- Chiến dịch của anh thế nào rồi? - Kate hỏi

- Anh vừa mới bắt đầu. Nhưng lại phải ngưng mất một tuần do vụ án của Moody. Song cũng lại dở dang nốt, vụ án hoãn xử ít ra là ba tháng sau.

Người hầu bàn lại gần.

- Tôi không ăn đâu - Kate bảo anh ta. Rồi quay lại Will, nàng nói:

- Em có một cái hẹn lúc tám giờ.

Will gơ tay ra hiệu cho người hầu bàn lui ra.

- Will - Kate nói tiếp - Em đang chịu nhiều sức ép.

- Kể cho anh nghe đi.

- Em đã có lần nói với anh em là người phụ nữ đầu tiên được đưa lên một cương vị cao đến thế trong tổ chức. Điều đó khiến cho một số kỳ cựu không bằng lòng. Và anh hiểu chứ, họ chỉ chờ em sảy chân một cái là họ sẽ ra tay. Cho nên họ có thể cho nghe trộm điện thoại của em, rình rập em, theo dõi em... Và còn làm những cái quái quỷ gì khác, em không biết nữa.

- À! Vậy sao em lại hẹn anh ở một nơi công cộng?
- Vì em không muốn, đúng ra là không thể đến nhà anh.
- Và chắc là họ sẽ theo dõi nhà em?
- Em không biết. Có thể thế lắm. Nhưng dù sao, tối nay em cũng có một cái hẹn.

Kate nhìn đồng hồ.

- Sắp sửa...

Và nàng dừng lại.

Một con ghen bắt chợt xâm chiếm Will.

- À! Anh hiểu, chắc là một người nào được Sở đánh giá tốt đây. Thật thuận tiện cho cả đôi bên.
- Nếu ít ra anh báo cho em sớm hơn - Kate nói bằng một giọng mệt mỏi - thì em đã có thể thu xếp mọi việc khác. Nhưng bây giờ em đã mua tất cả các thức ăn này và...
- Em tự nấu lấy ư?

Quả thật Will chưa bao giờ thấy nàng nấu nướng một cái gì, dù chỉ đun một ấm nước sôi.

Kate đỏ mặt.

- Em cùng mới bắt đầu một ít.
- Anh thấy là em lại có được thời gian.
- Will, em xin anh, hãy cố hiểu cho em - Kate nói, giọng nài nỉ - Đây chỉ là một người bạn mà lúc này em cần sự giúp đỡ.

Will không nói gì, lặng lẽ ngắm nàng, nàng thật đẹp với mái tóc nâu đỏ, nước da trắng mịn và đôi môi gợi cảm, và anh thấy ham muốn nàng biết bao.

- Em hình như không cần đến anh nữa - Một lát sau Will nói.

Kate cúi mặt xuống bàn, rồi lại ngẩng nhìn anh. Sau đó nàng đứng dậy, cầm áo khoác và không nói một lời, nàng lặng lẽ bước ra. Cảm thấy hụt hẫng, Will chẳng còn muốn ăn nữa. Anh cạn nốt ly vang, gọi trả tiền và rời tiệm ăn.

Trên đường về nhà, anh đi vòng một đoạn để qua nhà Kate. Từ rèm cửa nhà nàng lọt ra những vệt sáng yếu ớt, nhẹ nhàng lay động - Có lẽ là ánh sáng của những ngọn nến, anh thầm đoán. Chán chường, ủ rũ, anh trở lại nhà, chân bước như người mất hồn.

Năm phút sau, anh tra chìa, mở khoá và bước vào nhà. Những vệt ánh sáng qua cửa, anh đã đứng sững lại, mắt mở to, miệng há hốc.

Trong tiền sảnh, ở một đầu dây điện màu da cam, thân hình Jack Buchanan đang treo lủng lẳng.

Ông thanh tra cảnh sát là một con người tế nhị nhưng dễ mến. Với những câu hỏi ông đặt ra, Will cố gắng hết sức để trả lời một cách bình tĩnh.

- Ông có nhận thấy ở ông Jack có biểu hiện gì khác thường về tâm trạng không, tôi muốn nói là tính khí của một người có khuynh hướng tự vẫn không?
- Không - Will lắc đầu đáp - Tôi biết anh ấy đang có chuyện bức xúc nhưng vì trót hẹn nên tôi đã vội đi. Phải chi mà tôi ở lại thì có lẽ...

Ông thanh tra gục gặc đầu, chẳng ra đồng ý chẳng ra không.

- Ông có nghĩ là ông ấy bị một cơn trầm uất không?
- Đó là một người hay lo lắng, phiền muộn - Will nhún vai đáp.

- Về vấn đề gì?
- Về tất cả. Chính vì thế anh ấy lại làm tốt công việc.
- Ông đã báo ai chưa? - Ông thanh tra hỏi.
- Tôi đã có báo cho vợ anh ấy, nhưng vừa nghe thấy tiếng tôi chi- ta đã dập máy.
- Tại sao bà ấy lại làm thế?
- Theo ý tôi, có lẽ chị ấy tưởng tôi gọi là muốn làm trung gian để hoà giải giữa hai người. Jack cho tôi biết là chị ấy giận anh ấy lắm.
- Tôi sẽ gọi đến đây một xe cảnh sát.
- Thôi cảm ơn ông. Tốt hơn là để tôi tự đến chỗ vợ Jack.
- Ông thanh tra ngoảnh lại nhìn lần nữa thi thể Jack Buchanan mà lúc này người ta đến để đưa đi.
- Tôi nghĩ có lẽ thế là đã gần xong.
- Ông thanh tra nói rồi chào và đi ra.

16. Chương 16

Họ lội qua sông, ở đoạn cách đường cái chừng khoảng ba cây số. Chiếc xe jeep ngập nước tới mép cửa và Perkerson tưởng có thể bị ướt, nhưng người phụ nữ lái rất nhanh và tốt. Chỉ còn một cây số nữa là tới căn lều.

- Tuyệt - Perkerson thầm nghĩ - Chỗ này xạ giới rất rộng và thoáng.
- Thế nào, anh bạn? - Người phụ nữ nói - Chúng ta đã tới.
- Rồi cô ta đến mở cửa lều, chuẩn bị mở cửa.
- Bây giờ anh nhìn kỹ đây - Cô nói.

Perkerson căng mắt ra nhìn và thấy cô gái, rất thận trọng, hé cánh cửa khoảng vài xăng ti mét, đủ để lọt một bàn tay vào. Rồi thấy cô ta hý hoáy như muốn tháo hay bật một cái gì đó, và sau đó hơn một phút, cô ta thở phào có vẻ nhẹ nhõm và mở rộng cửa.

Perkerson bước vào và cô ta chỉ cho hắn thấy một sợi dây nối vào cò một khẩu súng săn hai nòng, mà nòng chĩa vào ngay tầm ngực của kẻ nào bước từ ngoài vào.

- Quan Chấp Chính không thích những kẻ đột nhập - Cô gái nói.

Cô bật đèn và trong lều sáng.

- Trong hầm có cái ăn đủ dùng trong hai năm - Vừa đưa cho Perkerson chùm chìa khoá, cô gái vừa nói - Chưa kể đạn và mấy thứ cần thiết khác. Thôi, bây giờ anh ngồi xuống giường đi, tôi sẽ băng lại cho anh.
- Cô ta quay ra xe và lấy túi y tế vào.
- Cô có phải là y sĩ hay đại loại như thế không? - Perkerson hỏi khi cô gái mở túi lấy kéo và bông băng.
- Em là Suzy, y tá - Cô gái trả lời - Nhưng đừng lo, bây giờ cốt nhất là đừng để nhiễm trùng.

Suzy băng mũi và tai cho Perkerson rồi tháo gạc ở đầu.

- Ủa! Là chưa! - Cô ta bật cười - Với đôi mắt tím bầm này, trông anh chẳng khác gì một chú gấu mèo Mỹ! Được, em sẽ làm lại tất cả cho anh.

Suzy bắt đầu quấn băng xung quanh đầu cho Perkerson.

“Con bé nom ngon mắt tề”, Perkerson thầm nghĩ, “tầm thước, da thịt cứ mây mẩy”. Băng xong, Suzy nhẹ nâng đầu Perkerson và chăm chú nhìn hắn.

- Đây đích thực là một tuyệt tác chưa từng thấy về tài băng bó của em - Suzy khoái chí kêu lên.
- Cả cô cũng thế đấy, cô em ạ - Hấn nói và kéo cô lại gần.
- A! Anh đúng là một con hổ thực sự! Suzy nũng nịu - Nhưng hãy khoan để sau này đã. Đừng có làm hỏng tác phẩm của ông bác sĩ.

Nói rồi cô đặt tay lên vai Perkerson và đẩy hấn nằm xuống giường. Hấn nhắm mắt lại, rồi đầu óc lâng lâng, hấn chìm vào giấc ngủ dưới tác động của một liều moócphin mà người ta đã tiêm cho hấn.

Hai giờ sau, hấn tỉnh dậy... Soi vào gương, nom hấn rõ ràng bảnh hơn trước nhiều và điều quan trọng là so với ảnh chụp ngày trước, trông hấn chả giống tí nào. Thế là hấn lại có thể trở về sống trà trộn với mọi người, truy tìm bọn “con heo” và trừng trị chúng.

Sáng chủ nhật ấy, Will dậy muộn. Anh tự cho phép mình ngủ tới lúc nghe thấy có tiếng người đưa báo quảng số báo chủ nhật vào cửa đánh xoạch một cái.

Anh thông thả ngồi dậy, vươn vai, ngáp dài một tiếng khoan khoái. Chợt cái chết của Jack trở lại ám ảnh tâm trí anh và anh phải cố gắng xua nó đi.

Anh vào bếp, pha cà phê, làm món trứng trộn và nướng mấy cái bánh xốp.

Xong xuôi, anh xếp tất cả vào khay và mang lên nhà ăn, vừa ăn vừa xem báo.

Liếc qua mấy mục du lịch, văn hóa, anh lật đến tờ phụ trương. Vừa gỡ phụ trương của tờ Hiến pháp ra, anh bỗng ngạc nhiên khi thấy ảnh mình xuất hiện ngay trên trang bìa. Anh đã quên mất cuộc phỏng vấn của Ann Heath. Anh vội xem xem cô ta viết gì.

“Tháng mười một tới, nếu cử tri Géorgie quyết định đi theo một hướng mới thì sự lựa chọn của họ hẳn sẽ rơi vào một người đàn ông trẻ, rất khác biệt với những ứng cử viên người ta thường gặp ở miền Nam”.

“Mở đầu cũng không tồi”, Will thầm nghĩ.

“Sinh ra trong một gia đình giàu có và danh tiếng, là người thừa kế của một cự toàn quyền được dư luận nhắc đến rất nhiều và hiện nay có ước vọng kế nhiệm vị trí của một thượng nghị sĩ lớn, Will Lee có một sức lôi cuốn và một vẻ đẹp quy ước quy ước gần như về mọi mặt, ngoại trừ trong cuộc sống riêng...”

“Nhưng cô ta ngụ ý gì thế này?”, Will tự hỏi. Thì giữa lúc ấy có tiếng chuông điện thoại:

- Will Tom Black đây. Anh đã đọc phụ trương tờ Hiến pháp chưa?

- Tôi vừa mới bắt đầu, Will đáp.

- Hãy đọc luôn sang trang mười lăm... Đến chỗ ấy là được nửa bài rồi đấy. Bắt đầu bằng “Cuộc đời tình cảm của Will Lee, v.v...”.

Will lật vội mấy trang và thấy đúng đoạn Black vừa nói.

“Cuộc sống tình cảm của Will Lee, nếu ít ra ông ấy có một đời sống tình cảm, lại là một chuyện khác. Thực vậy, theo nhớ lại của những người biết ông lần nhất thì đã từ nhiều năm nay người ta không thấy ông đi lại với một người phụ nữ nào. Do không có bằng chứng rõ rệt nào chứng tỏ ông có một khuynh hướng trái tự nhiên, hình như Géorgie dự kiến sẽ bầu một con người hãy còn chưa mất đi sự trinh trắng”.

- Không đúng! - Will phẫn nộ kêu lên - Không thể tưởng tượng được sao người ta lại có thể viết được những chuyện tầm bậy như thế trên báo!

- Hoan nghênh anh đến với thế giới chính trị, Will! - Tom nói.

- Tom, tôi muốn anh yêu cầu rút lại bài báo đó. Nếu hai mươi tư giờ nữa họ không thực hiện yêu cầu, tôi sẽ kiện tờ báo trước tòa vì tội vu khống. Tôi muốn lột da bọn họ!

- Khoan đã - Tom nói - Trước hết tôi muốn hỏi anh một cân hoàn toàn có tính chất riêng tư. Hiện nay hay có một lúc nào đấy, anh đã khi nào có những quan hệ đồng tính luyến ái không?

- Không?

Will thở dài một cái và nói tiếp :

- Tôi chưa và chưa từng bao giờ có quan hệ đồng tính luyến ái. Tôi nói thế đã đủ chưa, Tom?

- Rất tốt - Tom nói - Tôi sẽ hẹn gặp tổng biên tập báo Hiến pháp sáng mai và yêu cầu ông ta có biện pháp với người phụ trách tờ phụ trương chủ nhật. Vụ việc ấy biết đâu lại chẳng có thể được dẹp đi? Này, Will, nếu tự tôi nói với mọi người rằng anh không phải là một tay pê đê thì thế có phiền gì cho anh không?

- Tùy anh.

Will đặt máy và cố tiếp tục đọc báo nhưng không thể được, người anh sôi lên vì giận dữ. Anh muốn ra ngoài đi lòng vòng một chút thì giữa lúc ấy lại có chuông điện thoại reo. Anh nhắc máy:

- Alô?

- Will Lee đây phải không?

- Vâng, tôi đây.

- Tôi là Bill Moott, ở Associated Press. Tôi nghĩ ông đã biết chuyện Jack Buchanan, vậy tôi muốn xin ông một lời bình luận.

- đương nhiên là tôi biết vì chính tôi là người phát hiện ra vụ việc đầu tiên - Will cúi kính đáp.

- Tôi hiểu, nhưng ông chưa biết hết đâu. - Mott nói. - Sáng nay tờ Washington Thời báo tiết lộ là năm 1982, Jack Buchanan đã bị bắt giữ trong một quán rượu của dân đồng tính luyến ái ở Georgetown, khi anh ta đang gạ gẫm chuyện ấy, chẳng may lại vớ đúng phải một tay cảnh sát theo dõi bọn đĩm.

Will để xa ống nghe và hạ một hơi dài.

- Tôi không thể tin là có chuyện ấy!

Báo còn đưa ra cả bản sao chụp tờ biên bản bắt giữ. À, không biết Jack Buchanan có chứng chỉ tư cách không ông?

- đương nhiên - Will đáp - Tất cả mọi người làm việc trong văn phòng thượng nghị sĩ Carr đều có, vì chính ông ấy là chủ tịch của Ban các cơ quan mật của Quốc hội. Tôi vẫn thấy chuyện ông vừa nói là không thể tin được... Và sau đó vụ việc kết thúc thế nào? Báo có nói gì không?

- Jack Buchanan đã nhận tội và vì mới phạm lần đầu tiên, nên anh ta chỉ bị xử tù ba mươi ngày án treo. Ông Lee, ông có nghĩ vấn đề đồng tính luyến ái của Jack Buchanan có thể là nguyên nhân của những chuyện xích mích gia đình mà anh ấy đã nói với ông trong buổi tối đến nhà ông trước khi xảy ra vụ tự vẫn không?

- Tôi không có chút ý nghĩ nào về việc ấy. Thôi, tôi xin ông thứ lỗi...

Will vừa đặt máy xuống thì chuông điện thoại lại reo lần nữa.

- Tom đây... Tôi lại vừa nhận được những tin xấu.

- Tôi biết. Associated Press vừa gọi cho tôi xong.

- Thực ra Kitty Conroy đã biết "vấn đề" của Jack.

- Sao?

- Nhưng anh đừng trách Kitty. Jack đã xin cô ấy thế là phải giữ kín. Thôi, ta qua chuyện khác. Will ạ, tôi thấy bây giờ ta phải có biện pháp mạnh: Tại sao trong nhiều năm nay, người ta không trông thấy anh xuất hiện công khai với một cô gái?

- Bởi vì từ nhiều năm nay, tôi chỉ biết có một người phụ nữ, mà chúng tôi lại chưa bao giờ công khai đi cùng nhau.

- Thân tình thật đấy... Một phụ nữ có chồng! - Tom mỉm cười - Nhưng như thế vẫn còn hơn là chẳng có ai. Khi nào người ta biết tên người phụ nữ ấy thì chắc sẽ om sòm dữ đấy!

- Người ta sẽ không biết tên cô ấy. Và cô ấy cũng chẳng phải là phụ nữ có chồng.
- Tom Black thở dài và anh cố giữ vẻ bình tĩnh.
- Tôi nghĩ trước hết là mai anh nên đến chỗ tôi. Chúng ta sẽ bàn để nhất trí sẽ giải quyết chuyện này ra sao.
- Rất tốt - Will nói - Sáu giờ sáng mai tôi sẽ đến.

17. Chương 17

Cúi lom khom trước cửa thoát hiểm của một nhà in ở East Point, Mickey Keane dùng một cái móc để mở khoá. Khoá tồi nên chưa đầy một phút, chốt đã bật ra. Anh nhẹ nhàng mở cửa và bước vào. Mới đầu anh nghĩ đến việc hỏi ông chủ nhà in những sau nghĩ lại anh thấy tốt hơn là đừng để ông ta nghi ngờ.

Chùm sáng của chiếc đèn bấm chiếu từ cái máy in ốp-sét cỡ nhỏ đến chiếc máy sao chụp, rồi đến những hộp chữ gác ở trên tường. Anh đã biết những điều cần biết nhờ vào tấm thẻ của Perkerson. Trên bảng niêm yết có găm một danh sách đánh máy tên của chủ nhân các hộp, và tên của Perkerson có trong đó. Anh tháo bản danh sách, nhanh chóng photocopy lấy một bản rồi lại găm vào chỗ cũ. Anh lật mấy cặp sách: không có gì đáng chú ý, chỉ toàn hoá đơn và bản sao một số thư, ngoại trừ một cuốn sổ ghi tên và địa chỉ hiện thời của chủ nhân các hộp. Anh gấp cặp sách và quay lại. Thì đúng lúc ấy, anh bỗng bị loá mắt bởi một ngọn đèn bấm chiếu thẳng vào mắt.

- Không động đây! Cảnh sát đây!

Mickey giơ hai tay lên cao:

- Đồng ý, được thôi, tôi là đồng nghiệp đây.
- Im mồm! Quay mặt vào tường! Giọng nói nghe rất trẻ.
- Bật đèn lên, Bob!

Trong phòng vụt sáng. Keane quay mặt vào tường và thấy hai bàn tay lục soát anh suốt từ đầu đến chân.

- Hẳn có súng - Một giọng nói khác cất lên - Tổ đã dò được một súng ngắn.
- Đúng, đúng - Mickey nói trong khi cố không cử động - Hãy xem qua ví của tôi, để ở trong bao súng bên trái ấy.

Một bàn tay móc ví.

- À, anh ta là cảnh sát Atlanta.
- Đề nghị cho tôi quay mặt lại - Mickey nói - Các anh đừng bắn, đồng ý chứ? Keane lùi ra xa tường rồi từ từ quay người lại.
- Thế nào, anh làm gì ở đây, Keane? - Người lớn tuổi hơn hỏi.
- Các anh hẳn còn nhớ chuyện một cảnh sát bị giết hại trong một căn nhà bí mật bấy chứ?
- Có, chúng tôi có nghe.
- Người ấy là bạn tôi và vụ sát hại do có liên quan tới chỗ này.
- Liên quan ra sao?
- Tên chủ của ngôi nhà cái bấy ấy có một hòm thư đặt ở đây.
- Ha! - Tay cóm trẻ nói xen ngang.
- Kệ xác cái chuyện liên quan ấy. Tôi chỉ biết ông bạn đột nhập vào đây... Và ông đang trong tình trạng bị bắt giữ. Quay mặt vào tường!

Nói rồi anh ta đẩy Keane quay lại, và có tiếng khoá tay lách cách.

- Anh có quyền...

- Thôi được - Keane thở dài bất lực - Tôi đã quá thuộc cái bài ca muốn thuở ấy rồi...

Đứng trước bàn làm việc của sếp, Keane cảm thấy ngượng nghịu, lúng túng. Ông đại uý nhìn anh với vẻ mặt vừa ái ngại vừa bức tức.

- Mẹ kiếp, quý tha ma bắt cậu hay sao mà cậu lại đi làm cái chuyện ấy một mình? Vụ ấy tôi đã giao cho đội cảnh sát hình sự rồi kia mà?

- Nhưng ông đã chẳng thu được kết quả nào? - Keane bức mình đáp lại - Nếu ông giao cho tôi việc ấy, hơn nữa đó còn là món nợ của tôi đối với Pittman, thì có thể tôi đã đạt được một cái gì đó.

- Cậu không nói đùa chứ? Cậu thế là đi đứt rồi.

- Đi đứt? Ông muốn nói là ông tổng cổ tôi ra khỏi cửa? Thế mà tôi cứ ngỡ ở cái Sở này, người ta rất quan tâm đến nhân viên.

- Người ta vẫn quan tâm, Keane à. Nhưng nếu cậu đến một khu vực khác và cậu có hành động phạm pháp thì thử hỏi người ta có thể làm gì cho cậu đây?

Keane im lặng, cổ nén cơn giận đã dâng lên đến tận cổ.

- Hãy nghe tôi đây, Mickey. Chỉ còn một lối thoát duy nhất là cậu về hưu và sống một cuộc đời yên ả. Tay cảnh sát hôm nó nói sẽ không truy tố nếu cậu làm như tôi vừa nói.

- Còn thiếu hai năm nữa tôi mới đủ hạn lãnh lương hưu. Tôi chẳng có tí gì và hơn nữa tôi không còn được làm cảnh sát nữa.

- Anh đã không còn là cảnh sát kể từ khi anh thò tay ra mở chiếc khoá cửa đêm ấy.

Nói xong ông đại uý lấy từ ngăn kéo ra một bì hồ sơ, đặt trước mặt và mở ra. Rồi ông móc túi lấy bút máy và đặt trên tập giấy.

Keane nhìn ông trừng trừng. Ông ta đang làm quái quỷ gì thế này? Anh đã chẳng từng chứng kiến khá nhiều trường hợp các bạn đồng nghiệp còn phạm những tội lỗi tày đình hơn anh nhiều mà còn được các cấp trên cứu thoát hay sao? Rõ ràng là họ muốn gạt bỏ anh ra ngoài.

Nghĩ vậy, không thèm xin thêm một lời, anh lẳng lặng cầm bút, ký tên, rồi đặt súng và huy hiệu lên bàn.

- Cậu có cần tiền không, Mickey? - Ông đại uý hỏi.

- Dù có cần thì cũng không phải là tiền của ông...

Và Keane quay ngoắt người đi ra.

Trong phòng thường trực ở Atlanta, Will ngồi ghé vào mép bàn, hai chân buông thõng xuống vùng và vùng vậy. Anh ngoảnh về phía Tom.

- Tốt, và bây giờ ta làm sao? Hay ta tuyên bố với báo chí là tôi xin rút khỏi cuộc đua?

Tom bật cười.

- Tự thương cảm cho mình như thế là hơi vội đấy, anh Will ạ.

- Có phải anh muốn nói là tôi vẫn còn vận may? - Nhìn chăm chăm, Will hỏi.

- Không, không phải tôi nói thế. Nhưng chẳng nhẽ không còn cách nào khác ư? Anh có biết nếu bây giờ anh bỏ cuộc thì có phải vô tình anh đã công nhận mình là một tay đồng tình luyện ái không? Rồi anh sẽ làm gì nào? Làm luật sư? Delano chẳng?

- Được, tôi đồng ý với anh - Will cười nói - Nhưng chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu?

- Anh bắt đầu bằng một bữa ăn sáng? Cậu lạc bộ Rotary - Tom đáp - Rồi anh đi một vòng các trung tâm buôn bán. Tôi muốn tối nay anh lên đài truyền hình ở kênh Atlanta và có làm xao xuyến trái tim của các bà nội trợ. Ngày mai anh sẽ đi thăm năm, sáu thành phố nhỏ khác mà ở đây người ta đợi anh đến nơi chuyện.

- Tôi có cảm tưởng là rồi đây tôi sẽ rất bận đấy - Will nói về suy nghĩ.

- Không phải rồi đây mà ngay từ bây giờ anh đã bắt đầu bận, anh bạn à - Tom đáp - Thôi, chúng ta bắt tay vào việc.

... Sáng hôm sau họ dậy đi từ rất sớm. Đến trưa, Will đã xong được ba cuộc nói chuyện ngoài trời và bài nói anh đã thuộc lòng. Anh phải phục tài năng và sự tháo vát của Tom. Đến đầu, Will đã thấy sẵn sàng ở đây một diễn đàn, một bộ tăng âm, một dàn nhạc Dixieland và... Một đám cự toạ. Anh bắt tay người này, ôm hôn người kia và trên miệng luôn nở một nụ cười, trước ống kính của hàng trăm máy ảnh và máy quay phim. Cứ như thế, Will và Tom đi rông ra suốt một tuần lễ.

Thứ bảy sau đó, trong một bữa ăn tại một câu lạc bộ giải trí ở Savannah, Will có một cuộc trả lời những cử tri mà anh hy vọng sẽ giành được một sự giúp đỡ về tài chính. Cuộc trả lời nhanh chóng chuyển sang vấn đề mấu chốt nhất.

- Thưa ông Lee - Một người đứng lên hỏi - Tốt hơn là chúng ta nên làm rõ vấn đề này ngay lập tức: Ông có phải là người đồng tình luận ái không?

Will nhìn ông ta một lúc.

- Xin phép hỏi lại ông: Ông sinh trưởng ở đâu?

- Ở Ohio - Người kia đáp - Tôi ở đây đã được hai năm.

- Vậy thì thưa ông - Will nói - Ông đã ở đây khá lâu, đủ để biết là ở Georgie, một người đàn ông không bao giờ nên đặt cho một người đàn ông khác một câu hỏi tương tự - Will ngưng lại một lát - Trừ phi là người ấy có một lý do rất nghiêm trọng để muốn biết câu trả lời về vấn đề đó.

Có những tiếng cười xen lẫn với những tiếng vỗ tay. Ở một bàn cuối phòng, một bà ghé sát vào tai bạn:

- Tay này thực sự không có vẻ gì là một dân pê-đê! Đứng gần đấy, Tom Black không nén được một nụ cười.

Mickey Keane ra dấu cho người hầu bàn.

- Một ly scot nữa - Keane gọi to để át tiếng nhạc âm ỉ và những tiếng reo hò tán thưởng của một số khách đang cổ vũ cho mấy vũ nữ.

- Hay để tôi mời ông châu rượu này - Một giọng nói quen thuộc cất lên đằng sau Keane.

Anh ngoảnh lại và thấy Manny Pearl, tay chống vào chiếc nạng nhôm.

- À! Ông Pearl, ông khá nhiều rồi chứ?

- Hãy gọi tôi là Manny - Pearl mỉm cười đáp - Và mời ông theo tôi vào phòng làm việc của tôi.

Pearl đón chai Wishky từ tay người hầu bàn.

- Mời ông theo tôi - Ông ta nhắc lại với Keane.

Vào đến phòng, Manny mời Keane ngồi xuống trường kỷ và ông nặng nề ngồi lút mình vào một chiếc ghế bành sâu.

- Mẹ kiếp, chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao người ta lại có thể cho một sĩ quan tài giỏi như ông rời khỏi cảnh sát?

- Tôi không biết họ đang mưu mô gì ở đây - Keane trả lời trong khi rót rượu cho mình - Nhưng từ khi người ta nhận ra được Perkerson thì mọi việc cứ lộn tung phèo cả lên.

Manny lắc đầu, vẻ bức bối.

- Hãy cho tôi biết, cái chuyện... Cái chuyện ông đột nhập nhà in ấy mà... Nó có dính dáng gì đến chuyện Pittman không?

Keane cho Manny biết lý do gì để thúc đẩy anh làm việc ấy.

- Tôi cũng ngỡ là thế - Manny nói - Keane, ông hãy nghe tôi. Thôi đừng uống ly rượu này nữa, ông đồng ý thế chứ? Tôi có điều này muốn nói với ông và tôi muốn ông hiểu những gì tôi sắp nói đây.

Ngưng ly rượu ở giữa chừng, Keane nhìn Manny chăm chú.

- Bây giờ ông tính làm gì để sống? - Manny hỏi.

- Tôi uống - Keane đáp - Tôi còn biết làm gì ngoài việc uống nữa.

- Tôi cũng ngỡ thế. Thôi, bây giờ tôi xin ông một điều. Ông hãy đặt cốc xuống.

- Tại sao?

- Tại vì tôi. Tôi muốn ông làm việc cho tôi. Nhưng tôi cần ông tỉnh táo.

- Cảm ơn. Nhưng để làm cái việc tổng cổ những kẻ say rượu ra khỏi tiệm, tôi chỉ là một tay rất tồi.

- Không, tôi không có ý định mời ông làm cái chân đấy đâu. Tôi muốn ông tìm cho ra tên Perkerson kia. Ông hãy làm cho tôi việc đó.

Keane ngồi thẳng người lên.

- Về những gì liên quan đến tôi - Manny nói tiếp - Tôi có cảm giác là cớm chẳng mặn mà lắm.

- Tôi chia sẻ với ông ý nghĩ ấy - Keane gật đầu đồng ý.

- Tôi sẽ trả ông mỗi tuần một nghìn đô la để làm vụ Perkerson. Khi ông tóm có được hắn và tổng hắn vào nhà lao thì tôi sẽ trả ông thêm năm mươi nghìn đô la nữa.

- Ông rất hào phóng đây, ông Pearl à.

- Manny. Xin hãy gọi tôi là Manny. Với việc ấy thì món tiền đó không phải là quá hào phóng đâu. Hơn nữa, như mọi người, ông cũng cần phải sống chứ!

Manny bước đến cuối phòng, mở két và lấy ra một tập tiền đựng trong hộp sắt.

- Đây là năm nghìn đô để bắt đầu công việc - Ông nói. Keane gật đầu.

- Cảm ơn... Manny.

- Còn tôi - Manny nói tiếp - Tôi sẽ đăng các báo tặng một giải thưởng một trăm nghìn đô... Tôi nghĩ việc đó sẽ có thể giúp ông một vài manh mối.

Manny lại mở ngăn kéo bàn làm việc, lấy ra một chiếc hộp và đưa cho Keane.

Keane mà nắp hộp: trong đó có một khẩu súng ngắn cỡ chín ly.

- Ông hãy giữ lấy - Manny nói - Và hãy cẩn thận nhé!

18. Chương 18

Thứ hai ấy, Will trở lại phòng thường trực Atlanta giữa lúc trong phòng không khí nhộn nhịp đang diễn ra. Trên bàn của kíp thanh niên tình nguyện phụ trách điện thoại, chồng thẻ tín dụng cứ không ngừng cao dần lên.

Về mặt tài chính, tình hình có vẻ tốt đây - Tom Black giải thích - Tuy rằng...

- Nói đi, Tom. Lần này có tin gì xấu nào?

Công ty điện thoại đòi đặt cọc năm mươi nghìn đô. Sau khi tôi gửi séc trả, thì quỹ của chúng ta chỉ còn... tám đô.

Nhưng không thể để Will kịp hỏi, Tom lại giơ tay nói tiếp:

- Những yên tâm đi. Chúng ta sẽ bổ sung thêm. Mẹ anh làm việc ấy cừ lắm. Họ bước lại bên bàn của Will. Billy Lee đang cầm máy điện thoại.

- Vâng, kênh truyền hình đã đồng ý - Billy nói - Và ông cũng có cả sự đồng ý của Mack? Không, tôi không đặt máy đâu.

Nói đến đây, Billy lấy tay che ống nói.

- Ta nghĩ lần này chúng ta sẽ tóm được ông ta - Billy nói với Tom.

Will ngạc nhiên hỏi:

- Tóm được ai hả ba? Mack Dean ư? Tại sao?

- Đợi một phút, Will - Billy xua tay ra hiệu cho Will rồi lại ghé vào ống nói - Vâng, Marvin, tôi nghe đây. Mười lăm giờ chủ nhật này hả? Trên kênh PBS à? Vâng, đồng ý.

Billy đặt máy và quay lại Will.

- Cuộc tranh luận đầu tiên giữa con và Mack đã được xếp vào chương trình.

- Ba làm thế nào để ông ta nhận lời? - Will ngạc nhiên, hỏi.

-Ồ! Ba hãy còn hai, ba con chủ bài nữa ở trong tay kia.

- Thế nghĩa là...

- Mack đã chọn Shirley Scott, người giới thiệu ở Kênh Sáu, vào nhóm hội thảo - Không trả lời thẳng vào câu hỏi của Will, Billy nói - Chúng ta cũng phải chọn một ai đó đi.

- Hình như cô ta và Mack “thân thiết” với nhau làm thì phải - Tom nói.

- Sao? - Will kêu lên - Mack phải hơn cô ấy đến hai mươi mấy tuổi chứ không ít.

- Nào, chúng ta chọn ai, Will? - Billy hỏi.

- Ai cũng được, trừ cái cô ả ở tờ phụ trương chủ nhật của báo Hiến pháp ra. - Tom mỉm cười.

- Tôi nghe nói cô ta cũng không thích thứ gì ở cái đất Atlanta này nữa.

Thứ bảy trước ngày diễn ra cuộc tranh luận, họ tổ chức một buổi diễn tập thử. Suốt gần sáu giờ đồng hồ liền, Tom Black, Kitty Conroy và ông Billy thay nhau quắc Will bằng những câu hỏi, những chất vấn, những lời tranh cãi, trong có nhiều điều khá hóc búa. Nhưng Will đã ứng phó một cách khá sắc sảo, thông minh, và không kém phần hóm hỉnh.

- Thôi, ta bỏ cuộc - Ông Billy tuyên bố - Ta chịu không làm sao cho anh cứng họng được.

- Phong độ của anh khá lắm - Tom cùng nói.

- Nhưng còn một chi tiết - Will nói với Tom - Tôi có cái tật là dễ ra mồ hôi khi trời nóng. Anh có thể làm thế nào cho phòng quay dự bớt đi được không?

- Để tôi xem xem. Thường thì micro bật lên là máy điều hoà phải tắt. Hay anh cứ cầm sẵn mùi soa ở tay để trong khi Mack nói là anh có thể tranh thủ chấm mặt. Nhưng nhớ là không được chùi, hoá trang của anh sẽ bị nhem nhuốc mất.

- Đồng ý. Còn dặn dò gì nữa không?

- Còn. Cố không nên giữ vẻ quá nghiêm trang, và hơn nữa anh lại là người có óc hài hước, nên anh cần biết sử dụng nó. Đừng gọi Mack là “ông Thống đốc” nếu ông ta không gọi anh là “ông Lee”. Còn nếu ông ta chỉ gọi anh trống không là Will thì anh, cứ Mack mà đáp lại. Tôi chỉ dặn thêm thế thôi, còn bác và Kitty, có ai có ý kiến gì không?

Tom nhìn Billy và Kitty nhưng cả hai không có ý kiến gì bổ sung thêm.

Khi tất cả đã rời trụ sở ra về, Will quay ra nghĩ về Kate. Anh thấy thiếu vắng nàng. Chắc nàng đã đọc tất cả những gì báo viết về anh, thế mà nàng vẫn tuyệt nhiên không gọi cho anh một tiếng. Will tự hỏi sau bốn năm quen biết và yêu nhau, sao nàng lại có thể thôi không gặp anh một cách đơn giản thế, không một lời giải thích, không ân hận, không luyến tiếc. Điều đó thật vô nghĩa. Những tất cả vẫn không ngăn được anh muốn nàng.

Will tỉnh dậy và kỳ quặc thật, anh gần như không nghĩ gì mấy về cuộc tranh luận sắp diễn ra. Anh liếc qua mấy tờ báo buổi sáng, gọi một, hai cú điện thoại để xin tài trợ và đồng ý sẽ tiến hành một cuộc thăm dò trên điện thoại trên toàn bang sau cuộc tranh luận.

Bước vào phòng quay kèm theo có Tom, Will bắt đầu chấm mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Thế nào, Will? Một giọng nói cất lên ở sau lưng.

- Chào Mack, trong ông có vẻ khỏe khoắn nhỉ - Miệng nói thế nhưng trong đầu Will lại nghĩ khác.

Qua vậy, trông mắt Mack Dean đỏ hơn thường lệ và đôi mắt ông ta hum húp như người thiếu ngủ.

- Những thú vui ở thôn quê chắc làm anh thích thú chứ? - Ông thống đốc hỏi.

- Ồ! Không có gì làm tôi thích hơn mấy cái đó - Will đáp lại.

Giữa lúc Mack định hỏi móc thêm câu nữa thì một phụ nữ đến kéo Will vào phòng để hoá trang.

Khi Will trở ra, anh đã thấy bốn phóng viên làm nhiệm vụ phỏng vấn những ứng cử viên đã ngồi vào vị trí, và cả một phụ nữ dẫn chương trình thuộc "Hội những cử tri nữ" cũng đã có mặt ở đây. Nhìn vào màn hình kiểm tra trong khi ngồi xuống, Will ngạc nhiên nhận thấy Mack Dean như đã biến thành một con người khác. Trong ông ta đẹp hẳn lên với nước da rám nắng chứ không phải đỏ như vừa này nữa. Còn bản thân, Will cảm thấy mình có vẻ bồn chồn, căng thẳng. Máy điều hoà ngưng chạy và hệ thống đèn chiếu bật lên. Will như thấy mình muốn vã cả mồ hôi.

- Chào các quý vị - Người dẫn chương trình bỗng lên tiếng:

- Xin hoan nghênh các vị đã tới dự buổi tranh luận hôm nay để chứng kiến cuộc đối thoại giữa hai đảng viên dân chủ, ông thống đốc Mack Dean và ông Will Henry Lee. Cả hai đều ứng cử vào chức thượng nghị sĩ bang Georgie. Đề bắt đầu, mỗi ứng cử viên sẽ trình bày bàn thuyết trình ngắn gọn của mình. Sau đó từng người một sẽ trả lời những câu hỏi của chúng tôi.

Người dẫn chương trình chỉ tay về phía bốn phóng viên. Lập tức, Will chú ý ngay tới Shirley Scott, cô gái có bộ tóc hung làm nhiệm vụ giới thiệu mà Tom Black đã gọi cho biết về mối quan hệ thân thiết giữa cô ta và Mack Dean.

- Chúng tôi bắt đầu từ ông Lee - người phụ nữ dẫn chương trình nói.

Will nuốt nước bọt và quay vào ống kính.

- Chào quý vị - Will vừa bắt đầu thì người phụ trách máy đã ngoắc tay để chỉ vào một ống kính khác. Anh nhìn thấy chỗ có ánh sáng đỏ và anh quay vào đúng ống kính.

- Chào các quý vị - Anh nhắc lại - Tôi là Will Lee và tôi ra ứng cử trong kỳ bầu Thượng viện lần này.

- Tại sao anh lại nói thế nhỉ? Tất cả mọi người đang nhìn anh đều biết rõ điều đó.

- Tám năm làm việc gần đây cho Thượng nghị sĩ Carr đã giúp tôi hoàn toàn hiểu rõ sự hoạt động của Thượng viện và tôi muốn đem những hiểu biết ấy ra để phục vụ Georgie.

Một giọt mồ hôi lăn dài trên trán Will.

- Tôi vừa kết thúc một chuyến đi dài ngay trong hai tuần qua các miền của Georgie và tôi cảm thấy mình được động viên rất nhiều bởi sự quan tâm của mọi người đối với kỳ bầu tôi.

Anh cố nhớ lại bài nói chuyện của mình nhưng chịu không sao nhớ nổi.

- Tất nhiên buổi phát chỉ có thời gian ngắn ngủi, nên nếu như những trình bày của tôi có chỗ nào không thoả mãn được các vị, thì chỉ cần các vị viết cho tôi vài chữ thì các vị sẽ có được câu trả lời tức khắc. Rất cảm ơn.

- Cảm ơn, ông Lee. Chúng tôi sẽ nhường lời cho ông thống đốc Dean.

Will nhìn thấy vẻ mặt tự tin, thoải mái của Dean hiện lên trên màn hình kiểm tra. Tranh thủ lúc ấy anh đưa khăn lau mặt, quên mất là chỉ được chấm nhẹ.

- Chào các vị - Bằng một giọng nói tỏ ra ân cần, Dean nói - Tôi muốn bắt đầu lời phát biểu của tôi bằng lời chúc may mắn cho Will trong cuộc chạy đua này. Tôi biết chàng trai này từ lâu, tôi nghĩ như thế. Và trong khi anh đang tập sự công việc bên cạnh người bạn rất lâu năm của tôi là Ben Carr thì tôi đang làm nhiệm vụ của thống đốc bang. Thấy các bạn trẻ của chúng ta quan tâm đến chính trị, trong chúng ta ai mà chẳng vui mừng, vững tâm.

Giọng điệu và lời lẽ trịch thượng, cha chú của Dean như bắt Will phải chịu đựng đòn tra tấn.

- Trong suốt hai mươi lăm năm phục vụ, bao giờ tôi cũng cố đặt quyền lợi chung của nhân dân lên trên hết - Bằng một giọng nói đường mật, Dean nói tiếp - Vì vậy, tôi hy vọng và tin rằng, căn cứ vào những gì tôi đã làm được cho Georgie, các vị sẽ sáng suốt nhận định để bầu lại cho tôi, lần này là để cho phép tôi được vào một cơ quan lập pháp có uy tín nhất. Và khi làm như vậy, các vị có thể yên tâm là các vị sẽ luôn luôn có một người bạn trung thành ở Thượng viện.

Một loạt câu hỏi được đặt ra từ nhóm hội thảo khi bắt đầu phần trả lời phỏng vấn. Trong khi Will gắng sức trả lời mọi câu hỏi một cách chính xác và cụ thể, thì chiến thuật để thoát thân của Dean là trả lời một cách chung chung. Cả hai cứ tiếp tục như vậy trong suốt thời gian được bố trí và Will không ngừng cố gắng để chiếm thế thượng phong.

- Chúng ta còn vừa đúng đủ thời gian để Shirley Scott của Kênh Sáu đặt ra một câu hỏi cuối cùng với ông Lee - Người dẫn chương trình nói.

- Ông Lee - Bằng một giọng nghiêm trang, Shirley nói - Đã có những cuộc điều tra về những mối quan hệ của ông với giới đồng tính luyến ái và tôi...

- Những cuộc điều tra loại như thế chưa hề có...

Will chỉ muốn nhảy xổ tại bóp chết tươi con mụ khốn kiếp. Thế mà ả ta vẫn làm được ra vẻ tức tối.

- Nhưng...

- Và nếu một đại diện cho giới truyền thống, như cô chẳng hạn, mà lại chơi cái trò nói bóng nói gió thì tôi cam đoan sẽ kiện cô ngay lập tức về tội vu khống!

- Tôi e rằng thời gian đã hết - Người dẫn chương trình can thiệp - Cảm ơn các quý vị đã theo dõi và tạm biệt.

Một điệu nhạc nổi lên trong phòng quay.

Will đứng dậy và đến thẳng chỗ Shirley Scott ngồi, nhưng không đầy một nháy mắt Tom Black đã bám kịp anh và kéo anh ra cửa.

- Không biết ma nó ám vào mình hay sao thế? - Ngồi trên xe do Kitty lái trở về phòng thường trực, Will cúi kính nói.

- Bình tĩnh nào - Tom vỗ nhẹ vào tay bạn - Anh đã tức giận, chỉ có thể thôi.

- Tôi thấy anh trả lời rất tốt - Kitty cũng xen vào an ủi - Tôi mà có sủng lúc ấy tôi cũng chẳng ngần ngại gì mà không tặng cho con mụ ấy một phát.

- Nhưng tôi đã làm hỏng tất cả! Tôi đã quên mất lời mở đầu. Và lúc ấy Mack đã ngoắc miệng đến tận tai để cười vào mũi tôi.

- Thôi - Kitty nói - Dù sao anh cũng đã gây được ấn tượng tốt là anh biết những điều mà anh nói.

- Về đến nhà chúng ta sẽ nghe lại ghi âm - Tom kết thúc câu chuyện - Rồi kết quả thăm dò trên điện thoại sẽ giúp chúng ta đánh giá đúng hơn về tác động của Will đối với cử tri.

Will nhìn thẳng trước mặt, miệng mím chặt lại. Còn Tom và Kitty liếc nhìn nhau, lo ngại.

Khi xe dừng lại trước văn phòng thường trực, Will lục túi lấy chìa khoá xe và bảo hai bạn:

- Tôi không vào đâu. Tôi sẽ gọi cho các bạn sau.

Mặt trời bắt đầu lặn khi Will về tới Rock Farm. Anh đỗ máy bay xuống bãi cỏ sau nhà.

- Mời ông lên đi - Jasper nói - Ông ấy vẫn chưa ngủ đâu.

Thượng nghị sĩ đang ngồi trên giường. Will nắm lấy tay ông.

- Rất vui mừng được gặp lại ông, Thượng nghị sĩ - Anh nói - Tôi vừa trải qua một ngày tồi tệ và tôi muốn được nói chuyện với ông.

19. Chương 19

Larold Perkerson đang cạo mặt. Và vừa cạo vừa ngắm mình trong gương, hắn tự hỏi rồi đây khi tháo băng, trông hắn sẽ ra sao. - Thôi ngày ấy mình sẽ biết, - hắn nghĩ. Hắn không cạo được trên mép vì vướng mảnh băng. Giữa lúc hắn sắp xong thì có tiếng xe rù rù ở ngoài cửa.

Suzy bước vào lều với cái túi xách.

Nhìn Suzy, Perkerson hỏi một cách lo ngại:

- Ngay hôm nay, hả?

Ả bảo hắn ngồi xuống ghế, lấy kéo trong túi ra và bắt đầu cắt gỡ băng.

- Bộ ria này hợp với anh biết mấy - Suzy nói.

- Để anh xem nào.

Perkerson nhồm dậy, lao tới chiếc gương treo trong buồng tắm. Hắn sửng sốt, suýt giật mình vì tưởng như có một thằng cha lạ hoắc nào đó đang đứng trong gương nhìn hắn. Đôi tai nhàu nhĩ lá cải bấp của hắn được kéo căng lại rất khéo - Chỉ riêng cái đó thôi cũng đã làm cho vẻ mặt hắn khác đi khá nhiều - Nhưng còn cái mũi... Phải, đặc biệt là cái mũi thì không chê vào đâu được; nó đã làm cho hắn gần như thay đổi hoàn toàn. Cái mũi quặp như mỏ chim ưng cha sinh mẹ đẻ của hắn này được kéo thẳng lên và nom toàn bộ thì nó cân đối hài hoà hơn. Tóm lại diện mạo "Ông Harold Perkerson mới" bây giờ trong có vẻ gần như là... thông thái. Phải, thông thái, đúng là cái từ ấy đấy. Đến mẹ đẻ ra hắn có đứng dậy thì cũng không thể nhận được ra hắn. Điều đó làm hắn mừng rơn.

- Tốt... - Perkerson nói - Còn bây giờ thế nào? Bao giờ anh được biến khỏi đây?

- Ngày hôm nay - Suzy đáp - Và ngay lập tức.

Suzy móc trong túi ra hai phong bì và đưa cho hắn một chiếc. Đây là địa chỉ mới và số phôn của anh. Nhà đã có đồ đạc sẵn, nằm trong một lô nhà tư nhân ở Marietta. Trong xe của anh có một va ly dùng mẫu hàng văn phòng phẩm để sẵn. Từ nay anh sẽ trở thành James Ross, đại lý văn phòng phẩm và cái vỏ bọc này chắc đây.

- Tốt - Perkerson nói - Còn cái gì trong phong bì kia?

Suzy đưa cho hắn. Hắn mở ra và móc tờ giấy ra đọc.

- Cái này làm tớ khoái đây - Hấn gật gù lắm lắm - Rất khoái đây.

- Gì thế hả anh? - Suzy tò mò hỏi.

- Cô em cứ cho xem báo rồi khắc biết.

- Bao giờ?

- Khi nào tớ bắt đầu ra tay.

Suzy viết địa chỉ của ả vào một mảnh giấy.

- Hãy gọi cho em khi nào anh cần đến.

- Này, Quan Chấp Chính có biết gì về cái đó không, tớ muốn nói là... Chuyện giữa chúng ta ấy?

- Không - Suzy đáp - Đó là một chuyện riêng tư chỉ anh và em biết thôi.

Những tia nắng mặt trời tràn qua cửa sổ phòng khách của ngôi nhà Thượng nghị sĩ Carr đã làm Will tỉnh giấc. Một lát sau, anh bước vào phòng bếp, bị cuốn hút bởi mùi thịt rán.

- Chào ông Will - Lizzie nói.

- Will chào chị rồi tự rót cà phê, ngồi vào và vợ lấy tờ báo. Ngày trang đầu Will thấy đập vào mắt là bài xã luận phê phán Shirley Scott về câu hỏi ác ý cô ta đặt ra với Will vào cuối buổi tranh luận. Bài báo thấy rằng mọi ám chỉ nhằm gieo rắc hoài nghi cho rằng Will chẳng là cái gì khác ngoài cái việc chỉ là một kẻ đồng tình luyến ái, là không có căn cứ và kết luận:

- Báo chúng tôi còn chưa lựa chọn để ủng hộ ứng cử viên nào, nhưng trước mắt, chúng tôi thấy Will Lee là một ứng viên đáng tin cậy. Những lời cáo buộc dối trá từ phía đối thủ hay phe cánh đối thủ của Will Lee, trái với mong muốn của họ, đã đem lại những phản tác dụng có lợi cho Will Lee.

Will thở một hơi dài nhẹ nhõm. Anh lặng lẽ ăn sáng, uống nốt ngụm cà phê, rồi gọi điện cho phòng thường trực.

- Sao mãi bây giờ anh mới gọi, chúng tôi lo cho anh quá - Có tiếng Tom trả lời ở đầu dây.

- Tôi cần được ở một mình để yên tĩnh và gặp ông Thượng nghị sĩ. Ông ấy ngày càng khá hơn.

- Thế thì hay quá. Tôi có một số tin tức có thể làm ông ấy càng phấn chấn hơn. Theo kết quả thăm dò được, anh kém Dean mười một điểm.

Tim Will se lại.

- Thế mà anh bảo là tin tốt ư?

- Đúng thế. Bởi đó là kết quả thăm dò trước cuộc tranh luận. Còn sau cuộc tranh luận thì anh chỉ còn kém có ba điểm. Mà ba điểm thì có thể còn do có sai số nào đấy.

Will không tin vào tai mình nữa.

- Anh muốn nói chúng ta đã ngang bằng?

- Không, nhưng tôi nghĩ càng thấy anh đương đầu với Mack, dư luận chung càng nghiêng về phía anh. Bây giờ, việc chúng ta cần làm là phải nỗ lực gấp đôi, để tăng thêm quý vốn, để anh có điều kiện xuất hiện trên tất cả các màn hình của bang.

- Làm thế nào để kiếm thêm vốn?

- Anh đã nghe nói về một nhà kinh doanh là Lurton Pitts chưa?

- Có phải ông vua gà quay không?

- Chính ông ta đấy. Pitts đã điện cho ba anh, nói buổi truyền hình vừa rồi đã gây ấn tượng mạnh cho ông ta và có khả năng ông ấy sẽ góp cho anh một cái vốn kha khá.

- Đổi lại thì ông ta muốn gì?

- Tôi chưa biết, nhưng anh phải dè chừng. Nếu không lại trượt chân ngã đập mặt đất.

Will đặt máy. Thế là anh lại dẫn mình vào vòng đua. Và lần này thì anh phải lao mạnh...

Ông Billy đến gặp Will ở Câu lạc bộ Capital, ở trung tâm Atlanta.

- Bây giờ ta sẽ phải làm thế này - Billy nói khi hai cha còn bước vào thang máy - Ba sẽ đi với anh lên trên ấy, ba giới thiệu anh rồi ba về. Bởi họ muốn gặp riêng anh. Tuy nhiên, đừng có cho họ gì hơn cái mà anh phải nợ họ.

Cửa thang máy mở. Theo dọc hành lang, hai cha còn bước vào một gian phòng.

- Chúng tôi đã tới - Billy nói và mở cửa.

Khoảng mười, mười hai người đang đứng trước một tủ rượu. Một người trung niên, thấp bé nhưng to ngang, tóc hung dày và mặt sần sùi những chấm đỏ, bước ra khỏi nhóm và chìa tay.

- Chào Will, tôi là Lurton Pitts.

Nói rồi ông quay ra giới thiệu mọi người với nhau.

- Ông uống chút gì nhé, Will? - Pitts hỏi.

- Vâng, xin ông một ly trà đá.

- Ông không muốn chút gì đậm đậm hơn à?

- Tốt hơn là xin ông để tôi còn kiểm soát được các khả năng của bản thân mình, nếu như ông thấy ông không có gì phiền.

Pitts phì cười trước câu trả lời hóm hỉnh và đầy ẩn ý của Will.

- Còn ông, Billy? - Quay lại ông cự thống đốc, Pitts hỏi.

- Cảm ơn, Lurton, bây giờ tôi phải đi.

Nói xong, Billy chào từ biệt mọi người rồi đi ra.

- Chuyện trò được một lát, Pitts mời tất cả ngồi vào quanh một cái bàn tròn lớn, xếp Will ngồi ngay cạnh ông ta. Trong suốt bữa ăn, câu chuyện được thu hẹp vào những vấn đề thật cần thiết.

- Này, Will - Pitts nói vào lúc uống cà phê - Tất cả chúng tôi đều muốn biết ông nghĩ sao về việc ông trở thành người của chúng tôi...

Will im lặng một chút để tác động của câu trả lời của anh được giảm nhẹ.

- Tôi rất vui mừng được trở thành Thượng nghị sĩ tương lai của các ông.

Đến lượt Pitts cũng im lặng một lúc để Will hiểu là câu trả lời ấy chưa thoả mãn được mong muốn của ông.

- Chúng tôi không chỉ muốn một Thượng nghị sĩ bình thường. Mà chúng tôi muốn hơn thế nữa là có một ai đó ở Thượng viện quan tâm đến lợi ích của chúng tôi.

- Chúng tôi là những nhà kinh doanh - Một nhà công nghiệp xen vào nói - Ông có quan điểm thế nào về giới chúng tôi?

- Tôi nghĩ đất nước chúng ta sẽ không được như ngày nay nếu thiếu những hoạt động kinh tế phồn vinh.

- Ông có tán thành những quan điểm của Ben Carr về lĩnh vực quốc phòng không?

- Về lĩnh vực ấy, tôi nghĩ là tôi còn bảo thủ hơn Ben Carr.

- Bảo thủ hơn Ben Carr?

- Vâng. Tôi nói bảo thủ với nghĩa là phải tính toán hơn một chút.

- Ồ! Ông muốn nói là tự do hơn?

- Không. Lâu nay những từ “tự do” và “bảo thủ” đã mất hết ý nghĩa của nó. Nếu ông muốn có tên gọi rõ ràng thì tôi có thể nói tôi là một người ôn hoà. Nhưng với vấn đề ngân sách quốc phòng thì tôi là một người bảo thủ.

- Tức là nếu có dịp thì ông sẽ bỏ phiếu cho việc giảm ngân sách quốc phòng? - Pitts hỏi.

- Tôi thấy chúng ta có thể làm tốt hơn để làm tăng thêm túi tiền của chúng ta. Bởi người ta đã ăn cắp của chúng ta quá nhiều.

Một ông ngồi bên kia bàn hỏi tiếp:

- Công ty của tôi làm việc cho quân đội. Ông có nghĩ tôi ăn cắp tiền của đất nước ta không?

- Ông không có vẻ là một người như thế, thưa ông - Will mỉm cười đáp. Rồi cúi người về phía trước và nhìn thẳng vào mắt ông ta, Will nói tiếp:

- Nhưng nếu ông đúng là một kẻ như vậy thì người ta sẽ phải bắt giam ông. Còn số tiền mà ông đã lấy cắp thì hoặc người ta phải tìm cách sử dụng nó tốt hơn, hoặc trả lại nó cho những người đóng thuế.

Sau một lúc im lặng nặng nề, người đàn ông kia nói:

- Phải, tôi thấy thế có vẻ công bằng hơn.

- Will - Pitts nói - Chúng tôi có khả năng thu gom được những khoản tiền quan trọng cho cuộc tranh cử của ông. Nhưng nếu chúng tôi làm thế, thì chính xác là chúng tôi có thể chờ đợi được gì ở ông?

Will ngả người vào thành ghế.

- Ông Pitts, tôi luôn chăm chú lắng nghe những yêu cầu và những gợi ý của những người ủng hộ cuộc tranh cử của tôi. Nếu được trúng cử và ra làm việc, tôi sẽ trả lời tất cả những cú điện thoại của các ông. Tôi sẽ hết sức quan tâm đến tất cả các vấn đề các ông đưa ra cho tôi và, nếu yêu cầu của các ông là chính đáng, thì tôi sẽ không do dự gì mà không hết lòng ủng hộ các ông.

Một người khác chỉ tay về phía Will.

- Anh bạn trẻ của tôi, tôi nghĩ tốt hơn là ngay từ bây giờ anh nên hiểu chúng ta đang nói cái gì. Nếu anh muốn chúng tôi giúp đỡ anh về tài chính, thì ít ra chúng tôi cũng có quyền biết chắc chắn là chúng tôi có thể tin cậy vào sự ủng hộ của anh mỗi khi chúng tôi cần đến anh.

- Thưa ông - Will đáp lại ngay - nếu ông muốn mua một nhà chính trị thì ông hãy mua Mack Dean. Ông ta là người sẵn sàng để rao bán đấy.

Im lặng kéo dài một lúc, và Pitts là người phá vỡ. Theo một cuộc thăm dò nào đó thì ông kém Mack Dean mười một điểm.

- Nhưng tôi không nghi ngờ gì - Will nói - Là các ông đã nắm được kết quả thăm dò gần đây nhất sau cuộc tranh luận vừa rồi. Cuộc thăm dò ấy đã chứng tỏ rõ ràng là Mack Dean đang tụt lùi một cách ghê gớm. Là một nhà thống đốc bất tài, chắc chắn vào Thượng viện ông ta sẽ chỉ còn là một cái bóng mờ nhạt. Cho nên sẽ hoàn toàn có lợi cho các ông nếu các ông có được một người đại diện có khả năng gây được một ảnh hưởng thực sự: và như thế cũng còn có lợi chung cho tất cả các cử tri.

- Ông nghĩ thế nào về Jim Winslow, ứng cử viên cộng hoà? - Một người khác hỏi Will - Liệu ông có thể đánh bại được ông ta không?

- Tôi được biết - Pitts xen vào nói - là những người cộng hoà phải lựa chọn giữa mục sư Don Beverly Calhoun và ông ta. Như vậy thì Winslow khó lòng mà thắng cuộc.

- Winslow thì đến ngay cả Mack Dean ông ta cũng không thắng nổi - Will tủm tỉm và lời nhận xét của anh đã làm cho tất cả mọi người phá ra cười.

- Ông có lý - Pitts gật gù nói - Suy nghĩ một cách ngược đời thì tôi thấy tuy ông già Calhoun khó bị đánh bại hơn Winslow nhiều, nhưng đối với nhiều người cộng hoà thì ông ta quả là đã gây cho họ nhiều lúng túng.

- Tôi đồng ý với ông cả hai điểm ấy - Will gật đầu nói. Lurton Pitts nhìn đồng hồ.
- Will, tôi đã hẹn với các ông đã ngồi với nhau đến hai giờ và bây giờ đã hai giờ mười rồi.

Nói xong Pitts chìa tay.

- Cảm ơn Will đã đến dự cuộc gặp mặt này.

Will cũng đứng dậy:

- Cảm ơn các ông đã dành cho tôi chút thời giờ quý báu.

Rồi anh chào ra về.

Tối nhà, anh thuật lại cho ba anh và Tom nghe về cuộc gặp mặt. Cuối ngày, anh không nhận được tin gì của Lurton Pitts. Cuối tuần, cũng vẫn thế. Mack Dean có một cuộc họp báo và nói rằng từ nay ông sẽ từ chối mọi cuộc tranh luận bởi ông quá bận và còn phải dành thời gian cho những chuyến đi. Ít lâu sau dư luận xì xào rằng đột nhiên thống đốc Mack Dean có thêm được nhiều nguồn vốn mới cho chiến dịch tranh cử trên truyền hình của ông.

20. Chương 20

Harold Perkerson lái xe chạy từ từ dọc theo con phố nhỏ chạy sau những khu nhà, vừa chạy vừa quan sát số nhà. Cuối cùng hắn dừng lại trước một trong những gara. Hắn lấy trong túi ra một cái điều khiển và chìa vào cổng sắt. Cổng từ từ mở với tiếng rít ken két. Hắn đánh xe vào và lại bấm điều khiển cho cổng khép lại. Rồi hắn dừng xe, nhảy xuống với chiếc valy nhỏ xách tay.

Dựa vào chiếc sơ đồ về nguệch ngoạc để tìm đường, hắn đi qua một cái cửa và bước lên một thang máy chở hàng to tướng. Lên đến tầng hai, hắn đi theo hành lang và đến trước một căn phòng rộng có thảm lát sàn, cửa sổ trông ra mặt phố có rèm che buông kín.

Dùng lưng bàn tay, Perkerson nhẹ nhàng vén một góc rèm. Nhìn sang bên kia đường, chệch trước mặt nhà một chút, hắn thấy có một đám người lơ lửng. Một phụ nữ giương lên một tấm biểu ngữ trên có hàng chữ: “Sát nhân, Chúa trừng phạt các ngươi”. Đứng quanh bà ta, có khoảng ba chục người nữa, một số cùng mang biểu ngữ. Họ đang biểu tình trước một ngôi nhà trên mặt tiền có gắn một tấm biển ghi tên là “Trung tâm IVG của bác sĩ Milton”.

Khoảng hơn một chục cảnh sát đứng trông coi trật tự.

Perkerson nhìn đồng hồ: chín giờ kém mười lăm. Hắn lấy trong valy ra khẩu súng giảm thanh và bắt đầu lắp. Từ ngoài vọng vào tiếng hát của đám biểu tình, một điệu thánh ca quen thuộc mà hắn đã từng nghe, tiếng hát thời còn nhỏ những lần hắn đi nhà thờ.

Hắn bước đến rèm cửa, mở một cửa sổ nhỏ và ước lượng khoảng cách. Cự ly khoảng một trăm mét. Ghé mắt vào kính ngắm, hắn chỉnh súng, lấy xạ giới từ vỉa hè đến cửa ra vào. Chín giờ kém năm. Một chiếc xe tải màu đỏ dừng lại trước bệnh viện.

Họ đã đến sớm. Tuyệt! Một người hắn nhận ra ngay là bác sĩ Milton cùng một cô y tá bước xuống. Họ vội vã đi vào cửa, trong khi đám biểu tình giương cao biểu ngữ và hô vang khẩu hiệu.

Perkerson tỳ vai vào súng, ngón tay đặt vào cò, mắt chăm chú ngắm. Khi vạch chữ thập in đúng vào lưng bác sĩ, hắn nín thở xiết cò. Ông bác sĩ lão đảo. Perkerson chuyển nhanh mục tiêu và xiết có lần nữa. Đến lượt cô y tá ngã vật xuống. Đám đông rú lên và bỏ chạy tán loạn.

Rất nhanh nhẹn nhưng cũng rất bình tĩnh, Perkerson tháo súng cất vào valy. Đảo mắt một vòng để chắc chắn không để lại một vết tích gì, hắn theo lối cũ ra thang máy chở hàng rồi bấm xuống gara.

Ở đây hắn lên xe, đặt valy vào ghế trước rồi dùng điều khiển mở cửa. Cảnh cổng từ từ mở ra. Hắn thông thả cho xe lăn bánh theo dọc phố rồi quẹo trái. Nhưng đột nhiên hắn dừng xe lại. Đường đi đã bị một chiếc xe rác chắn ngang, hai phụ vệ sinh đang đổ rác!

Perkerson ngoái nhìn qua kính sau. Khoảng hai, ba chục mét sau hắn, một xe tải cỡ lớn đang đậu ở đây, trên xe không có người lái. Perkerson quay lại, chẳng có cách nào khác là hắn đành phải đợi.

Chụp chiếc kính râm vào mắt, hắn liếc nhìn vào gương hậu: người tài xế xe tải đã bước lên cabin. Mồ hôi ròng ròng lặn trên trán hắn.

Rồi mọi điều đã xảy ra: chiếc xe rác dịch qua trái và một người phụ ra hiệu cho Perkerson vượt lên. Một tay che trước mặt để khỏi lộ dấu tích, hắn vòng qua chiếc xe bên rồi nhấn ga vọt thẳng. Thế là thoát!

Đến ngã tư tiếp theo, hắn đột nhiên thắng gấp: hai chiếc xe cảnh sát đang rẽ qua trái. Thông thả và thận trọng, hắn lượn xe qua phải rồi năm phút sau hắn đã ung dung phóng xe lên phía bắc theo đường cao tốc.

Perkerson bật khuy có và mở radio. Có phát thanh viên đang đưa tin.

“Tin phút chót cho biết giữa trung tâm thành phố, một vụ giết người bằng súng vừa xảy ra trước một bệnh viện phá thai. Phóng viên của chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa tin tiếp theo. Mời quý vị chú ý theo dõi”.

Perkerson cho xe chạy trở về tốc độ bình thường, trong lòng tràn ngập một niềm kiêu hãnh. Lần này trở về với công việc, hắn đã chơi một cú quá đẹp.

Keane đến hiện trường gần như cùng lúc với cảnh sát. Anh đã được biết tin qua radio. Cảnh tượng trước bệnh viện lúc ấy còn đang hỗn loạn. Còi rú. Đèn xe nhấp nháy. Người kêu la. Đám đông xúm xít...

Xác nạn nhân còn nằm tại chỗ họ đã ngã xuống và một cảnh sát đang chụp ảnh.

Keane đưa cho một viên cảnh sát trẻ xem huy hiệu cảnh sát về hưu mà Sở mới gởi cho anh rồi chui qua dải băng vàng chằng quanh hiện trường. Sau khi nhìn qua thi thể nạn nhân, anh bắt đầu chăm chú quan sát rộng ra xung quanh. Với kinh nghiệm lâu năm trong nghề, anh xác định được ngay là đạn phải được bắn từ một tầm cao nào đó. Anh nhìn sang bên phố đối diện. Cửa sổ mấy nhà bên ấy lố nhố những người đang tò mò nhìn sang cổng bệnh viện. Nhưng có một nhà khiến anh chú ý. Ngôi nhà do có vẻ không có người ở. Tầng dưới là một cửa hiệu sơn màu trắng. Trên tầng hai, có một phòng mở cửa sổ, song anh không thấy một bóng người!

Có tiếng bánh xe rít trên mặt đường và một xe cảnh sát đang đến.

- Dave, đến đây ngay với tớ.

- Có gì đây, Mickey?

Thanh tra Dave Haynes là một bạn thân của Keane.

- Dave, lại đây nhanh. May ra chúng ta còn kịp tóm được hắn!

Rồi không đợi bạn trả lời. Keane kéo tay bạn chạy sang bên kia đường tới chỗ cửa hiệu sơn trắng. Anh mở cửa, rút súng, chạy thẳng tới cầu thang, và cứ thế nhảy mấy bậc một, Keane và bạn lên đến tầng hai. Tới đây, như một phản xạ tự nhiên, hai người yểm hộ nhau lần lượt vọt tiến. Tới trước một phòng mà Keane nhanh chóng xác định được, anh bất thành linh bật cửa và nhảy vào súng lăm lăm chìa ra phía trước. Căn phòng hoàn toàn trống rỗng.

- Nhìn kia, Dave. Đúng là chỗ ấy đấy - Chỉ tay ra phía cửa sổ Keane nói. Hai người bước lại cửa sổ.

- Tớ cam đoan tên bắn lén của cậu đứng ở đây. Hắn đã để ngỏ cửa. Hai mươi ăn một là cậu sẽ tìm thấy vệt thuốc ở trên bậc cửa.

- Chúng ta tìm dấu tay... - Dave nói.

- Không ăn thua gì đâu. Tên sát thủ già đời sẽ chẳng để lại một tí gì hết. Vô đạn không, đầu mẩu thuốc lá cũng không. Chúng ta tìm chỗ khác xem sao, thế nào cũng phải có đường cho hắn lên xuống chứ!

Hai người lần ra hành lang rồi theo thang máy trực háng xuống đến gara.

- Cậu nhìn đây. Hắn đến bằng lối này, chỉ tay vào hai vết lốp xe còn in xuống bụi trên nền gara, Keane nói. May mắn nhất đối với cậu là nếu cậu tìm được một nhân chứng nào đó có mặt đứng lúc ở trong phố.

Thanh tra Dave nói vào máy di động. Anh cho địa chỉ và yêu cầu Sở gửi đến ngay cho anh một kíp điều tra chuyên môn.

- Cậu có đoán ra tên nào làm vụ này không? - Keane hỏi. Dave nhìn anh sững sốt.

- Sao? Cậu biết hả?

- Hẳn đúng là Harold Perkerson, kẻ đã sát hại Chuck. Tổ linh cảm thấy thế. Hai người mở cổng gara và bước ra phố.

- Nhìn kia! - Keane nói.

Đầu phố, một chiếc xe rác đang đỗ ở đây.

- Hai người kia may ra có thể trông thấy - Keane nói tiếp.

Trong khi Dave tiến đến cho hai người phụ vệ sinh đang làm việc. Keane rút máy ra gọi.

- Pearl đây - Có tiếng trả lời...

- “Hắn” đã quay lại - Keane nói.

- Có phải chính hắn đã làm cái vụ tay bác sỹ Milton mà đài vừa nói không?

- Đúng đấy. Nhưng hắn chuồn rồi. Hắn đã chuồn được một lúc.

- Quỷ tha ma bắt hắn! - Manny Pearl kêu lên. Keane thở dài.

- Nhưng chưa đi được xa đâu. Rồi tôi sẽ tìm thấy hắn.

Thứ bảy, vào lúc trời bắt đầu tối, Will về đến biệt thự, người mệt mỏi rũ rượi sau một chuyến đi liên trong ba ngày, tiếp xúc với cử tri tại hai mươi lăm điểm. Tối nay, anh hy vọng sẽ có một ngày chủ nhật yên tĩnh và chỉ có một mình.

Trên bàn, có một số thư từ những phần lớn không quan trọng. Đáng chú ý chỉ có hai bức thư. Will vội mở ra đọc. Đó là thư của chánh án Boggs.

Will,

Elton đã bình phục, nhưng thời gian của tôi kẹt quá, không thể đưa vụ Larry Moody vào được. Chúng ta đành phải hoãn vụ ấy đến tháng mười một vậy. Anh thông cảm và hy vọng không gây phiền phức gì cho anh”.

Will cảm thấy nhẹ mình. Từ nay anh có thể làm riêng rẽ vụ Moody với việc vận động tranh cử. Anh bấm số máy của Moody và được trả lời ngay lập tức.

- Larry, tôi, Will Lee đây. Anh vẫn khỏe chứ?

- Ông Lee? Rất vui mừng được nghe tiếng ông. Chắc có gì mới, phải không ông?

Will cho anh ta biết về ý kiến của ông chánh án.

- Chúng ta càng hoãn được thì mọi việc càng có lợi cho anh, cho nên anh không có gì phải lo. À, Charlene thế nào, cô ấy có được khỏe không?

- Nói đúng ra thì tôi không biết. Chúng tôi đã cắt đứt với nhau rồi.

- À...! Nhưng hy vọng điều đó không làm thay đổi gì đến việc cô ấy làm chứng chứ?

- Ồ! Không, không có vấn đề gì. Charlene sẽ làm như ta yêu cầu.

Will thở phào. Charlene là chứng cứ ngoại phạm duy nhất của Larry.

- Được thế thì tốt rồi, và khi nào có việc gì cần, anh cứ đến thẳng cho tôi ở phòng thường trực bầu cử Atlanta.

- Vâng, tôi xin nhớ và cảm ơn ông.

Will đặt máy. Sau khi hỏi bưu điện được số máy của Charlene ở Warm Spring, anh gọi cho Charlene. Cô đi vắng. Anh nhấn số điện thoại của anh vào máy nhấn tin. Rồi anh nhìn vào chiếc phong bì còn lại. Anh bàng hoàng khi nhận ra nét bút rõ ràng, ngay ngắn của Kate. Anh với bóc thư:

"Will,

Cách chúng ta chia tay nhau làm em rất đau khổ. Em không muốn mất tình bạn của anh. Em biết anh đang rất bận với công việc tranh cử. Em sẽ đợi và sẽ gọi cho anh sau tháng mười một. Có lẽ lúc ấy chúng ta sẽ được ngồi ăn sáng cùng nhau. Trong khi chờ đợi, chúc anh nhiều may mắn. Em biết anh sẽ là một Thượng nghị sĩ tốt.

Kate".

Will đọc lại mấy dòng chữ. Nó mới thờ ơ lãnh đạm làm sao. Không phải chỉ vì thiếu chữ "Anh yêu" quen thuộc, "tình bạn" thay cho tình yêu, hay "buổi sáng" thay cho lời hẹn hò buổi tối mà anh cảm thấy thế. Mà hàm chứa ngay trong bức thư, anh cảm thấy có một cái gì nhạt nhẽo dừng đứng. Anh lấy giấy bút ra viết:

"Kate thân mến,

Cảm ơn về bức thư của em. Tình bạn của em tất nhiên là luôn luôn quý báu đối với anh. Anh cũng cảm ơn về lời chúc thành công của em và cho tin em.

Thân.

Will".

Will đi ngủ muộn. Anh biết lúc này với tâm trạng đang đau khổ, bức tức và cô đơn, anh có đi nằm sớm cũng chẳng thể nhắm mắt được. Tuy nhiên rồi anh cũng thiếp đi.

Sáng hôm sau dậy, anh tự cho phép mình nằm nướng trên giường, nghỉ ngơi thoải mái một lúc. Nhìn bóng cây dừa nghiêng trên trần, anh thấy tâm hồn thư thái. Không gian yên tĩnh hoàn toàn, đúng là một ngày trời yên ả điển hình của Georgie: ấm áp và tĩnh lặng.

Nằm rán một lúc rồi anh trở dậy, pha cà phê uống. Anh bắt tay vào một số việc. Loay hoay thế nào mà trưa lúc nào không biết. Anh nghỉ tay. Trời bắt đầu nóng và anh cảm thấy hơi mệt mỏi. Khoác một tấm áo choàng, anh bước ra ngoài hiên, chống tay vào lan can im lặng ngắm hồ. Hơi nóng toả ra khắp nơi. Một cách không ý thức anh quăng áo choàng và gần như trần truồng anh chạy xuống hồ đến chỗ cầu đá và lao mình xuống nước. Anh lặn xuống, cổ ở dưới đó thật lâu cho đến khi hết hơi mới nhô lên.

Bơi lội vùng vẫy một hồi, anh bắt đầu quay lại và lặn một hơi nữa. Giữa lúc anh nhô lên thì nghe thấy đánh ùm một cái như có ai nhảy. Nhìn vào bờ, anh chẳng thấy ai. Bất thành linh, có cái gì đó tóm lấy cổ chân anh và kéo mạnh xuống nước.

Hoảng hốt, anh cố ngoi lên. Có ai đó đang ở quanh anh dưới mặt nước. Anh nhìn ngang nhìn ngửa nhưng chẳng thấy gì, ngay cả đến một sợi bọt nước cũng không. Bỗng dưng sau anh, một cái đầu nhô lên.

- Chào! - kèm theo là một tiếng khanh khách.

Will ngoảnh lại và thấy hai bàn tay đang đưa lên gỡ những mớ tóc hung dài xoã trước mắt.

- Charlene! - Anh bật cười kêu lên - nhưng cô ở đâu ra đấy?

- Em nhận được lời nhắn của anh... Và em nghĩ em có thể đến hôm nay. Em đến giữa lúc anh đang nhảy xuống nước... Và thế là em đuổi theo.

Nàng vươn mình và chẳng nói một lời, túm lấy tóc anh và cho anh uống một ngụm nước nữa.

Đến lượt Will, không chịu thua, anh cũng tóm lấy cổ chân Charlene và kéo nàng xuống nước cùng với anh. Cả hai người cùng nhô lên. Will quàng tay ôm lấy nàng và nàng thì đặt tay lên vai anh.

- Will - Nàng nói.

Rồi hai tay bá lấy cổ Will, nàng vít đầu anh xuống và đặt lên môi anh một nụ hôn dài.

- Có phải anh ở căn nhà nho nhỏ kia không? - Charlene hỏi.

- Phải - Will đáp, hơi thở vẫn còn dồn dập.

- Ai tới trước là thắng cuộc nhé!

Rồi nàng nhào về phía trước. Will bám đuổi theo ngay. Khi anh đến chỗ cầu đá, Charlene đã bắt đầu chạy về phía ngôi nhà.

Charlene vượt qua cửa thì cũng vừa lúc ấy, Will cũng đã bám kịp. Nàng nhào vào vòng tay anh.

- Will em muốn... - Giọng nàng hỗn hển.

- Nhưng có một vấn đề chủ yếu - Will vội đáp.

- Vấn đề gì?

- Em là nhân chứng chủ chốt trong một vụ mà anh là người bào chữa.

- Thế thì đã sao?

- Sao ấy à? Người ta sẽ coi hành động này của anh là có ý đồ mua chuộc nhân chứng. Như thế là không phải lẽ...

- Kệ - Charlene nói - Em ghét những cái gì phải lẽ.

- Và cả anh cũng thế - Will hưởng ứng.

21. Chương 21

Sáng thứ hai ấy, Will đến phòng thường trực Atlanta, trong lòng nhẹ nhõm.

Anh ngạc nhiên về sự thay đổi trong anh. Đó có phải đơn giản chỉ là niềm vui của một cuộc chinh phục mới. Hay phải chăng là Charlene đã làm anh bối rối.

- Em biết là anh rất bận - lúc chia tay Charlene nói - Anh đừng nghĩ là anh bắt buộc phải gọi cho em.

Tại sao một cô gái trẻ đẹp như thế lại đi quyến rũ một người đàn ông cô gần như mới quen biết? Hơn nữa anh lo ngại nhờ có một ngày nào đó, có người nào biết được cuộc phiêu lưu giữa anh và cô?

Tom Black nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

- Thế nào, chủ nhật dễ chịu chứ?

- Rất dễ chịu.

Will cười. Phải chi mà Tom biết được!

- Hừ, còn tôi thì cũng đang muốn được vui vẻ như anh đây.

- Có điều gì không ổn, Tom?

- Tiền chứ còn gì nữa! Chúng ta đã nhẵn sạch cả túi. Lại còn thêm cái bà Emma ấy nữa. Chẳng biết bà ấy tìm đâu ra người tài trợ để giúp đỡ cho Mack, và đi đâu bà ấy cùng rêu rao là em bà không bao giờ tin cậy ở anh.

- Chúng ta chưa thể làm được gì hơn đối với bà Emma - Will đáp - trừ phi là nhốt bà ấy lại, nhưng bây giờ thì còn chưa tới mức ấy.

Kitty Conroy bước vào, tay cầm một phong bì to tướng.

- Cái này vừa đến.

Cô đổ các thứ trong phong bì ra. Từng tập nhiều màu buộc dây thun lổ đóp rơi xuống.

Kitty nhặt lên một mảnh giấy.

- Gói này từ Lurton Pitts - Cô nói và chìa cho Will xem.

- Will - Tom kêu lên - Toàn những séc là séc!

Will há hốc miệng rồi đọc:

“Will thân mến, anh đã gây được ấn tượng mạnh đối với chúng tôi. Chúng tôi đã gọi vài cú phôn và đây là số tiền góp được cho anh. Chào thân ái. Lurton”.

- Không có séc nào dưới năm trăm đô! - Tom kêu lên - Phần lớn là gấp đôi!

Họ phác một con tính.

- Bốn trăm nghìn đô! - Kitty gần như hét toáng lên - Thật không thể tưởng tượng nổi!

- Có hợp pháp không?

- Anh muốn đánh cuộc không? - Tom nói với vẻ đắc thắng - Không có một séc nào trên nghìn đô, hoàn toàn hợp pháp. Lần này thì chiến dịch truyền hình của anh, ta ăn là cái chắc.

Hai ngày sau, trong phòng chiếu ám mùi khói thuốc lâu ngày, Will căng thẳng chờ đợi. Cạnh anh là Tom, Kitty và ba mẹ anh. Cả ba đều dán mắt vào chiếc màn ảnh lúc này còn chưa bật máy chiếu.

Suốt hai ngày qua, đứng trước camera, Will phải nói đi nói lại nhiều lần. Tom bắt anh phải nói về bản thân, về những đức tính cá nhân với một cách thức anh chưa quen thuộc. Giờ đây, mệt mỏi và khàn cả giọng, anh chờ đợi để chứng kiến kết quả.

Bỗng màn ảnh bật sang và khuôn mặt Will hiện lên. Mắt nhìn vào ống kính, anh nói:

- Từ tám năm nay, tôi làm việc cho Thượng nghị sĩ Ben Carr ở Thượng viện Hoa Kỳ. Tất cả mới công việc cần thiết, tôi đã thực tế trải qua...

Anh nói khoảng ba mươi giây nữa rồi kết luận:

- Và bây giờ, bởi Thượng nghị sĩ Carr không có điều kiện ra ứng cử, tôi xin ra mắt các vị, để thay thế ông ấy. Tôi cần là phiếu của các vị để có thể đem kinh nghiệm của tôi ra phục vụ các vị.

Khi anh ngưng lời, màn ảnh vụt tắt.

- Rất tốt - Patricia Lee nói.

- Tuyệt, chúng ta có thể nói như vậy - Tom gật đầu tán thưởng

Giữa lúc mọi người đang sôi nổi trao đổi những cảm tưởng, những nhận xét thì có ai đó bước vào mời ông Billy ra máy nói chuyện. Lát sau, ông trở vào, nét mặt có vẻ dăm chiêu. Mọi con mắt hướng vào ông nóng lòng chờ đợi.

- Những người cộng hoà đã chọn Jim Winslow làm ứng cử viên.

- À! Thần tình thật! - Will thốt lên, bật ngựa người vào sau ghế.

- Các anh sợ họ đề cử lão Calhoun à? - Billy hỏi.

- Vâng - Tom đáp.

- Nhưng tại sao? - Billy hỏi tiếp - Lão ấy chỉ là một tên hề thôi chứ có gì mà sợ?

- Nhưng ông ta lại có lợi thế trên truyền hình. Bác còn lạ gì ông ta có cả một đài riêng, tha hồ để ông ta có mặt ở khắp mọi nơi.

- Bao giờ thì tuyên bố của Will được phát hả Tom? - Billy lại hỏi - Từ giờ đến ngày bầu cử sơ bộ, chúng ta chỉ còn mười ngày nữa thôi.

- Tối nay bắt đầu phát, thưa bác - Tom đáp - Phát trên toàn bang. Đến ngày bầu cử sơ bộ, chúng ta sẽ phải tiêu tốn mất ba trăm nghìn đô.

- Thế ta còn bao nhiêu ngày nữa thì đến ngày bầu cử? - Vãn Billy hỏi.

- Nếu hồng bầu cử sơ bộ thì ta sẽ không tham gia tổng bầu cử.
- Ngược lại - Will xen vào nói - Nếu chúng ta trúng cử ở vòng sơ bộ thì có thể phe dân chủ ở Georgie sẽ cấp cho chúng ta một ít nào đó... Ngoài ra, tài trợ sẽ có thể tăng thêm.
- Hy vọng là anh có lý - Billy nói. Tom đứng dậy.
- Tốt hơn là chúng ta nên ngủ ngon giấc đêm nay. Sáng mai, chúng ta sẽ tìm được con đường tốt nhất.

Ernest Jenkins đã quá quen với những cuộc hẹn hò ở phòng nghỉ khách sạn. Nhưng chưa bao giờ, hẳn dám hy vọng là mình lại có cái vinh dự được gặp con người vĩ đại ấy ở đây.

Ngồi trước mắt Jenkins, con người ấy bắt chéo chân và búng vào một hạt bụi bám vào quần áo.

- Nào, Ernest - Quan Chấp Chính lên tiếng - Người ta cho tôi biết anh có một số tin tức thú vị muốn báo. Jenkins mân mê chiếc phong bì đặt trên đầu gối.

- Vâng, thưa ông, tôi nghĩ đó là một tin tức thú vị. Tôi là thám tử tư và một hôm, có người đến gặp và giao cho tôi làm một công việc mật, ông hiểu tôi nói gì chứ?

- Tất nhiên. Ernest. - Quan Chấp Chính nói với vẻ hơi sốt ruột.

Ernest như người nhắm mắt nhảy ùm xuống nước lạnh.

- Thế này, thưa ông, người ta yêu cầu tôi theo dõi một cô gái trẻ đến tận ngôi nhà ở nông thôn. Tôi đã theo cô ta đến nơi, nấp sau một cửa sổ có tầm quan sát rất tốt và đã chụp được một số ảnh rất hay. Người trong ảnh với cô gái là một... Thôi ta cứ nói là một chính khách.

- À... - Quan Chấp Chính khẽ kêu lên - Có lẽ anh có thể cho tôi xem?

- Vâng, thưa ông. Chính vì vậy mà tôi đến đây - Jenkins đáp và đưa chiếc phong bì ra.

Quan Chấp Chính cầm ảnh xem, cẩn thận ngắm nhìn từng tấm một.

- Được, Ernest - Mày nhủ lại, ông ta nói - Đúng là rất thú vị. Tôi có thể giữ những cái này lại được không?

- Ồ, tất nhiên là được. Đó chỉ là ảnh trắng ra thôi.

Quan Chấp Chính đứng dậy, ngụ ý cuộc gặp mặt đã kết thúc. Ông bắt tay Jenkins.

Khi Jenkins ra khỏi, Quan Chấp Chính vớ ngay lấy chiếc máy nói:

- A lô! Ông nhận ra tôi chứ?
- Vâng. Ông đã biết tin về việc để cử Winslow chưa?
- Có tôi đã biết được một lúc.
- Chán quá, đó không phải là điều chúng tôi đang mong muốn.
- Ông muốn nói là không thể chấp nhận được ư? Những xin ông đừng thất vọng vội. Tôi chẳng nói là ông sẽ ảnh hưởng lớn đối với việc bầu bán ở cái bang này sao. Muốn vậy, ông hãy tìm cho tôi một tay nhà báo nào đó có thể cho in số lượng lớn những thông tin mà chúng tôi có thể cung cấp ngay cho hắn. Tất nhiên, đây không phải là những giai thoại thuộc loại đăng để các nhà báo có lương tâm nghề nghiệp quan tâm... Chắc ông hiểu tôi muốn nói gì chứ?
- Hừm... Vâng, tôi hiểu. Có một tay của Columbus Beacon tên là Huel Hardaway. Hắn đang muốn có một vụ nào đó để vớ bẫm.
- Khi nào thì ông có thể chuyển những tài liệu tôi cung cấp cho hắn?
- Mai. Hình như ông có gì hay hay về một ứng cử viên đặc biệt nào đây phải không?
- Khi nào chúng tôi cho ông xem tài liệu thì ông sẽ biết rõ là hay hay không?

- Tôi sẽ làm công việc này thật tốt.

- Hãy làm đi. Tôi sẽ cho người bỏ tài liệu vào thùng thư của ông trước nửa đêm. Rồi ông sẽ chuyển nó cho cái tên Hardaway của ông.

Quan Chấp Chính đặt máy và suy nghĩ. Ông biết rõ là bây giờ mình phải làm thế nào rồi. Tay thám tử vừa rồi đã cung cấp cho ông phương tiện lợi hại để kiểm soát được cuộc bầu cử sơ bộ. Bây giờ ông chỉ có việc tập trung vào nắm cuộc tổng bầu cử. Ông lại nhắc máy:

- A lô! Có tiếng trả lời ở đâu đây.

- Hãy có mặt ở chỗ tôi lúc ba giờ sáng.

- Tôi sẽ có mặt, thưa ông.

Quan Chấp Chính đặt máy.

Nghe điện thoại xong, Harold Perkerson trở lại trường kỹ, ngồi xuống trường kỷ, ngồi xuống cạnh Suzy.

- Một cuộc hẹn với sếp - Hấn nói.

Nhìn Perkerson với con mắt thần phục, cô y tá ôm hôn hấn.

- Chắc anh phải là nhân vật quan trọng lắm nên sếp mới cho anh gặp trực tiếp đây. Ông ấy ở đâu thế anh?

Perkerson đẩy cô ả ra và tát cho cô một cái bằng trời giáng. Một giọt nước mắt lăn trên má Suzy.

- Em xin lỗi. Nào em đâu có biết.

Perkerson lau nước mắt cho Suzy rồi vòng tay ôm lấy cô kéo ở lại gần.

- Nào, thôi lại đây, người đẹp của anh.

- Em lấy làm tiếc - ả còn nhắc lại lần nữa.

Kitty Conroy ra khỏi phòng một khách sạn ở Americus, Georgie. Rick Barnes, người chuyên viết thời luận của một tờ báo Atlanta bước vào lại gần cô.

- Một câu thôi, Kitty!

- Tôi không có nhiều thời giờ, anh muốn nói gì, Rick?

Barnes đảo mắt nhìn xung quanh.

- Trước hết, chúng ta cần đồng ý với nhau là coi như chúng ta không có cuộc nói chuyện này. Không bao giờ, cô đồng ý chứ?

- Được. Nếu vậy thì tốt hơn cả là ta nên ngưng lại ở đây!

- Khoan đã, Kitty... Trước tiên, có cần biết là báo chúng tôi ủng hộ Will Lee trong cuộc bầu cử chủ nhật tới. Mắt Kitty sáng lên.

- À, thật là một tin tốt lành. Cảm ơn anh, Rick.

- Khoan rồi hãy cảm ơn - Về ngưỡng nghệu, Barnes nói - Tối hôm qua, một người tôi quen trong lúc ngồi uống với Heul Hardaway của tờ Columbus Beacon, được Heul tiết lộ là hấn có trong tay ảnh của Will đang trên giường với một người nào đó.

Kitty chờ người ra vì sợ hãi.

- Ảnh chụp lúc nào, Rick?

- Có thể chỉ vào cuối tuần qua.

- Rick, Will Lee còn độc thân, và anh có cuộc sống của anh ta.
- Đúng, tất nhiên. Nhưng người cho tôi tin lại có cảm tưởng là nhân tình của người ấy lại còn quan trọng hơn là... chính bản thân cuộc gặp.

- Rick...

- Người ấy là một cô gái. Đó là tất cả những gì tôi biết.

Kitty nén một cái thở phào nhẹ nhõm.

- Không một tờ báo đứng đắn nào lại đăng những bức ảnh như thế.

Không, nhưng tờ Columbus Beacon chủ nhật tới sẽ có bài đưa tin là những bức ảnh đó là có thật. Và còn vấn đề nữa, Hardaway nói các báo chuyên lăng-xê các chuyện bê bối sẽ đưa nhau đăng những bức ảnh ấy đây. Như thế thì chỉ trong một tuần, người của các bạn sẽ nổi tiếng chẳng kém gì Elvis Presley... Và đối với ông ấy thế là thân bại danh liệt!

- Báo của anh cũng biết tin à?

- Phải - Barnes nói - Những họ sẽ không đồng tình chừng nào chưa xác minh được mọi chi tiết. Trong khi chờ đợi, họ vẫn tiếp tục ủng hộ Will Lee.

- Cảm ơn, Rick. Tôi biết anh lâm vào một tình thế khó xử như thế nào khi báo tin này cho tôi.

Barnes nhún vai.

- Tôi chỉ thấy tất cả những cái đó là ghê tởm thôi...

- Thế nào? - Tom Black hỏi.

- Thế nào... Anh muốn nói sao? - Will cố bác lại.

- Thôi nào, Will - Kitty xen vào - Anh hãy nói đi...

- Cuộc sống riêng là việc của tôi.

- Phải, nhưng câu chuyện sáng chủ nhật sẽ được phơi bày ra khắp thiên hạ.

- Nhưng chúng ta biết làm thế nào? - Will hỏi - Làm sao mà chúng ta ngăn được bài báo?

Kitty lắc đầu.

- Không, chẳng thể ngăn được nếu họ có ảnh. Cái mà tôi tự hỏi là không biết cô gái ấy là ai mà lại có thể nguy hiểm đến vậy.

Will nhún vai.

- Hay là vợ của một người nào? - Tom phỏng đoán.

- Ôi! Thế thì tuyệt - Kitty ngán ngẩm.

Sau khi Tom và Kitty đi khỏi. Will nằm dài thườn thượt ra giường và nhắm mắt lại. Rồi sau đây? Cái gì còn có thể đến với anh? Chỉ có một người biết, người đã bày đặt tất cả chuyện này, ngay cả vụ các bức ảnh: đó là Charlene Joiner.

Will thấy lạ là anh không cảm thấy mình bị suy sụp. Thứ bảy, anh vẫn tiếp tục đi một vòng để vận động tranh cử, hăm hở cứ như thể anh chỉ còn có một ngày nữa để sống trên đời. Bữa sáng, theo lệ ở nông thôn, anh ăn điểm tâm với dăm-bông và ngũ cốc, dùng bữa chung với khoảng một trăm cử tri của thị trấn. Rồi đi một vòng quanh đây, đọc một bài diễn văn và phân phát những cái bắt tay. Chiều, anh lại có một cuộc nói chuyện nhân dịp một trận đấu bóng chày thiếu niên. Buổi tối kết thúc bằng một cuộc trả lời phỏng vấn do một kênh truyền hình địa phương thực hiện.

Trước khi buổi phát hình kết thúc, một phóng viên hỏi:

- Thưa ông Lee, nếu tin vào một số dư luận nào đấy thì bài xã luận sắp tới của một trong những tờ báo địa phương sẽ có cơ làm thay đổi chiều hướng cuộc vận động tranh cử của ông. Ông có ý kiến gì về việc ấy?

Will giả bộ sửng sốt.

- Tôi e là tôi không được thông tin hơn ông. Có lẽ ngày mai, cả hai chúng ta sẽ phải mua tờ báo nào đó.

Phóng viên cảm ơn Will và nói lời kết luận cuộc phỏng vấn. Wil và Kitty rời khỏi phòng quay và lên xe.

- Tom đâu hả anh? - Kitty hỏi.

Nhìn quanh một lượt, Will phát hiện Tom đang đứng trước một ngôi nhà, nấp sau một cột đèn đường, có vẻ như rình mò một cái gì đấy.

Giữa lúc ấy, một chiếc xe tải lớn đến dừng lại trước ngôi nhà. Trên thành xe có sơn một dòng chữ "Columbus Beacon". Người lái xe từ cabin bước xuống, tay ôm một chồng báo và bỏ vào máy bán tự động. Tom móc tiền xu trong túi nhét vào máy và lát sau anh trở lại với một tờ báo.

Tim Will thất lại. Lần này thì thật mất hết: nhục nhã với mọi người, thất bại trong bầu cử và xoá tên khỏi luật sư đoàn.

Tom bước lên và mở ngay trang nhất chờ mọi người cùng xem. Một dòng tít lớn in đậm nét chạy dài trên góc trái mặt báo:

"Ông Thống đốc và cô nhà báo bị bắt quả tang trong tổ ấm!"

- Sao? - Kitty kêu lên, giọng lạc hẳn đi.

Còn Will ngả đầu vào thành ghế, mặt nhắm lại.

- Đọc đi Tom - Anh nói.

"Bài của Huel Haraway, dành riêng cho Beacon. Đầu tuần, chúng tôi đã có được trong tay những tấm ảnh do một thám tử tư chụp được; thám tử này làm việc theo yêu cầu của bà Louise Dean, phu nhân của thống đốc Mack Dean. Ảnh chụp ông thống đốc trong một hoàn cảnh rất thâm kín riêng tư cùng cô Shirley Scott, nữ phóng viên của Kênh Sáu đài truyền hình Atlanta. Tối chủ nhật vừa qua, thám tử có tên Ernest Jenkins đã theo dõi cô Shirley tới ngôi nhà riêng của ông thống đốc ở quận Swennett, Bắc Atlanta. Tại đây, thám tử đã trông thấy ông thống đốc ra đón cô Shirley ở cửa một phòng bên. Thám tử đã chụp được một số ảnh của hai người.

Bà Louise Dean, thống đốc phu nhân, được phỏng vấn qua điện thoại, đã tuyên bố: "Từ lâu, tôi đã ngờ chồng tôi và người phụ nữ này có một quan hệ tư tình. Mười giờ sáng thứ hai tới, tôi sẽ đệ đơn xin ly dị của tôi trước toà án quận Fulton".

Trả lời chúng tôi lúc báo sắp lên khuôn, thống đốc Dean chỉ nói: "Lúc này tôi chưa có gì để tuyên bố. Tôi tin chắc là sự thật sẽ được làm sáng tỏ vào thời điểm của nó".

Tom và Kitty cười phá lên.

- Will, tại sao anh không nói với chúng tôi là anh chẳng có chuyện gì? -Tom hỏi.

Will thông thả ngẩng đầu lên.

- Nhưng nói thì liệu anh có tin tôi không?

- Có lẽ không - Tom cười đáp - Vậy là chúng ta chẳng có gì mà phải băn khoăn về cuộc bầu sơ bộ nữa!

Ngồi trong bóng tối, Harold Perkerson kiên nhẫn chờ đợi. Mặt trời còn chưa lên. Vào cái ngày thứ ba này, không khí nóng và ẩm thấp hứa hẹn một ngày nặng nề, ngột ngạt, kiểu thời tiết như người ta thường thấy vào tháng chín ở Georgie. Perkerson mân mê chiếc túi vải hình ống đặt trên đùi. Đựng đầy cát, chiếc túi

nặng chưa đến một kilo. Perkerson đập thử một cái vào tay. Cú đập làm phát ra một tiếng trầm đều. “Chơi cái này thì kín đáo thật”. Hắn nghĩ. Rồi hắn lục tay vào túi áo ngoài, có vẻ như kiểm tra một cái gì đấy.

Khi những tia sáng đầu tiên bắt đầu ló, Perkerson rời chỗ nấp, băng qua khu rừng thưa để đi ra đường cái. Cổ không gây ra tiếng động, hắn đến núp sau một cây sồi lớn, cách khúc ngoặt của con đường khoảng mười mét. Hắn nhìn đồng hồ: sáu giờ đúng. Hắn hy vọng người hắn đợi sẽ đến đúng giờ.

Một người chạy bộ xuất hiện ở đầu đường, cách Perkerson chừng trăm mét. Cao ráo, thanh mảnh, tóc điểm hoa râm, mang kính, nước da rám nắng, người đàn ông trạc độ năm mươi và nom khỏe mạnh, vạm vỡ. Perkerson chụp vào mắt cặp kính đen to bự, chồm vào đầu chiếc mũ chùm của áo khoác ngoài, và đợi chờ người đàn ông chạy vượt qua chỗ hắn chừng vài mét, hắn chạy ra đường và bám đuổi theo. Phía trước, người đàn ông vẫn chạy với những bước sải đều đều, nhẹ nhàng thoải mái của một người thường xuyên luyện tập. Perkerson phải tăng tốc mới dần dần bám kịp. Khi tới ngang chừng người đàn ông, người này ngoảnh lại hắn, ra dấu chào và nói:

- Chà, ông chạy nhanh khiếp.

- Vâng, cả ông cũng thế - Hắn đáp và nhanh như chớp, hắn vung túi cát thẳng tay nện một cú đúng gáy người đàn ông.

Người đàn ông loạng choạng ngã vật xuống đường, bất tỉnh.

Perkerson quỳ xuống, móc túi lấy ống tiêm và sau khi đẩy bớt khí, hắn chích thuốc vào bắp chân nạn nhân. Tất cả hắn làm chỉ mất vài giây. Bỗng người đàn ông cất tiếng rên và có vẻ như muốn tỉnh lại.

Perkerson hoảng quá. Hắn không muốn ra tay lần nữa. Nhưng người đàn ông rên một tiếng, người giật giật mấy cái, tay đưa lên ôm ngực, rồi sau đó thở hắt ra và nằm im không nhúc nhích.

Có tiếng xe ầm ỉ đi tới và không đầy một phút sau, một chiếc xe hiện ra ở đầu khúc ngoặt. Rất bình tĩnh, Perkerson lật ngửa xác nạn nhân và áp tai vào ngực. Tiếng phanh kết lên ở bên cạnh.

- Có chuyện gì thế ông? - Người lái xe thò đầu ra hỏi.

- Tôi cũng chẳng biết gì cả - Perkerson đáp - Chỉ thấy tự nhiên ông ấy ôm ngực rồi ngã vật xuống. Có lẽ ông ấy bị một cơn đau tim. À, ông có biết làm hô hấp nhân tạo không?

Người lái xe đẩy cửa nhảy xuống. Quỳ xuống cạnh nạn nhân, ông ta sờ ven ở cổ, rồi ấn mạnh mấy cái vào ngực.

- Ông hãy lấy xe tôi - Ông ta bảo - Và mau đi gọi cấp cứu. Rồi ông ta ghé vào miệng nạn nhân ra sức thổi ngạt.

Perkerson chạy đến chiếc xe vẫn để nổ máy và nhảy lên. Qua khúc ngoặt, hắn trông thấy một siêu thị, đằng trước có một cabin điện thoại. Hắn nhảy xuống bấm số 911.

- Trực cấp cứu đây - Có tiếng trả lời ngay lập tức.

- Một người đang bị đột quỵ ở Northside. Có lẽ là truy tìm. Cần ngay xe cấp cứu.

Rồi hắn bỏ máy, nhìn ngó xung quanh và chạy về phía khu rừng thưa, nơi giấu xe hắn.

Will từ từ tỉnh dậy. Mới đầu anh cảm thấy như mình bị mất phương hướng. Ít lâu nay anh đã mất thói quen ngủ ở nhà mình, trên chiếc giường của chính mình. Cuộc vận động tranh cử cho vòng bầu sơ bộ của anh trên thực tế coi như đã qua. Anh khê rên rầm khi ngồi dậy, người mỗi nhừ, tay phải còn tê dại vì những cái bắt tay. Anh bật mình tung ra khỏi giường, làm một chậu tắm nước nóng. Xong rồi anh trở lại phòng, giở báo ra đọc. Một cảm giác khoan khoái tràn ngập trong anh.

Từ trang một tờ Hiến pháp số ra ngày thứ ba, Louise Dean, một phụ nữ trạc bốn mươi lăm tuổi trông còn rất trẻ, cười với anh một nụ cười mê hồn. Một rừng mico chia vào miệng bà ta để đón lấy những lời tuyên bố đánh dấu chấm hết cho sự nghiệp chính trị của chồng bà. Từ sáng sớm, một tờ báo giật gân đã có mặt ở khắp các siêu thị trong bang, và có lẽ trong toàn liên bang. Trên báo, choán hẳn mấy hàng cột là những

bức ảnh chụp rất đắt, mà người ta nhận ra được ngay Mack Dean và Shirley Scott. Đến trưa, Kênh Sáu truyền hình loan tin nữ phóng viên Scott đã phải thôi việc vì những lý do ngoài ý muốn. Còn ông Mack Dean thì đã rút vào bí mật, vùi đầu ở một nơi nào đó trong chuỗi khách sạn của Plaza Peach Tree. Ít ra thì các nhân viên phục vụ ở đây cũng thống nhất với nhau ở một điểm là suốt ngày ông ta say bí tỉ.

Ngày hôm sau, ngày của cuộc bầu cử sơ bộ, Will với cốc rượu đã cạn nửa trong tay, ngồi trầm ngâm một mình bên biệt thự bên ven hồ. Từ nay, kết quả bầu sơ bộ nằm chắc trong tay, con đường giữa anh với chiếc ghế Thượng viện hẳn không còn gì trở ngại nữa. Vào cái buổi sáng tháng chín nóng nực này, tất cả đối với anh dường như không có thực.

Lát sau, trong một bộ y phục giản dị nhưng trông rất thanh lịch anh lên xe ra thành phố để đi bầu. Đúng trưa, anh có mặt ở Toà thị chính để dự cuộc phỏng vấn truyền hình. Vừa bước xuống xe, ê kíp truyền hình đã vây lấy quanh anh.

- Chào các bà, các ông - Anh cười nói.

Nhưng anh ngạc nhiên khi nhìn các phóng viên, anh thấy nét mặt của họ có vẻ bối rối.

- Thưa ông Lee...

Một nữ phóng viên chìa máy vào sát miệng anh.

Will chờ đợi một câu hỏi về Mack Dean, nhưng cô ta tiếp tục nói:

- Ông có ý kiến gì về cái chết của đối thủ ông, ứng cử viên cộng hoà?

Will tự hỏi không biết mình có nghe rõ không.

- Xin lỗi cô, tôi...?

Không để anh nói hết, cô phóng viên nói tiếp:

- Có lẽ ông chưa biết tin, nhưng Jim Winslow đã mất vì một cơn đột quỵ tim... Việc đó đã xảy ra sáng nay khi ông ta đang tập chạy.

Will bàng hoàng trước các ống kính camera.

- Tôi thật không ngờ và vô cùng lấy làm tiếc - Cuối cùng anh thành thực nói - Tôi không biết Jim lắm, nhưng theo những gì tôi nghe được thì ông ta là một con người tốt. Tôi chỉ còn biết nói lên mối thiện cảm của tôi đối với ông. Bây giờ, xin các vị thứ lỗi...

Anh rẽ một lối đi và bước lên mấy bậc thềm Toà thị chính. Vào trong nhà, anh chào mấy vị quan chức, bỏ lá thăm vào hòm phiếu và sau đó quay ra phi trường.

Anh đến khách sạn Omni của Atlanta vào giữa buổi chiều. Một dãy phòng đã được dành riêng cho anh trong phòng bầu sơ bộ. Ba mẹ anh đã có mặt ở đây và ông bà đã liên lạc được với phòng thường trực, nói Tom Black đang liên lạc với tất cả các khu vực bầu cử trong bang.

- Tỷ lệ cử tri đi bầu khá thấp - Tom nói ở đâu đây - Nhưng vài cuộc thăm dò ở một số nơi cho biết chúng ta chiếm sáu mươi lăm phần trăm số phiếu. Lúc này, tôi nghĩ ta đã nắm được kết quả trong tay.

- Hừm - Will đáp - Mình muốn có một cuộc đấu quyết liệt hơn kia, và với một đối thủ tầm cỡ.

- Thứ sáu trước, qua thăm dò anh đã thêm được ba điểm. Không phải nói thế để làm anh yên tâm đâu, nhưng tôi nghĩ dù thế nào anh cũng sẽ thắng cuộc.

- Tốt, và cảm ơn Tom. Còn mình, mình cố làm một giấc đây.

Will ngạc nhiên khi thấy mình ngủ được tới tận giờ ăn tối. Mọi thành viên trong ê-kíp đều cho mang bữa ăn vào phòng riêng, kể cả anh. Sau một bữa ăn ngon miệng, Will cảm thấy tinh thần sáng khoái. Anh dần dần ý thức được anh sẽ là ứng cử viên được những người dân chủ tín nhiệm.

Đến tám giờ mười lăm, Tom gọi.

- Ba đài truyền hình đã tiếp xúc với tôi. Kết quả mà các cuộc thăm dò của họ đã dự kiến hiện nay là không thể đảo ngược được. Họ đang nháo nhào đòi chúng ta phải ra ngay một lời tuyên bố. Việc gấp lắm, vậy anh phải đến ngay chỗ tôi.

Khi Will tới chỗ phòng thường trực, cuộc vui đang lúc cao trào. Anh phải chen lấn qua đám đông mới lọt vào được trong phòng. Tom chìa cho anh một mẫu giấy.

- Hãy coi đây là một bức điện. Chính Mack đã đọc cho tôi cách đây năm phút. Trông bộ đang ông ta mới thăm hại làm sao.

Will khê đọc mẫu giấy báo tin anh đã được chính thức thừa nhận.

Mọi người xúm lại chúc mừng anh, rồi theo hiệu của một kỹ thuật viên truyền hình, anh bước lên bục, yêu cầu mọi người im lặng và bắt đầu nói:

- Tôi muốn thông báo với các bạn một việc. Trước mặt tôi là bức điện của thống đốc Mack Dean và tôi xin đọc.

“Gửi anh những lời chúc mừng tối nay. Anh đã tiến hành tốt cuộc tranh cử. Tháng mười một này, anh sẽ có sự ủng hộ hoàn toàn của tôi”.

Tiếng vỗ tay ran lên khiến anh phải ngưng lại. Giữa lúc ấy anh trông thấy Kitty từ buồng làm việc của cô bước ra và khẽ gọi Tom lại gần. Hai người thì thầm cái gì đó và lát sau Will thấy Tom ngoảnh lại phía anh ra hiệu nên kết thúc cuộc nói chuyện.

- Một lần nữa tôi xin cảm ơn các bạn đã làm việc hết mình trong cuộc vận động vừa qua - Will nói tiếp - Và để kết thúc, tôi xin bảo để các bạn biết, là một ngày thứ ba nào đấy trong tháng mười một tôi, tôi sẽ mời các bạn dự một cuộc liên hoan còn vui gấp nhiều lần cuộc gặp mặt hôm nay.

Nhảy một bước xuống bục, Will vừa bắt tay và ôm hôn các cộng sự, vừa rẽ một lối đi để bước vào buồng làm việc của anh, nơi Tom và Kitty đang đợi.

- Kitty vừa có điện của một người bạn - Tom nói - Bạn Kitty cho biết những người cộng hoà đã nhất trí chọn xong ứng cử viên vào Thượng viện của họ: đó là mục sư Don. Ngoài ra họ cũng đã quyết định về ngày ra mắt đầu tiên của ông mục sư. Ông ta sẽ phát biểu vào dịp tang lễ Jim Winslow.

22. Chương 22

Khi Will và Billy tới nhà thờ Thánh Philip để dự lễ tang Jim Winslow thì một nửa số các chính trị gia của bang đã có mặt ở đây. Người ta có thể nói không ngoa là cuộc gặp mặt ở nhà thờ hôm nay giống như một buổi họp liên tịch giữa hai phòng của nghị viện Georgie. Thống đốc Mack Dean ngồi cạnh bà vợ góa của Jim, đi kèm có hai người chị em gái của bà ta. Nom Dean có vẻ rất suy sụp.

Tang lễ diễn ra rất trọng thể. Sau lời thuyết giáo, Đức giám mục gọi lại mấy kỷ niệm giữa người quá cố và ông. Sau đó ông mời mục sư Don Calhoun lên đọc điều văn.

Cho đến hôm nay, Will chưa lần nào có dịp trông thấy Calhoun. Mục sư bận một bộ đồ may rất khít, cà vạt đen và sơ mi trắng tinh. Anh nhớ một nhà báo đã mô tả ông ta là một người “thông minh, có sức hấp dẫn và không dễ gì lay chuyển”.

Bíu chặt vào mép bàn, ông nhìn chăm chăm vào mọi người.

- Thưa các bạn - Ông bắt đầu nói, giọng ông vang lên và dội lại từ các bức tường - Jim Winslow hiểu hơn ai hết nguyên nhân của những khó khăn mà đất nước ta đang phải chịu đựng. Những khó khăn ấy bắt nguồn từ tình hình hiện tại: đó là chúng ta có quá nhiều lãnh đạo không có đạo đức. Bọn sát nhân và buôn bán ma tuý nhớn nhó sống giữa chúng ta mà không hề bị trừng phạt. Do lỗi lầm của một nên pháp chế quá khoan dung và những vị quan toà quá độ lượng.

Calhoun ngưng lại một lát, một cái ngưng cố ý.

- Nếu Jim còn sống, chắc chắn ông ấy sẽ làm một cái gì đấy ở Thượng viện để cứu vãn tình thế.

Vài người vỗ tay let đẹt, nhưng xung quanh xuyt bảo im.

Calhoun lại nói tiếp.

- Đó là lý do vì sao chúng ta có bốn phen phải thấp sáng ngọn đuốc đã bị dập tắt và đưa nó tới chiến thắng, vì sao chúng ta có bốn phen là phải hướng nước Mỹ tới một tương lai tươi sáng.

Calhoun cúi chào rồi lui về phía sau. Dân đồng ca cất tiếng hát một bài nhạc điệu trong khi linh cữu được từ từ khiêng ra.

Khi ra khỏi nhà thờ, ông Billy ghé sát vào tai Will.

- Đối với Calhoun, rồi đây sẽ là một cuộc chiến sinh tử. Ta không chắc là ta có muốn ở vào địa vị của con lúc này không?

- Cả con cũng thế, thưa ba - Will đáp.

Mickey Keane bước vào một khách sạn ở đường Peach Tree. Người anh hẹn đang đợi anh ở quầy rượu.

- Chào Dave - Keane nói.

Thanh tra Dave Haynes xiết chặt tay anh.

- Khỏe chứ, Mick?

- Cảm ơn, vẫn thế.

Họ chọn một bàn gần quầy bar.

- Cậu có hài lòng về công việc không? - Dave hỏi.

- Hơn cả điều cậu tưởng. Pearl là một người thật thà. Dựa vào điều tra của ông ta, tớ đã lần theo mấy dấu vết nhưng không ăn thua. Ngoài thành phố có gì mới không Dave?

- Có một chuyện kỳ quặc.

- Kể tớ nghe đi.

- Jim Winslow đã bị truy tìm trong một buổi tập chạy buổi sáng.

- Thế thì có gì lạ, trước đây chẳng đã có những người bị như thế rồi sao?

Nhưng thường thường những người ấy hay bị tác động mạch. Còn khám cho Winslow, người ta thấy động mạch của ông ấy rất tốt.

- À! Thế bác sĩ khám nghiệm bảo sao?

Một lời giải thích rắc rối nói dối khi người ta có thể bị đột tử một cách kỳ quặc vì một cơn rối loạn tim.

- Vậy tại sao cậu còn phải đi tìm một lời giải thích khác? Hay còn có điều gì nghi vấn?

- Thế này nhé. Sáng sớm nào Winslow cũng chạy. Điều đó ai cũng biết. Vậy nếu muốn hại Winslow thì cậu chọn lúc nào?

- Cứ nói tiếp đi.

Hai người đã tìm thấy ông ta. Một người là láng giềng của ông. Người này đang đi xe và dừng sau chỗ ngoặt thì người ấy trông thấy người thứ hai - người này cũng chạy buổi sáng - đang ghé tai xuống ngực nạn của Winslow.

- Một hành động rất tự nhiên khi gặp những trường hợp như thế.

- đương nhiên, nhưng cái gã thứ hai ấy lại úp mũ trùm đầu và đeo cặp kính đen to bự. Mà buổi sáng hôm đó trời lại nóng và ẩm ướt. Rồi gã kính đen ấy chạy đi gọi xe cấp cứu và... biến mất.

- Cậu có nhận dạng gì của gã ấy không?

- Chẳng nhiều nhặn gì lắm. Một gã to lớn, mang ria mép và mặc áo khoác ngoài kín từ đầu tới chân.

- Thế có tiếng nói trong băng ghi âm gọi cấp cứu không?

- Một câu rất ngắn: “Một người đang chạy bị đột quỵ ở Northside Driver... Cần ngay xe cấp cứu”. Người gọi nói giọng ở quê, nhưng phát âm rành rọt, y như kiểu người ta dạy phát âm trong quân đội ở miền Nam.

Giả bộ giọng nghiêm trang, Keane nhìn Dave rồi nói:

- Cậu có thấy nghi ngờ đó của cậu là quá quắt không?

- Là lùng thật. Khi tớ nêu giả thiết nghi ngờ về cái chết của Winslow thì chính ông đại uý quý mến của chúng ta cũng đưa ra một câu y hệt như câu cậu vừa nói.

Đặt nĩa xuống bàn, Dave nói tiếp:

- Ôi! Mẹ kiếp, tớ biết thế cũng chưa đủ để ta mở một cuộc điều tra. Nhưng dù sao, nó cũng gợi cho ta làm một cái gì đó, hơn là chỉ tiến hành một cuộc mổ tử thi bình thường theo thủ tục.

Dave nhìn Keane, thấy có vẻ như anh ta đang để tâm ở đâu đó. Nhìn theo hướng mắt của bạn, anh thấy Keane đang mãi ngó vào chiếc ti vi treo trên quầy bar. Đó là giờ phát thời sự và trên màn hình, mục sư Don Berverly Calhoun đang nói.

- Hừm! Là thật. Cứ mọi lần mình quan tâm đến việc gì - Keane nói - Thì y như rằng lại thấy mặt ông ta ở quanh. Trước khi Manny Pearl bị bắn thì quân của ông ta vây kín trước hiệu sách. Đến khi đám phụ nữ của ông ta làm ầm ĩ trước cửa bệnh viện phá thai thì ngay lập tức, một bác sĩ cùng một nữ y tá bị hạ gục. Bây giờ, cậu nói Winslow có thể bị sát hại thì mình lại thấy vị mục sư đáng kính của chúng ta sẵn sàng nhảy lên sân khấu!

- Vậy thì ông bạn Mickey - Dave mỉm cười nói - Ông không thấy giả thiết của tôi quá quắt chứ?

- Chứ lại không à? - Keane cùng mỉm cười đáp lại - Nhưng điều đó cũng không ngăn được tớ đặc biệt ghê tởm những sự trùng hợp lạ lùng đó...

- Tớ hiểu cậu muốn nói gì - Dave tợp nốt cốc rượu. Rồi anh đứng dậy, vỗ vai Keane.

- Thôi, chúc cậu may mắn!

- Tớ không nghĩ là chúng mình còn chuyện khác, phải không Dave?

Đứng trong nhà thờ đông nghịt người, Mickey Keane chào những nhà báo anh quen thuộc. Không một ai hỏi anh tại sao anh lại có mặt ở đây và như thế càng tốt cho anh.

Dave ngược mắt. Một nhóm người vừa bước vào và lên ngồi trên bục. Anh lập tức chú ý tới một người ngồi cạnh mục sư Don Berverly Calhoun. Trong ông ta rất ấn tượng: cao gầy, tóc muối tiêu cắt ngắn, bộ điệu đặc sệt dân nhà binh.

- Ông kia là ai đấy anh? - Chỉ tay vào người ấy, Keane hỏi một nhà báo anh quen.

- À, đại tá Stuart Willingham - nhà báo trả lời - Một tay thủy quân lục chiến có thâm niên. Lão ta sang Việt Nam và gặp một số rắc rối ở bên ấy: lính của lão ta bị tổn thất quá nhiều. Hình như đơn vị của lão chuyên làm những nhiệm vụ đặc biệt thì phải, hay một cái gì đại loại như thế. Lão cũng đã bị xử kín trước toà án binh và ít lâu sau được về hưu. Rồi từ đó hần tham gia nhóm “Những người Mỹ cho một nền quốc phòng mạnh”, nghe đâu cũng là một chỉ huy tay trái hay tay phải gì có cỡ đấy...

- Chào các quý bà, quý ông...

Một tiếng nói cất lên, vang trong nhà thờ, làm mọi người im lặng.

Con người oai vệ đứng trên bục giăng đưa mắt nhìn cử tọa khắp lượt và nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

- Tôi là Willingham - Ông ta nói - Chủ tịch hội đồng Nhà thờ Đồi Thánh, với sự tiếc nuối vô hạn, xin thông báo là sáng nay, Hội đồng chúng tôi đã chấp nhận lời xin từ chức của mục sư Calhoun trên ba chức vụ: mục

sư của nhà thờ chúng ta, chủ tịch trường Đại học Đức tin và giám đốc mạng truyền hình cáp, đài truyền hình Đức tin.

Willingham ngưng một lát để làm tăng thêm hiệu quả cho lời nói.

- Tuy nhiên, có một điều đã làm giảm đi sự nuối tiếc của chúng ta: đó là chúng tôi nhận thấy rằng, nếu trở thành một Thượng nghị sĩ, chắc chắn mục sư Calhoun sẽ có nhiều đóng góp có ích vào quyền lợi của toàn bang cũng như liên bang của chúng ta. Và bây giờ, tôi vui mừng được giới thiệu với các vị mục sư Don Beverly Calhoun.

Calhoun tiến lại bục giảng.

- Xin chào các vị - Ông ta sôi nổi nói - Tôi muốn các vị biết rằng đây là lần cuối cùng tôi ra mắt các vị với tư cách mục sư. Từ mai, tôi chỉ đơn giản là Don Beverly Calhoun, ứng cử viên vào Thượng viện.

Calhoun im lặng có vẻ như muốn chờ đợi một tràng vỗ tay. Nhưng thấy mọi người im lặng, ông ta với nói tiếp:

- Từ hôm nay, tôi xin thôi mọi mối liên hệ với Nhà thờ Đồi Thánh, trường Đại học Đức tin và đài truyền hình Đức tin. Ngày mai tôi sẽ có buổi thuyết giáo từ biệt. Còn bây giờ, tôi sẵn sàng trả lời câu hỏi của các vị.

Ông mời một phóng viên ngồi hàng ghế đầu.

- Ông Ed?

- Thưa ông Calhoun - Người phóng viên nói - Năm ngoái, ông cho xây một ngôi nhà một nghìn ba trăm mét vuông trong khuôn viên trường đại học Đức tin, và có tin đồn là tốn tới hơn hai triệu đô la. Bây giờ, không còn là chủ tịch trường nữa, ông có bỏ toà nhà ấy không?

Calhoun cười đáp:

- Không, ông Ed. Tôi sẽ mua lại của trường đại học.

- Nhưng thưa ông - Người phóng viên ngắt lời Calhoun - Ông vừa cho biết lương giáo khu cấp cho ông chỉ có chín mươi nghìn đô la mỗi năm. Bây giờ ông đã từ chức, vậy ông lấy tiền đâu để mua ngôi nhà ấy?

- Nhà trường đồng ý cho tôi cầm cố.

- Điều kiện cầm cố thế nào, thưa ông?

- À, cái đó chúng tôi chưa thương lượng cụ thể.

Rồi để lẩn tránh câu hỏi sau đó có thể nguy hiểm, Calhoun ngoảnh về một phóng viên trẻ của mục tin tức đài truyền hình Đức tin.

- Còn chàng trai, anh muốn hỏi gì ta?

- Thưa ông Calhoun - Tay phóng viên trẻ nói - Trong cuộc vận động tranh cử, mục tiêu và chương trình của ông là gì?

- À, tôi rất vui vì cuối cùng người ta cùng hỏi tôi về một vấn đề chính trị - Calhoun lục khục nói - Chương trình của tôi nhằm...

Rồi ông ta tuôn ra cái điệp khúc muôn thuở mà có lẽ mọi người đã nghe chán tai. Keane thấy đã đến lúc phải bắt tay vào hành động theo đúng như kế hoạch mà anh và Manny Pearl đã bàn trước.

Trong khi Calhoun tiếp tục những lời mù mờ và lộn xộn của ông ta thì Keane bước lại một cửa sổ ở gác nhà thờ và liếc mắt nhìn ra ngoài. Một chiếc xe ca lớn đã đỗ ngang đường gần đây. Keane mở cửa, thò nửa người ra ngoài và ra hiệu cho ai đó là mọi sự vẫn diễn ra bình thường. Manny Pearl bước xuống xe và giương lên một tấm biểu ngữ trên có hàng chữ: "Hãy tách nhà thờ với nhà nước! CTMDC!". Theo sau Pearl là hơn chục cô gái trẻ đẹp, cô nào cùng trần xù một chiếc bikini nhỏ tí xíu và cũng giương những biểu ngữ với hàng chữ giống như trên.

Trong khi ở bên trong Calhoun vẫn không ngớt ba hoa thì một kỹ sư âm thanh của một đài truyền hình địa phương tình cờ ngó ra ngoài cửa sổ.

- À! - Anh ta kêu lên - Lại đây coi!

Một số người tò mò đổ xô ra các cửa sổ.

- Cái gì đây? - Calhoun ngơ ngác hỏi to.

- Cho tôi ra với! - Một phóng viên vác camera, thúc khuỷu tay lúng túng, cố rẽ một lối đi tới cửa. Theo sau anh ta là cả một lô kỹ thuật viên, phóng viên các đài, báo.

Đứng trên một thảm cỏ trước sân nhà thờ, Mickey Keane cười phá lên khi ông thấy ông mục sư Calhoun hốt hải chạy qua. Ông ta đứng sững lại trước đám biểu tình. Các camera lập tức chĩa vào ông.

- Các người làm quái quỷ gì ở đây thế? - Calhoun quát hỏi.

- Thực ra chẳng có gì, thưa cha tôn kính - Manny Pearl mỉa mai - Chúng tôi chỉ có tí chút gọi là “đáp lễ” lại cha thôi. Lần trước cha đã cho biểu tình trước cửa hiệu của tôi. Thì bây giờ chúng tôi lại biểu tình trước cửa nhà thờ của cha.

Một lát sau, hai xe cảnh sát hú còi chạy tới, dừng lại trước sân nhà thờ, thắng rít đánh két một cái. Một viên cảnh sát người cao lớn bước xuống.

- Ông đội, ông hãy tống cổ bọn này đi cho tôi! Calhoun hét lên.

- Thôi nào, Manny - Viên đội nói - Cười thế là đủ rồi đây...

Nhưng đúng lúc ấy, cứ như là đã bố trí sẵn, một người đàn ông trẻ tay xách cặp bước tới.

- Xin lỗi ông đội - Anh ta nói - Tôi là luật sư Wilcox, người được ủy nhiệm của ông Pearl. Tôi muốn lưu ý ông những người này không vi phạm đất nhà thờ, mà họ đang đứng trên đường công cộng. Vả lại, dù bất cứ thế nào, họ cũng không làm cản trở giao thông, cả cho người, cả cho xe...

Một nhà báo ghé micro vào miệng Pearl.

- Thưa ông, CTMDC có nghĩa là gì?

- Thưa - Manny đáp - Đó là viết tắt của một khẩu hiệu chính trị (Pearl mỉm cười trước camera). Cả cậu có nghĩa là: “Chúng tôi muốn Don Calhoun!”

Sau ông, cả đám các cô gái vỗ tay.

- Chúng tôi muốn Don Calhoun! Chúng tôi muốn Don Calhoun! - Các cô gái đồng thanh hô lên.

Nét mặt viên đội cảnh sát bỗng sầm đi.

- Thôi - Ông ta hét to - Tất cả lên xe ca! Việc này sẽ ra toà xét sau!

Keane ôm bụng cố nén không phá ra cười. Trong khi Manny dẫn đội quân phái đẹp của ông ta ồn ã bước lên xe thì mục sư Don Beverly Calhoun mặt tím bầm cổ kéo các con chiên của ông ta quay lại nhà thờ.

23. Chương 23

Mười giờ sáng thứ hai ấy, Will Lee tập hợp ê-kíp của mình lại.

- Sáng nay tôi muốn nghe ý kiến mọi người - Anh nói - Từ bây giờ, chúng ta lại bước vào một chiến dịch mới.

Quay lại phía ông Billy, anh hỏi:

- Ba xem hô chúng con, quỹ chúng ta còn bao nhiêu?

Ông Billy hắng giọng, liếc qua sổ sách rồi đáp:

- Ngân quỹ của chúng ta còn một môn kha khá là bảy mươi nghìn đô la.

Will giật mình.

- Chỉ còn thể thôi ư? Ba không nói đùa đấy chứ?

- Đáng tiếc là không - Billy đáp - Thế mà để làm được việc thì trong sáu tuần từ nay đến ngày bầu, chúng ta cần phải có một triệu. Nhưng - Ông nói tiếp - Ta có hai tin cho các anh chị đây: một tin lành và một tin dữ.

- Ba. nói tin lành trước đi.

- Nhóm Lurton Pitts góp một nửa triệu đô la cho những người dân chủ.

- Chúng ta sẽ nhận được hết chứ?

- Không đâu, và đó là tin xấu đấy. Lãnh đạo đảng dân chủ cấp cho chúng ta một trăm nghìn. Hình như họ còn phải tài trợ cho những chiến dịch khó khăn khác. Và còn tồi tệ hơn nữa, là nhóm Pitts cũng góp cho những người cộng hoà nửa triệu đô la!

- À! Họ chơi trò bắt cá hai tay! - Will sững sốt kêu lên.

- Có gì lạ đâu. Đây đâu phải là lần đầu người ta chơi cái trò ấy - Tom Black nói.

- Ta còn chưa nói hết - Ông Billy nói tiếp - Nhưng người cộng hoà đã cấp toàn bộ số nửa triệu ấy cho Calhoun.

- Cái đó mới thật tuyệt làm sao đây - Will nói một cách hài hước - Thôi được, tuần trước con số thăm dò của chúng ta được bao nhiêu, Tom?

Nhiều cử tri không hài lòng về việc các cô gái mặc bikini biểu tình trước nhà thờ Đồi Thánh. Thực tế, tôi cho rằng sự việc ấy có một liên quan nào đó tại vị trí của chúng ta hiện nay.

- Vị trí ấy thế nào, anh cứ nói rõ ra xem?

- Thế này, từ thứ sáu, Calhoun có bốn mươi sáu điểm trong khi chúng ta chỉ được ba mươi chín...

Will bàng hoàng cả người.

- Kém những bảy điểm?

- Tôi không thể nào tưởng tượng nổi - Kitty nói.

Will buông một tiếng thở dài.

- Tôi e tôi cũng có những tin chẳng lành nữa đây. Sáng nay tôi vừa nhận được thư chánh án Boggs. Ông ta đã tìm được một khoảng thời gian rảnh và quyết định đem vụ Larry Moddy ra xử vào cuối tháng mười, tức trước ngày bầu chỉ có mười ngày.

- Ông ta không thể chơi khăm chúng ta thế được - Tom phẫn nộ kêu lên.

- Ồ! Có chứ, ông ta có thể làm được thế đấy - Ông Billy nhếch mép cười rồi nói - Và Will chẳng thể làm gì được ông ta. Chúng ta đang đụng phải trong con người Boggs không chỉ một ông chánh án, mà còn cả một người cộng hoà cuồng nhiệt, hết lòng với đảng hơn bao giờ hết. Bác gần như chắc chắn rằng, từ khi Will tuyên bố ra ứng cử thì Boggs không ngừng rình rập với ý đồ duy nhất là có thể vô hiệu hoá được Will đúng lúc.

Mọi người im lặng một lúc. Cuối cùng Kitty chợt nhớ ra và nói.

- À, tí tôi quên - Cô cố nói với giọng làm ra vẻ thờ ơ. - Calhoun muốn có một cuộc tranh luận với chúng ta trên truyền hình.

Mickey Keane phát điên lên vì thất vọng. Những ngày gần đây, đầu óc anh bí rì rì, chẳng nghĩ ra được một cái gì tất. Anh nghĩ lại vụ Winslow, đến người lạ mặt có bộ ria mép. Hay phải chăng người ấy là Perkerson? Nếu phải thì có nghĩa là Perkerson đã thay hình đổi dạng. Từ trước đến giờ, Keane chưa bao giờ phải phá những vụ án mà hung thủ đã dùng phẫu thuật để thay đổi nhan dạng hồng qua mặt những nhà điều tra; theo Keane, việc đó chẳng qua chỉ là cái mẹo vặt của bên điện ảnh. Những điều đó là hoàn toàn có thật.

Anh với cuốn danh bạ, giờ đến những trang có địa chỉ của các nhà phẫu thuật thẩm mỹ ở Atlanta. Anh nhanh chóng loại bỏ những người đang hành nghề ngay trong trung tâm thành phố, bởi phần lớn khách hàng của họ đều là những người có máu mặt trong giới thượng lưu. Ngược lại, khu Marietta, một quận giàu có nằm ở ngoại ô phía Tây Bắc thành phố, xem ra có thể là một nơi khởi đầu tốt. Hơn nữa, ở đây lại có nhiều cửa hàng súng đạn: nếu cần thì tại đây người ta có thể làm được cả tiểu liên và khách hàng có thể thoải mái thuê vũ khí theo giờ và có phòng bắn để luyện tập hần hoi.

Keane tìm được trong danh bạ mười tám nhà phẫu thuật thẩm mỹ ở quận Marietta. Anh chỉ có việc liên hệ với họ. Nhưng không ngờ việc ấy thế mà mất rất nhiều thời gian: mới được nửa danh sách mà đã mất đứt cả một ngày. Sang sáng ngày thứ hai, anh đã định bỏ cuộc. Có lẽ anh đã mất hết kiên nhẫn khi phải chạy hết địa chỉ này đến địa chỉ khác, nhìn những cặp mắt thờ ơ, nghe những câu trả lời cẩu kính của những con người mà anh tiếp xúc. Tuy nhiên, sau tách cà phê thứ hai pha rất đặc, anh lại quyết tâm đứng dậy, lên xe và trở lại quận Marietta.

Cửa hàng đầu tiên anh đến sáng nay có một cái gì khang khác. Nằm giữa một trung tâm buôn bán, ngôi nhà có vẻ khá rộng đối với cơ sở làm việc của duy nhất một bác sĩ. Tuy nhiên trên tấm biển ở đây chỉ ghi có đúng tên một người: LEONARD ALIGOOD, bác sĩ y khoa.

Trong nhà, Keane thấy bày la liệt trên một cái bàn những cuốn catalogue giới thiệu vũ khí, một cuốn sách có tên “Người lính lâm thời” và nhiều tạp chí chính trị mà tên tuổi chưa bao giờ nghe tới. Chợt có một tờ rơi cuốn sự chú ý của anh. Nó có cái tên là “Cảnh giác!”, dưới có hàng chữ mang phụ đề “Tạp chí Hội những người Mỹ vì một nền quốc phòng mạnh”, xuất bản và tổng biên tập là đại tá về hưu Stuart Willingham.

Ra tiếp Keane là một phụ nữ rất đẹp, tuổi trạc bốn mươi, trên ngực là chiếc blu y tá của cô cài một tấm biển nhựa cồng con, trên ghi dòng chữ: Suzy, nữ y tá gây mê.

Keane chìa cho cô ta chiếc huy hiệu cảnh sát về hưu.

Rồi không ngừng quan sát nét mặt Suzy, anh chìa tiếp một tấm ảnh và nói.

- Chào cô. Cô có thể cho tôi biết trong vài tháng hay tuần lễ gần đây, người đàn ông này có phải là một trong những khách hàng của cửa hàng ta không?

Trong một thoáng, gần như không thể trông thấy đôi mắt Suzy mở to và chỉ một tích tắc sau đó, cô ta trả lời với vẻ rất thản nhiên:

- Tôi chưa bao giờ trông thấy ông này. - Rồi cô đứng dậy.

- Ông đợi để tôi hỏi bác sĩ xem sao.

- Thưa cô - Keane nói - Tôi muốn được gặp bác sĩ nếu ông ấy có thời giờ.

- Vâng, xin ông đợi một lát.

Vài phút sau, cô y tá xuất hiện.

- Ông bác sĩ dành cho ông một phút trước buổi khám - Cô y tá nói - Mời ông đi theo tôi.

Keane theo cô ta vào một gian phòng rộng. Một người đàn ông nhỏ con mặc blu trắng, đứng dậy bắt tay Keane.

- Tôi là bác sĩ Allgood - Ông tạ từ giới thiệu - Tôi có thể giúp gì được ông đây?

Không chìa huy hiệu, Keane bắt chuyện luôn.

- Tôi đang tiến hành một cuộc điều tra, vậy xin ông hãy ngó qua tấm ảnh này và có thể ...

Nhưng ông bác sĩ đã ngắt lời anh.

- Ông có thể cho tôi xem giấy chứng minh được không?

- Tất nhiên, thưa ông - Keane đáp và chìa huy hiệu ra. Allgood cầm lấy và ghé mắt vào nhìn.

- Tôi thấy ông là người của cảnh sát Atlanta, điều đó có nghĩa là ông đang ở ngoài khu vực của ông.

- Chỉ để hỏi ông vài câu, tôi nghĩ tôi không bắt buộc phải ở khu vực của tôi.

- Đúng vậy - Allgood tiếp tục nói - Tôi đặc biệt nhận thấy ông đã về hưu, như thế cũng có nghĩa là ông chẳng thuộc một khu vực nào hết.

- Tôi có giấy phép hành nghề thám tử tư, thưa ông.

Nói rồi Keane đưa nốt thẻ hành nghề của anh cho bác sĩ xem. Ông ta lật đi lật lại ngắm nghía cẩn thận một lúc rồi mới trả lời.

- Rất tốt, thưa ông Keane, tôi rất vui mừng được hợp tác với những người bảo vệ luật pháp. Nhưng tôi muốn biết ông đang hỏi về ai đây?

Keane đưa ảnh ra. Bác sĩ xem xét một lúc rồi nói:

- Đây là một người được khoa phẫu thuật thẩm mỹ ưu ái cho đây. Chà! Đôi tai và cả cái mũi nữa! Sửa thế này mới thật gọi là khéo. Nhưng đáng tiếc là ngoài cái đó ra, tôi chưa bao giờ gặp người này.

- Cảm ơn bác sĩ - Keane nói.

Anh giả vờ đi ra rồi bất thành linh quay ngoắt lại.

- Tôi thấy là ở đây ông có một phòng mổ riêng. Các phòng khám khác, có phòng khám nào có điều kiện như thế không ông?

- Chuyện đó bây giờ càng trở nên bình thường - Allgood trả lời trong khi tiễn Keane ra cửa - Tiết kiệm được nhiều thời gian lắm, ông ạ. Thôi, chào ông. Rất tiếc là tôi không thể giúp gì được ông hơn.

Ông bác sĩ quay vào phòng, và trong khi liếc nhìn lại phía sau, Keane thấy ông ta đang hí hoay ghi cái gì đó vào một cuốn sổ.

Keane ngồi vào sau xe. Chắc tỷ lệ adrenalin của anh phải tăng lên vòn vọt. Lần này, anh đã vớ được số độc đắc! Anh tin chắc Perkerson không chỉ sửa tai mà hẳn còn sửa mũi và cấy thêm bộ ria mới.

Nhưng có một điều làm anh chột dạ. Allgood đã xem thẻ hành nghề thám tử tư và trên đó có ghi địa chỉ của anh. Vào lúc anh ra khỏi phòng, anh thấy tay bác sĩ ghi chép cái gì đó. Anh đưa xe vào bãi đỗ xe của trung tâm thương mại và dừng lại. Ngồi trong xe anh chia ống nhòm về phía cửa hàng của bác sĩ Allgood và quan sát. Một tiếng trôi qua, không có gì đặc biệt xảy ra. Nhưng, bất thành linh, anh nhận ra một khuôn mặt quen thuộc. Qua ống nhòm, anh trông thấy một chiếc xe jeep đen mác Cherokee xích đồ trước nhà Allgood và một người cao lớn bước xuống: đúng là đại tá Stuart Willingham. Anh không thể nhầm lẫn được! Ông ta bước vào nhà và mười phút sau, Keane thấy ông ta đi ra và lên xe phóng thẳng.

Keane có cảm giác lần này mọi chuyện bắt đầu chuyển biến theo một chiều hướng khác. Cuối cùng anh đã xua được cơn bão ra khỏi hang. Anh lập tức nổ máy, và với tất cả sự thận trọng cần thiết, anh cho xe bám theo chiếc Cherokee đẽ.

Những rủi ro thay, trong cơn phấn khích, anh đã quên mất những kẻ anh săn đuổi cũng có địa chỉ của anh, và bất kỳ lúc nào chính anh cũng lại có thể trở thành kẻ bị săn đuổi.

Ba ngày liền Mickey Keane bám theo Willingham. Từ sáng đến tối, từ lúc hắt ra khỏi nhà cho đến khi hắt trở về.

Tuy nhiên, mọi chuyện đi lại của Willingham tỏ ra không có gì đặc biệt. Hẳn ta đã dự những cuộc họp ở nhà thờ Đồi Thánh, đi một số việc không quan trọng, còn phần lớn thời giờ đều ở nhà.

Tối thứ ba, Willingham đi nằm sớm. Mười rưỡi đã thấy đèn đóm tắt. Keane thấy hôm nay theo dõi thế là đủ, anh liền quyết định về nhà.

Vừa vào đến trong phòng thì có tiếng chuông điện thoại reo. Anh vội bước lại nhắc máy.

- A lô! Một giọng phụ nữ cất lên, một giọng khàn khàn, ngân ngát và có vẻ quen.

- Michal Keane đấy phải không?

- Vâng, tôi đây. Ai đang nói đấy?

- Tôi biết anh đang muốn tóm cổ Perkerson, còn tôi thì muốn có tiền thưởng.
- Nếu cô giao hắn cho tôi, cô sẽ được thưởng. Hắn ở đâu?
- Làm việc này, tôi cần được bảo vệ.
- Yên tâm đi. Hắn mà ở trong tay tôi thì hắn đừng có hòng thoát...
- Anh có nghĩ là hắn đã hành động một mình trong tất cả những chuyện đó không?
- Chuyện gì cơ? - Keane hỏi - Cô biết được chút ít chứ?
- Chuyện ở trung tâm phá thai, rồi chuyện về cái chết của Jim Winslow ấy.

Keane chột lạnh cả gáy. Bảo chuyện ở trung tâm phá thai thì cô ta còn có thể đoán ra được, nhưng còn về cái chết của Jim Winslow thì đã có kết luận chính thức nào nói là ông ấy bị giết hại đâu.

- Chúng ta có thể gặp nhau ở đâu? - Keane hỏi.
- Anh theo xa lộ 85 đi lên hướng Bắc. Rồi rẽ trái ở Lenox Road, ở đây có khách sạn Houston. Mười lăm phút nữa, chúng ta sẽ gặp nhau.
- Đồng ý, mười lăm phút nữa. Nhưng làm thế nào để tôi nhận ra cô?
- Yên trí, tôi sẽ đến gặp anh. Nhớ đừng chậm trễ. Cô ta cúp máy.

Tám phút sau, Keane đã phóng xe trên xa lộ 85 với tốc độ trăm một cây số một giờ. Tới Lenox Road anh rẽ trái và trước khi sắp chui vào một cái cầu, anh liếc mắt nhìn vào kính hậu. Một chiếc xe tải còn đang bám theo anh, trên cabin chỉ có một người lái.

Bỗng chiếc xe tải tăng tốc. Cũng lạ đấy bởi phía trước Keane là một đèn tín hiệu giao thông đang bật đèn đỏ. “Thằng cha này muốn chết hãy sao mà lại định vượt lên vào lúc này” - Keane tự nhủ. Nhưng khi chiếc xe tải lên ngang xe anh thì anh đã nhận ra hắn là tên có cặp kính đen và bộ ria mép.

“Mình bị mắc bẫy rồi!” Keane chỉ còn kịp nghĩ thế thì đã nghe thấy đánh rầm một cái ở mé bên trái. Xe anh đã bị chiếc xe tải huych mạnh một cái vào sườn trái và anh loạng choạng mất tay lái. Anh cố gượng đánh tay lái lại và đúng vào lúc ấy anh thấy thành cầu lao vun vút về phía anh.

- Perkerson! - Keane thốt lên - Đó...

Chiếc xe của anh va mạnh vào thành bê tông.

Mickey Keane từ từ mở mắt. Dần dần anh nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện. Thấy ngứa ngáy trên mặt, anh định đưa tay lên gãi thì bỗng đau nhói rất mạnh ở ngực. Cửa mở và một cô y tá bước vào.

- À! ông đã tỉnh lại rồi - Cô ta khẽ reo lên.
- Cô nói sao? - Keane hỏi, ngay nói cũng làm anh đau - Tôi có biết gì đâu.
- Để tôi đặt ông nằm cao lên một chút.

Vừa nói cô vừa chỉnh tay quay để nâng người anh lên. Đầu Keane được nâng cao vài centimet và nhờ đó anh đã có thể trông thấy Manny đứng cuối giường.

- Tốt rồi - Manny nói - Anh đừng lo.
- Ông là người may mắn nhất bệnh viện đây - Cô y tá cùng xen vào nói.

Vụ tai nạn trở lại trong trí nhớ của Keane.

- Tôi có bị gãy gì không? - Anh hỏi.
- Vỡ mắt cá và rạn xương cổ chân - Cô y tá đáp, gõ nhẹ vào chỗ đập bột.
- Còn gì nữa không cô? - Keane hỏi.

- Không, rất may cho ông là chỉ có thể thôi. Đúng là một điều diệu kỳ! À, ngoài kia có một ông thanh tra muốn gặp ông. Tôi cho ông ấy vào nhé.
- Tại sao không?
- Cô y tá ra khỏi phòng.
- Có chuyện gì vậy? - Manny Pearl hỏi.
- Hãy đợi một chút - Keane nói - Hãy xem tay cóm ấy là ai.
- Lát sau, Dave Haynes bước vào.
- Chào - Dave nói - Đêm qua cậu ngủ có ngon không?
- À! Không ngờ cậu lại quan tâm đến giấc ngủ của tớ - Keane đáp.
- Nói chung tớ không quan tâm, đơn giản tớ chỉ tò mò thôi. Thế nào, có chuyện gì?
- Chính hẳn - Keane nói.
- Đó! Tớ đã chắc thế mà - Dave đắc chí kêu lên - Keane, cậu đã thắng: nói những gì cậu biết đi và tớ sẽ bắt tay vào cuộc.
- Không - Keane xẵng giọng đáp.
- Vậy là cậu muốn tự tay mình tóm hẳn hả? Trong trường hợp này, ít ra có phải để tớ giúp một tay chứ. Cậu thấy mình có thể giúp cậu được việc gì?
- Hừm, có thể đấy. Trong bệnh viện này cậu có ai quen không?
- Một, hai người gì đấy.
- Thế thì tốt. Nhờ họ biến trở thành người chết.
- Tớ ngờ là họ không giúp được thế đâu.
- Có thể là gần như chết, như trong một cơn hôn mê sâu chẳng hạn. Có thể làm được thế chứ?
- Tớ không biết. Phải để tớ hỏi xem đã.

24. Chương 24

- Tại sao anh lại hẹn tôi ở chỗ này? - Will hỏi, mặt ngó ra xung quanh.
- Đó là giữa buổi chiều và khách sạn lúc này rất vắng. Tom Black thở dài.
- Bởi tôi có chuyện muốn nói với anh... Và tôi không muốn nói chuyện này trước mặt anh cũng như Kitty.
- Lúc này đã giữa tháng mười. Hàng ngày bắt tay bao nhiêu người, trả lời bao nhiêu câu hỏi, Will không thể nhớ hết nữa. Anh bị ho và cảm thấy mệt mỏi. Thế mà bây giờ kết quả là chỉ thấy lo.
- Đồng ý - Will nói.
- Thăm dò gần đây của chúng ta cho biết Calhoun được bốn mươi tám phần trăm, anh được bốn mươi tư phần trăm, chứng tỏ chúng ta tiến mà ông ta thụt lùi. Nhưng với nhịp độ này thì chúng ta chỉ có thể vượt được ông ấy... sáu ngày bầu cử. Mà đây còn chưa nói là để làm được chừng đó thôi, chúng ta cũng đã phải làm việc cật lực và tung ra đến đồng xu cuối cùng.
- Vậy thì chúng ta phải làm như thế nào?
- Hỏi thế thôi chứ Will đã có trước được câu trả lời.
- Tôi sẽ nói thẳng với anh - Tom đáp - Hoặc chúng ta phải tung bốn trăm nghìn đô la cho tuyên truyền trên tivi, hoặc chúng ta thua cuộc.
- Giá ít ra chúng ta có được chút may mắn - Will nói.

- Đến lúc này thì chẳng có chuyện may rủi nữa và tôi nghĩ chúng ta chẳng nên trông chờ vào điều đó.

Tom cầm cùi dĩa gỗ nhẹ vào viên đá nổi trên mặt cốc trà ướp lạnh.

- Tôi đã giữ một số phút trong chương trình truyền hình, hết chiều mai không trả được tiền thì sẽ mất số thời gian ấy. Mặt khác, ngay như khi chúng ta có tiền, chúng ta cũng không thể coi là chắc chắn chúng ta sẽ thắng cuộc.

Ngược Will bỗng đập thành thịch. Anh biết và anh luôn biết có thể tìm được ở đâu ra tiền, ấy thế mà bây giờ lại có người nói với anh là có tiền cũng chưa chắc đã thắng cuộc!

- Hãy đợi một lát, Tom.

Will đứng dậy, bước đến một cabin điện thoại, bấm số, nói vài tiếng và nghe trả lời. Rồi anh quay lại bàn và bảo Tom.

- Ngày mai chúng ta sẽ có tiền.

Will ngồi nhìn người đàn ông đang chăm chú đọc số giấy tờ anh vừa đưa.

Khuôn mặt ấy, anh đã biết từ lúc bé, khuôn mặt mà không bao giờ anh có thể có cảm tình được.

- Ông hoàn toàn chắc chắn muốn thế này chứ? - Ông ta hỏi.

- Vâng - Will trả lời một cách cương quyết.

- Ông đã nghĩ đến những gì sẽ xảy ra nếu ông bị mất nó chưa?

- Có, tôi đã nghĩ.

- Nếu ông không có đủ thu nhập để hoàn trả nó và trong trường hợp thất bại thì ông sẽ không còn cách nào khác là phải đem bán nó. Ông biết điều đó chứ.

- Tôi biết.

Lấy từ ngăn kéo ra một tờ giấy in sẵn, người đàn ông vạch hai vạch chéoicorn con ở phía dưới tờ giấy và đưa cho Will chiếc bút máy.

- Tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của ông trưa mai.

Will ký vào hai chỗ vừa đánh dấu và đứng dậy.

- Cảm ơn ông - Anh bắt tay người đàn ông.

Rồi anh rời văn phòng nhà băng, để lại trên bàn những giấy tờ chứng nhận quyền sở hữu đất đai của gia đình anh, đất đai mà cụ tổ Lee của quận Meriwether bắt đầu tậu từ năm 1826. Trên đường về phòng thường trực, Will bỗng thấy mắt anh cay cay.

Nằm trên giường, Mickey Keane đang có sức xỏ tất và giày vào chân phải.

Nhưng bất hạnh thay, mới cố gắng để cử động của anh đều khiến lưng, cổ và vai của anh đau đớn.

- Tôi thấy ông nên ở lại đây một, hai ngày nữa - Bác sĩ luôn miệng nói với Keane như thế.

- Tại sao? - Keane hỏi - Ông chả bảo tôi không bị thương nặng lắm là gì?

- Đành là thế - Bác sĩ có vẻ không hài lòng đáp - Nhưng ông phải tập đi nạng trong vài tuần đã, nếu không thì ông sẽ tập tễnh suốt đời. Ông sẽ trở lại đây sau hai tuần nữa.

Nói rồi bác sĩ đi ra.

Gần như ngay vào lúc ấy, một người đàn ông mặc bộ đồ dân sự bước vào.

- Ông là ai? - Keane thở dài hỏi, trong khi tay đang đánh vật với chiếc dây giày. Chỉ nhoáng một cái, người lạ mặt đã móc ra một cái ví con.

- Bob Warren, của FBI.

- Ha, người của FBI bây giờ còn điều tra cả các vụ tai nạn giao thông? - Keane lầu bầu nói.

- Ông hãy tránh xa Willingham ra - Warren nói.

Cũng vừa lúc ấy Keane đã thắt xong dây giày.

- Tránh xa ai? Tôi chưa nghe nói đến người ấy.

- Ông hãy nghe đây và xin đừng giả vờ giả vẩn nữa, tôi biết ông đang điều tra về ai. Chúng tôi sẽ sớm tóm được Perkerson nếu ông chịu khó đứng ngoài cuộc. Chúng tôi đã có tay trong ở tổ chức của hắn.

- Thế các ông còn đợi gì mà không gồng cổ hắn lại?

- Bởi vì cứ để hắn ở ngoài thì sẽ có lợi hơn.

Keane lắc đầu.

- Tôi đoán thế nào các ông cũng nói thế - Anh nhăn mặt chưa chắc nói - Các ông biết là tôi tôn trọng, quý mến các ông, những chiến hữu của tôi. Nhưng trong khi đó các ông làm thế nào? Perkerson đã đẩy tôi vào một bức tường bê tông thể mà các ông vẫn để mặc hắn làm, và không chừng lúc ấy các ông còn đứng quay phim chụp ảnh các cảnh ấy nữa đây. Các ông biết Perkerson từ bao lâu rồi? Chắc cũng đủ lâu để tránh cho bạn tôi khỏi phải chết cháy thành than? Đã đủ lâu để một bác sĩ và một y tá thoát khỏi những viên đạn ở trước cửa bệnh viện? Các ông còn muốn hắn giết hại những ai nữa đây... Có phải duy nhất chỉ để các ông có được cái thú là phô mặt ra trên trang nhất các báo?

- Ông muốn giết chết Perkerson, có phải thế không?

- Thế thì sao? - Keane vặc lại.

- Thế tức là ông muốn tung hết cả một vụ điều tra đã tiến hành từ nhiều năm nay. Một vụ điều tra có thể dẫn tới bắt hàng chục tên khác vì âm mưu phá hoại quốc gia?

Keane bám vào thành giường và cố đứng dậy trên chiếc chân lạnh.

- Tôi chẳng cần biết gì hết về cái các ông gọi là âm mưu phá hoại quốc gia - anh nói - Tôi chỉ muốn tóm cổ những kẻ giết người. Và đặc biệt là những kẻ đã giết hại bạn tôi và định giết cả tôi. Không, tôi sẽ không giết Perkerson đâu. Mà tôi muốn dúi mặt hắn xuống bụng, kẹp cổ hắn vào đầu gối và xích tay hắn ra sau lưng. Sau đó, tôi sẽ chứng kiến lúc người ta xét xử hắn và tôi sẽ sung sướng cười khi người ta đưa hắn lên ghế điện...

Nói rồi Keane chống nạng tập tễnh bước ra khỏi phòng.

- Em muốn biết - Suzy nói - Hãy cho em biết hết đi.

Hắn cười.

- Em dùng tò mò nữa có được không? Em muốn chuốc lấy vạ vào thân hả?

Suzy ngồi dậy và xoa bóp lưng cho hắn.

- Em muốn biết những gì anh biết - Ắ lại nói tiếp - Em quá ngán với cái kiểu làm con người thừa ở đây rồi.

- Thôi được, em hãy hỏi đi. Nhưng liệu mà giữ mồm đấy.

- Quan Chấp Chính là ai đây anh?

- Willingham.

- Anh không nói dối chứ?

- Thế là anh nói thực. Anh chỉ được gặp riêng ông ta thôi. Nhưng em đừng quá quan tâm đến điều đó.
- Anh gặp ông ta ở đâu? - Suzy vẫn tiếp tục bóp lưng cho hắn.
- Thường thường ở nhà ông ấy.

Suzy bóp mạnh và hắn xuýt xoa. Rồi hắn nói tiếp.

- Chính ông ấy là trung tâm của mỗi việc... Vũ khí, tiền bạc rồi kế hoạch này khác, tất tất là ở ông ấy.
- Thế mà em cứ tưởng là Calhoun.

Perkerson “xì” lên một tiếng.

- Tên hề ấy hả? Không có Willingham thì đến cái cửa toa lét ở đâu hắn cũng không tìm nổi.
- Nhưng tiền ở đâu mà sẵn thế?
- Một phần của các ông nhà giàu, một phần nhờ các hoạt động của Calhoun.

Suzy chuyển sang vỗ vỗ cho hắn.

- Sao anh biết nhiều khiếp, chắc Quan Chấp Chính phải tin cậy anh lắm nhỉ?
- Ông ấy chẳng giấu gì anh hết. Anh và ông ấy quen nhau từ hồi còn ở Việt Nam và ông ấy biết...

Perkerson bắt đầu đuổi người ra thư giãn.

- Ông ấy biết sao? - Suzy thực sự tò mò, hỏi gấp.
- Ông ấy biết là nếu ông ấy yêu cầu thì anh sẽ không ngần ngại gì mà không tự bắn vào đầu mình một phát - Giọng hắn có vẻ đã ngái ngủ - Ông ấy biết anh là con người là không bao giờ chịu để cho người ta bắt sống.

Sáng thứ sáu ấy ở Atlanta, cũng đúng trong phòng quay lần trước Will đã đối đầu với Mack Dean, thì lần này đối thủ mới của anh là mục sư Don Beverly Calhoun.

Đứng đôi diện nhau, mỗi người sau một cái bàn, hai ứng cử viên tiến hành cuộc tranh luận dưới ánh sáng của các ngọn đèn chiếu. Trong hơn một giờ, trong khi đáp lại mọi câu hỏi, Will đều có những câu trả lời dựa trên một sự hiểu biết khá tường tận về vấn đề nêu ra, thì Calhoun chỉ nặng về hô hào chung chung và thuyết giáo về lý tưởng Hoa Kỳ.

Chiến thuật của Calhoun quả có gây trở ngại cho Will. Mọi câu trả lời của ông ta đều ít hấy nhiều có những ẩn ý liên quan tới “tính chất nam giới” và đức tin tôn giáo của anh. Cuối cùng, anh đã chán ngấy. Đến lượt anh được phát biểu kết luận, anh ngoảnh lại phía Calhoun và nói:

- Tôi không muốn kết thúc cuộc tranh luận hôm nay mà không nói một lời về chiến dịch vu khống và cái kiểu ăn nói bóng gió mà đối thủ của tôi đã tiến hành đối với tôi. Nhiều lần, ông ta đã ngụ ý rằng, bởi vì tôi độc thân cho nên tôi chỉ có thể là người đồng tính luyến ái; rồi lấy cớ là tôi từ chối không nói về đức tin tôn giáo của tôi trong một cuộc vận động tranh cử, một vấn đề không nhất thiết phải trình bày trong đó, ông ta đã cho rằng tôi chỉ có thể là một người vô thần.

Rồi quay lại camera, Will nói tiếp.

- Tôi biết từ đáy lòng các vị, những người đang chứng kiến cuộc tranh luận này, các vị đều rất sáng suốt để không bị cái thủ chiến thuật vu khống ấy lợi dụng. Tôi tin chắc các vị đều muốn có một chính phủ có trách nhiệm và muốn được thay mặt bởi những người xứng đáng. Tôi không có bực giảng nhà thờ để có thể bày tỏ ý kiến như đối phương của tôi. Tôi chỉ sử dụng các phương tiện thông thường như mọi ứng cử viên khác. Nếu tôi không nhầm về những mong muốn và chờ đợi của các vị, thì tôi hy vọng sẽ được bầu vào Thượng viện Hoa Kỳ vào ngày tám tháng ba tới. Nhưng nếu tôi lạc hướng thì tôi đang bị thất bại vì đã xét đoán sai về tấm lòng của các vị, những công dân chân chính của Hoa Kỳ. Vậy tôi mong các vị hãy chứng tỏ là tôi đã không lầm. Cảm ơn.

Đến lượt Don Beverly Calhoun kết luận.

- Thưa các bạn - ông ta nói - Đối thủ trẻ của tôi đã tự giới thiệu mình một cách ngắn gọn khéo hơn là tôi có thể làm. Ông ta muốn các bạn tưởng rằng khuynh hướng tình dục của một con người không có gì là quan trọng; muốn các bạn tưởng là niềm tin tôn giáo của một ứng cử viên, hãy sự thiếu vắng niềm tin ấy, là không có gì đáng kể đối với các cử tri của ông ta. Chính tại các bạn đã nghe thấy ông ta vừa nổi đau đó. Các bạn cũng đã nghe thấy đối thủ trẻ của tôi phàn nàn là ông ta không có bực giảng để ông ấy có thể bày tỏ với các bạn về đức tin của ông ta, vậy thì...

Will lo ngại nhìn Calhoun. “Lão ta đang âm mưu cái gì đây?”. Nhưng anh đã không phải chờ đợi lâu vì ông ta đã nói tiếp.

... Tối nay, tôi tuyên bố sẵn sàng cho ông Lee mượn diễn đàn của nhà thờ Đồi Thánh vào chủ nhật ngày tám.

Rồi quay về phía Will, Calhoun hỏi:

- Ông có nhận lời mới của tôi không, thưa ông?

- Tôi xin nhận - Will đáp - Nhưng với điều kiện là bài nói chuyện của tôi cũng được phát trên tất cả các kênh đài truyền hình của ông, như trước đây nó đã từng được làm với những bài rao giảng của ông.

- Nhưng thưa ông, chính tôi cũng không mong có gì khác - Calhoun đáp.

25. Chương 25

Gió thổi làm xáo động mặt hồ và quét rùng những chiếc lá khô xuống đón đông trên hiện biệt thự Delano. Đó đúng là một chủ nhật điển hình của mùa thu.

Sau một bữa sáng nhàn rãi và một bữa ăn ngon, Will ngồi vào bàn làm việc. Một lần nữa, anh muốn xem lại bài biện hộ của anh cho Larry Moddy trước khi vụ án được đưa ra xét xử. Lập luận sáng sủa của nó khiến anh hài lòng và cảm thấy yên tâm.

Will mở cửa biệt thự để đón gió mát thổi từ ngoài hồ. Trong khi anh đang ôn lại lời tóm tắt thì một luồng gió thổi tới và cùng với nó là một người bước vào, nhưng vì quá mải làm việc nên anh đã không để ý.

Cuối cùng khi thấy luồng ánh sáng ở cửa bị che lấp, anh mới ngẩng đầu lên và phải mất một lúc sau anh mới chợt bừng tỉnh.

- Chào, Will - Một giọng nói tuổi trẻ cất lên.

- Kate! Chào em...

Hai người ngưng một lát.

- Thật quá bất ngờ đối với anh - Cuối cùng Will nói.

- Em cùng ngõ thế - Kate mỉm cười đáp.

Rồi đưa mắt qua cửa sổ, Kate lặng lẽ ngắm nhìn hồ. Lát sau nàng buông một tiếng thở dài.

- Em muốn giải thích với anh về chuyện đã qua... Nếu em có thể làm được. Khi được giao chức vụ mới ấy, có cái gì như kích thích trong em, một thứ gì đó như là niềm say mê với công việc.

Nàng ngồi xuống trước mặt tôi và vuốt vuốt chiếc váy.

- Thế rồi em lao vào làm ngày làm đêm, mười lăm, có khi thậm chí hai mươi tiếng một ngày và em đã xao nhãng Peter.

- Peter, con trai nàng, đang học nội trú tại một trường ở New England.

- Em đã không thường xuyên đến thăm con như lẽ ra em phải làm. Thật kinh khủng. Rồi em lại còn phải luôn luôn lo ngại về việc nhỡ Sở biết được mối quan hệ giữa chúng ta. Ở sở, họ rất sợ Ben Carr và sợ cả anh nữa. Hãy tin em đi, nếu anh trúng cử, thì ở đây sẽ chẳng còn ai trong số họ để mà hối tiếc.

- Anh cùng hy vọng thế - Will ngồi xuống trước mặt nàng và nói.

- Em biết em đã không trả lời những lần gọi điện thoại của anh. Thực ra là em không muốn nói chuyện với anh, vì nó sẽ làm em xao nhãng công việc. Em cố không nghĩ đến anh nữa. Nhưng em lại cảm thấy có lỗi khi em không đến đây gặp anh, ở bên anh và giúp đỡ anh... Bởi đó là điều em cần phải làm, nếu em còn yêu anh.

Tim Will như thất lại. Tình hình có vẻ đã xấu lại càng xấu.

- Hơn nữa, lại có một người khác - Nàng nói nốt.

- À! - Will buông một tiếng thở dài. Bởi đó là điều anh sợ hơn cả.

- Không, không phải như anh nghĩ đâu - Kate với nói - Đó là một người của Sở. Anh ta chưa bao giờ đòi hỏi em điều gì và em cũng chưa bao giờ ăn nằm với anh ta. Đó là sự thật. Anh cần phải tin em.

Bất chợt Will thấy xấu hổ khi nghĩ lại cái ngày anh đã cùng với Charlene...

- Anh tin em - Cuối cùng anh cũng thốt được nên lời.

- Tuy nhiên, lúc nào em không bị thu hút vào công việc thì lúc ấy em lại thấy thiếu vắng anh. Em cứ bị giằng xé mãi như thế giữa hai ngã đường mà em buộc phải lựa chọn. Thứ sáu vừa rồi, em đã đến gặp giám đốc và em đã nói về anh. Em cho ông ấy biết là em chưa bao giờ làm nguy hại đến cương vị chức trách của em ở Sở. Em còn nói là nếu ông ấy muốn em thôi việc thì được thôi, em xin sẵn sàng, nhưng hề có dịp là ngay lập tức em sẽ đến gặp anh, lao vào vòng tay của anh. Em...

Will rời ghế và ôm lấy nàng. Kate khóc.

- Em đã nói với ông ấy em sẽ lấy anh nếu anh còn muốn đến với em, và ông ấy có thể cuốn xéo đi nếu ông ấy không hài lòng về điều đó.

Nàng bật cười trong khi nước mắt vẫn giàn giụa.

- Máy bay của em sẽ đi lúc sáu giờ. Em đề nghị chúng mình sẽ cưới nhau đi.

- Đồng ý - Will thốt lên vào tai nàng.

- Nếu anh thắng cử, em sẽ là vợ một thượng nghị sĩ. Còn nếu anh thất bại thì em sẽ ở bất cứ đâu, làm bất cứ việc gì bên anh. Em sẽ đến đây, sống trong ngôi biệt thự xinh xắn này với anh, và em sẽ chăn nuôi gia súc nếu như cần phải làm việc đó để được sống với anh.

Đến lượt Will bật cười.

- Thôi chuyện đó hay để xem sau. Giữa một trọng trách em đang làm với việc chỉ yên phận làm vợ một anh luật sư quen tỉnh lẻ thì dù sao vẫn còn có một khoảng cách lớn. Nhưng anh hy vọng em biết việc em cần phải làm.

Rồi hai người ôm chặt nhau trong một cái hôn dài say đắm.

Khi Kate đã đi, Will biết là bất kể kết quả bầu cử ra sao, mọi việc đối với anh từ nay sẽ tốt đẹp. Bởi Katherine Rule yêu anh.

Toà án đông nghịt người. Will phải nhờ một cảnh sát giúp mới đưa được xe vào bãi đỗ. Trong khoảng thời gian ấy, anh nhận thấy có hai đám đông tụ tập riêng biệt. Một đám toàn dân da trắng, còn đám kia, phần lớn là dân da đen. Trong khi đám thứ nhất giương biểu ngữ: Trắng án cho LARRY MOODY, thì trên biểu ngữ của đám thứ hai, người ta đọc thấy dòng chữ: Công lý cho SARAH COLE.

Larry Moody, Charlene Joiner và John Morgan, chủ của Larry, bước xuống từ một chiếc xe đậu bên kia đường. Will tiến lại phía họ và hai bên chào nhau. Khi bắt tay Charlene, Will cảm thấy cô nắm tay mình hồi lâu so với thông thường của phép xã giao.

Họ rẽ một lối đi qua đám đông và dừng lại trên bậc thềm toà án. Mấy phóng viên xúm lại chìa micro vào Larry.

- Ông có nhận biện hộ là có tội không, ông Larry? - Một nhà báo hỏi.

- Không, thưa ông - Larry đáp - Tôi vô tội và tôi hy vọng sẽ được trắng án.

Will kéo nhóm của mình ra khỏi đám phóng viên, nhưng họ vẫn bám theo.

- Cô Joiner - Một nhà báo khác gọi Charlene.

Charlene ngoảnh lại. Hôm nay cô mặc chiếc áo dài xanh sẫm và nom vóc dáng cô mới thanh lịch và hấp dẫn làm sao.

- Cô có ý kiến gì về vụ kiện hôm nay?

- Tôi nghĩ - Có đáp - Larry có cái may mắn tuyệt vời là có được một luật sư xuất sắc như ông Will Lee.

Rồi cô ngoảnh lại phía Will và tặng anh một nụ cười rất tươi và có vẻ gì đó như là... đồng lõa. Các máy ảnh, nhanh như chớp, loé sáng. Will bối rối vội đẩy nhóm của anh vào trong toà.

Khi lập xong bởi thăm đoàn và xong phần thủ tục, Elton Hunter đứng dậy.

- Thưa quý toà, bên nguyên cáo xin gọi Janeen Walker.

Một chị phụ nữ da đen còn trẻ, ăn mặc bảnh bao, bước ra thềm. Elton Hunter hỏi:

- Cô Walker, có phải có làm việc ở phòng cứu tế xã hội quận Meriwether không?

- Vâng - Walker đáp.

- Ngày mười bảy tháng chạp, cô có mặt ở phòng làm việc không?

- Có, thưa ông.

- Larry Moody hôm ấy có đến làm việc ở chỗ cô không?

- Có.

- Xin có vui lòng cho biết Larry đến vì việc gì và tình hình xảy ra thế nào?

Walker cự quạ.

- Thưa cả là thế này. Tôi gọi hãng Morgan về chuyện chiếc nồi hơi và họ đã cử ông Moody đến sửa. Sarah Cole, phụ trách của tôi, có phản nàn về chuyện tiền công quá đắt những cô ấy vẫn đưa trả cho ông ấy tấm séc.

- Lúc ấy cô thấy tâm trạng của ông Larry Moody đối với Sarah Cole ra sao?

Will đứng dậy.

- Tôi phản đối, thưa quý toà. Người làm chứng chưa chứng tỏ mình là người có khả năng ngoại cảm.

- Đồng ý. Ông Hunter hãy đặt câu hỏi - Ông chánh án nói.

- Vâng, thưa quý toà. Cô Walker, có cho biết Larry Moody có cười với Sarah Cole một cách bất lịch sự không?

- Không, thưa ông. Nhưng ông ta đã nhìn ngó cô ta một cách... dâm dăng.

- Sarah Cole có phản ứng gì về cái nhìn đó không?

- Thế này, tôi liền báo với Sarah: “Hắn mới đề tiện làm sao!” Thì Sarah chỉ trả lời tôi: “Chị khỏi lo, hắn cũng không quấy rầy tôi đâu”.

- Lần cuối cùng có trông thấy Sarah Cole là vào lúc nào?

- Khoảng sáu giờ chiều, khi cô ấy ra về. Xe của cô ấy đưa đi sửa nên cô ấy đi bộ về.

- Và từ đó cô không gặp lại?

- Không - Walker đáp, giọng run run.

Hunter ngoảnh về phía Will.

- Xin dành nhân chứng cho ông - Anh ta nói. Will rời bàn và đến đứng cạnh nhân chung.

- Cô Walker - Anh hỏi - Sarah Cole có phải là một cô gái quyến rũ không?
- Ồ! Vâng, rất quyến rũ.
- Vậy thì có gì là kỳ quặc khi một người lành mạnh và bình thường như Larry Moody thấy cô ta quyến rũ?
- Vâng, tôi cũng nghĩ như thế - Walker thận trọng đáp.
- Larry Moody có tán tỉnh gì cô Cole không?
- Không.
- Và sau khi Larry Moody đã ra về, Sarah Cole đã nói: “Chị khỏi lo, hấn cũng không quấy rầy tôi đâu” - đúng không?

Walker nhăn nhó.

- Vâng. Nhưng...
- Vậy là Sarah Cole không bị quấy rầy, nhưng cô, cô lại cảm thấy thế?
- Vâng, tôi cảm thấy thế.
- Cô Walker, ý nghĩ một người đàn ông da trắng có thể bị hấp dẫn bởi một phụ nữ da đen có làm cô khó chịu không?
- Vâng, tôi nghĩ là thế - Walker cúi mặt, khẽ đáp.

Will im lặng nhìn cô ta một lát.

- Cảm ơn, cô Walker - Anh nói bằng một giọng khoan dung - Tôi đã hỏi có xong.
- Toà nghỉ một giờ để ăn trưa - Ông chánh án tuyên bố.

- Bên nguyên cáo xin gọi nhân chứng Roosevelt Watkins - Elton Hunter đồng ý nói.
- Trong một bộ đồ xám tàng tàng những sạch sẽ, Roosevelt Watkins bước vào chỗ đứng của nhân chứng và giơ tay thề. Ông nhìn về phía luật sư.
- Ông Watkins - Hunter bắt đầu hỏi - Ông cư trú ở đâu?
 - Ở phía ngoài đường La Grange.
 - Từ nhà ông, người ta có thể nhìn được bãi rác thành phố không?
 - Thưa ông, có thể nhìn rất tốt.
 - Ngày 17 tháng chạp năm ngoái, ông có ở nhà không?
 - Có, thưa ông.
 - Xin ông hãy cho biết chuyện gì đã xảy ra tối hôm đó.
 - Tối đó, vào khoảng bảy giờ kém mười lăm, tôi đang ngồi bên bếp. Ngoảnh nhìn ra phía ngoài, tôi thấy một chiếc xe tải nhỏ màu hạt dẻ dừng lại trên bãi rác. Một gã đàn ông bước xuống, lôi từ trong ra một bọc gì to tướng rồi gã kéo lê cái bọc ấy đến chỗ một đống rác và bỏ nó lại đấy. Sau đó hấn quay lái xe và phóng xe đi.
 - Ông nói đó là một cái bọc to? Nó có bằng tầm vóc một người đàn bà không?
 - Vâng, thưa ông, miễn là người đàn bà ấy không phải có người to béo lắm.
 - Người đàn ông lái chiếc xe ấy có mặt ở trong phòng này không?
 - Có, thưa ông. Anh ta đang ngồi kia. - Roosevelt giơ tay chỉ về phía Larry.
 - Nhân chứng thuộc về ông - Hunter nói với Will.

- Chào, ông Roosevelt - Will nói.

- Chào, ông Lee.

- Ông Roosevelt, ông đã nói gì với ông cảnh sát trưởng chưa? - Will hỏi.

- Có, thưa ông. Sáng hôm sau ngày người ta phát hiện ra xác cô gái ông ta đã đến gặp tôi và dẫn tôi đến nhà giam.

- Ông ấy có yêu cầu ông nhận dạng ai không?

- Có. Trước cả một dãy người.

- Ông có nhận ra Larry Moody trong số người ấy không?

- Có, thưa ông.

- Họ quay lưng lại để xem, có phải thế không?

- Vâng, thưa ông.

- Tại sao họ phải làm thế...

- Bởi từ cửa sổ nhìn ra, tôi chỉ trông thấy đằng sau lưng.

- Sau khi ông đã nhận ra Larry Moody từ sau lưng, cảnh sát có bảo họ quay mặt lại để ông xem không?

- Có, thưa ông.

Will ngoảnh lại phía Larry.

- Larry, xin ông hãy cởi áo vét ra.

Larry đứng dậy và nhanh nhẹn làm theo.

- Roosevelt, ông có cho rằng Larry Moody là một người to khỏe không?

- Vâng, ông ấy có vẻ rất to khỏe.

Will liền lấy một tài liệu đặt trên bàn luật sư biện hộ và đọc. "Sarah Cole cao một mét sáu và nặng bốn mươi tám kilo"- vậy ông Roosevelt, theo ý ông, ông thấy Larry Moody có đủ sức để mang vác một vật nặng bốn mươi tám kilo không?

- Đã, theo tôi thì thừa sức.

- Nhưng người mà ông trông thấy hôm ấy, sau khi đưa được cái bọc xuống xe, lại phải kéo lê nó ra tận đồng rác, có phải vậy không ông?

- Hừm, đúng thế - Roosevelt bóng ngẩn mặt ra gãi cằm - Tôi có cảm giác là ông Moody không bắt buộc phải làm thế.

Will cũng mỉm cười, dù không muốn.

- Một câu hỏi cuối cùng nữa, ông Roosevelt - Will nói - Có khi nào ông đã ở Milledgeville chưa?

Roosevelt cười, một cái cười nom khá ngây ngô.

- Ồ! Có, thưa ông, tôi đã ở đấy ba lần. Các bác sĩ bảo... Elton Hunter bật khỏi chỗ ngồi, song đã quá muộn.

- Phản đối!

- Tôi xin rút lại câu hỏi - Will nói - Tôi không hỏi gì nữa.

Anh quay về chỗ. Mọi người có mặt trong phòng xử đều biết Milledgeville là bệnh viện tâm thần lớn nhất của bang Georgie.

Will tự nhủ mình đã thắng được keo thứ nhất. Nhưng ngày mai, anh còn phải đương đầu với ông bác sĩ pháp y.

26. Chương 26

Mickey Keane đã phải nghỉ thêm hai ngày nữa rồi mới đủ sức khó nhọc ngồi vào sau tay lái và lái chiếc Ford Taurus mới của anh.

- Anh chỉ cần gửi cho tôi thẻ bảo hiểm chiếc xe cũ của anh - Manny Pearl đã nói với anh như thế - Còn chỗ chệnh lệch, chúng ta coi như một khoản tiền thưởng.

Bây giờ ngồi trong xe đó ở trước trung tâm thương mại, anh theo dõi phòng bệnh của tay Allgood, bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ. Sau sáu giờ một lúc, Suzy bước ra. Trông thấy ả, anh đã nhận ra ngay và bây giờ thì anh biết chắc chắn là chính cái con mụ y tá xinh đẹp trời đánh này là người đã gọi điện cho anh để hẹn gặp ở khách sạn Houston.

Anh ghi số biển xe và bám theo ả, hoà vào dòng xe đang xuôi ngược trên đại lộ. Năm phút sau, ở dừng xe ở bãi đỗ một siêu thị và bước vào đó. Keane cũng dừng xe lại đợi. Một lát sau, anh thấy ả quay ra với một chiếc xe đẩy, trong có tới hàng nửa tá những túi thức ăn dự trữ mà chỉ thoáng nhìn, anh cũng biết là quá nhiều đối với một phụ nữ sống độc thân. Chắc chắn là ở nhà Suzy Adams lúc này còn có một người khác.

Cuộc đuổi bám tiếp tục cho đến khi Suzy dừng xe trước một lô nhà sang trọng. Người gác cổng nhận ra người quen đã để cho Suzy đi qua. Đợi chờ ả đi khuất, Keane mới xuống xe và bước đến cửa.

Người bảo vệ bước ra hỏi.

- Tôi có thể giúp gì được ông?

Keane chìa huy hiệu ra.

- Ông có thể cho tôi biết tên người phụ nữ trẻ vừa qua đây là ai không?

- Đó là bà Ross.

- Còn ông Ross, trong ông ta thế nào hả ông?

- Có việc gì thế ông? - Người bảo vệ hỏi lại, giọng có vẻ lo ngại.

- Ông có thể kín tiếng được không?

- Tất nhiên - Ông bảo vệ đáp, thái độ hỏi bực dọc vì tự ái nghề nghiệp. Keane với giải thích.

- Thế này, ông à. Tôi đang điều tra về một vụ buôn bán ma túy. Người phụ nữ vừa rồi làm việc tại một phòng mạch mà chúng tôi biết là ở đây, ông bác sĩ đã kê đơn cho người bệnh một lượng lớn amfetamin. Với người phụ nữ, chúng tôi sẽ minh oan cho chị ta nếu không làm việc gì phạm pháp.

-Ồ! Tôi hiểu - Người bảo vệ gật đầu, thái độ bỗng trở nên thân thiện, hợp tác.

- Vậy bây giờ ông có thể cho tôi biết nom ông Ross thế nào không?

- Đáng tiếc là tôi không biết được chính xác. Tôi thường không nhìn mặt người qua lại. Cứ hễ họ có thể ra vào là tôi để họ đi qua.

- Tôi hiểu. Ông bà Ross sống ở nhà nào nhỉ?

- Bốn mươi chín C - Ông bảo vệ nhìn sổ, nói - Đi thẳng, nhà cuối cùng, tầng trệt, mé bên trái.

- Cảm ơn - Keane nói trước khi bước đi.

Đứng sau một chỗ ngoặt, anh thấy Suzy Adams bấm chuông ở một cái cửa. Có ai đó ra mở cửa và ả bước vào. Lát sau ả đi ra, có một người đàn ông đi theo.

Trống ngực Keane bỗng đập nhanh. Người đàn ông ấy cao, gầy, mang một bộ ria và mặc dù trời đã nhập nhoạng tối, hắn vẫn đeo một cặp kính râm. Tai hắn bình thường và chiếc mũi thẳng. Nghĩa là hoàn toàn chẳng giống gì hình chụp trên ảnh của Perkerson. Nhưng Keane vẫn thấy rần rần như có một luồng gió lạnh thổi vào gáy. Vài phút sau, Keane đã thấy chúng quay trở lại tay xách mấy gói đồ và cánh cửa khép lại.

Bây giờ đã đến lúc Keane phải quyết định về kế hoạch của mình.

Bảy giờ sáng thứ ba ấy, Will và Tom Black lên xe.

Tom đã lập chương trình cho ngày và dự kiến trước buổi xét xử, hai anh sẽ cùng ăn một bữa sáng gồm có xúc xích và bánh quy do một câu lạc bộ phụ nữ chiêu đãi.

- Những tin tức cuối cùng không được hây lắm - Tom thú nhận - Cuộc thăm dò gần đây nhất của chúng ta cho biết cả anh và Calhoun đang giậm chân tại chỗ với bốn mươi bảy phần trăm cho anh và năm ba phần trăm cho Calhoun. Nhưng đã xuất hiện một tình hình mới: tám phần trăm cử tri hiện còn đang nghiêng về Calhoun và sẵn sàng bầu cho ông ta là chỉ vì họ nghi ngờ anh là dân đồng tình luyến ái.

- Ồ! Không - Will rên rầm - Tôi cứ nghĩ là chuyện đó đã kết thúc rồi.

- Không đâu, chừng nào mà Calhoun còn tung nó ra trước dư luận để bôi nhọ anh.

Tom dừng xe trước một siêu thị.

- Đợi tôi xuống mua một tờ báo đã - Anh nói.

Lát sau anh trở lại miệng ngõác ra cười, có vẻ rất khoái chí.

- Cái này có lẽ sẽ giúp được cho chúng ta đây. - Anh ném cho Will tờ báo.

Trên trang nhất, Will thấy đập ngay vào mắt là một tấm ảnh chụp ảnh và Charlene Joiner, trong đó Charlene Joiner ngẩng nhìn anh với một nụ cười rạng rỡ. Có thể nói là bức ảnh chụp rất đạt và gây hiệu quả mạnh.

- Thật tuyệt vời - Will thốt lên, giọng có vẻ cay đắng - Đúng là chỉ còn có thiếu nước này nữa thôi.

Quả thực là tấm ảnh này đã làm anh nản lòng. Từ khi gặp lại Kate, anh vẫn bị ám ảnh bởi một mặc cảm tội lỗi mỗi khi nhớ lại cuộc phiêu lưu giữa anh và cô người tình cũ khách hàng của anh.

Thấy Will rầu rĩ, Tom bật cười nói.

- Anh chớ có phàn nàn. Ngược lại, tấm ảnh này có thể còn được việc cho chúng ta. Vả lại, cô ta đẹp thật, trong ảnh nom cô ta lại còn đẹp hơn ở ngoài nhiều.

- Bang Georgie mời bác sĩ Eduard Rosenfeld ra trước vành nhân chứng, - Elton Hunter nói.

Một người đàn ông đẹp trai, trạc ba mươi tuổi đứng dậy và bước ra tuyên thệ.

- Thưa bác sĩ - Hunter bắt đầu - Có phải bác sĩ là người đã mở tử thi cho Sarah Cole và giám sát cuộc điều tra pháp y không?

- Hoàn toàn đúng.

- Sarah Cole đã chết như thế nào?

- Cô ấy đã bị hung thủ bóp cổ.

- Ông có xem xét lớp thảm phủ xe tải của Larry Moody không?

- Có, tôi đã xem xét.

Elton Hunter nhắc trên bàn dành cho bên nguyên cáo lên một chiếc áo pullover đen và đưa cho bác sĩ.

- Chiếc áo này có nhãn của cửa hàng Rích. Có phải đó là chiếc áo mặc trên xác nạn nhân không?

- Ông bác sĩ xem xét chiếc nhãn hàng đính trên chiếc pullover.

- Phải, đúng là nó.

- Giữa chiếc áo này và lớp thảm phủ xe tải của Larry Moody, ông có nhận thấy có mối liên quan nào không?

- Có. Trên thảm xe chúng tôi đã thấy có những sợi giống như sợi trên áo pullover và ngược lại, trên áo pullover có những sợi giống như sợi trên thảm phủ xe.

- Điều đó có làm ông tin là chiếc pullover và lớp thảm phủ xe đã có sự tiếp xúc với nhau?
- Quả có điều đó.
- Ông có thấy gì khác nữa trên lớp thảm phủ xe không?
- Có. Mặc dù có kẻ đã có chùi rửa, nhưng ngoài những sợi của chiếc pullover, chúng tôi vẫn còn tìm thấy những mẫu máu của nhóm A dương tính.
- Mẫu máu của Sarah Cole là nhóm nào, thưa ông?
- A dương tính.

Hunter có vẻ hài lòng và ngoảnh về phía Will.

- Xin dành nhân chứng cho ông.
- Will đứng dậy, vòng qua bàn và lại gần nhân chứng. Rất nhanh chóng, lập luận anh vụt hiện lên trong óc.
- Thưa bác sĩ - Anh hỏi - Cái gì làm ông tin rằng Sarah Cole là người bị chảy máu ở phía sau xe?
- Đó là do việc cô ấy bị đánh nhiều lần vào mắt và bị chảy máu ở mũi.
- Thưa bác sĩ, xin bác sĩ hãy cho tôi hỏi từng ý một. Bác sĩ khẳng định những sợi ở lớp thảm phủ chiếc xe tải nhỏ của Larry Moody là được tìm thấy ở chiếc áo pullover của Sarah Cole, có phải không?
- Vâng, đúng thế.
- Thưa bác sĩ, lớp thảm phủ xe ấy có phải duy nhất chỉ có xe của Larry mới có không?
- Tôi... Tôi không biết.

Will lấy một tài liệu ở trên bàn.

- Vậy thì tôi xin làm sáng tỏ điểm này với bác sĩ.

Anh đưa mảnh giấy cho bác sĩ và Rosenfeld cầm lấy đọc.

- Ông có thể cho chúng tôi biết bức thư này là của ai? - Will hỏi. Bác sĩ đọc:

"Ông Lee,

Trả lời thư ngày 2 tháng giêng vừa rồi của ông, tôi xin báo để ông rõ chiếc xe tải nhỏ mà ông hỏi chúng tôi là loại xe được bán nhiều nhất của hãng Chevrolet. Về kiểu xe mà ông cho biết rõ năm sản xuất cùng màu sắc của nó thì chúng tôi đã sản xuất cả thấy là hai mươi tư nghìn hai trăm chiếc. Tất cả những chiếc ấy đều được lót cùng một loại thảm xe. Theo yêu cầu của ông, tôi cùng xin nói rõ là với loại xe có kiểu dáng và màu sắc ấy, chúng tôi đã gửi đến các đại lý độc quyền ở Georgie là một nghìn bảy trăm linh ba chiếc.

- Cảm ơn bác sĩ - Will nói - Thưa quý toà, chúng tôi xin đưa hồ sơ tài liệu này với tư cách là tang chứng số một.

Will ngoảnh lại, lấy chiếc áo pullover đen đặt trên bàn bị cáo đưa cho bác sĩ pháp y, sau đó anh lại đưa tiếp cho bác sĩ cả chiếc pullover mà bên nguyên cáo trình ra.

- Thưa bác sĩ, đây là một chiếc pullover đen mang nhãn hiệu Rích. Chiếc áo này có giống với chiếc pullover của Sarah Cole không?

Bác sĩ ngắm nghía và so sánh cả hai chiếc.

- Có vẻ như chúng giống hệt nhau.

- Cảm ơn bác sĩ.

Will đưa hai chiếc áo cho viên thư ký toà án.

- Chúng tôi xin đưa vào hồ sơ chiếc áo này để làm tang chứng số hai. Còn tang chứng số ba thì chúng tôi gửi kèm theo đây một bức thư của hãng Rích cho biết là vào mùa thu vừa qua, tại bảy cửa hàng của hãng

ở miền Đông - Nam, đã có ba trăm bảy mươi chiếc pullover đen loại này được bàn ra - Will lại đưa cho bác sĩ một tờ giấy.

- Bây giờ xin bác sĩ cho biết nhóm máu A dương tính có hiếm lắm không?

- Không. Sau nhóm O, nó là nhóm phổ biến nhất.

- Vậy chúng ta có thể cho rằng ở quận Meriwether này có tới hàng nghìn người cả nam lẫn nữ có nhóm máu ở dương tính không?

- Vâng. Có thể cho là thế.

- Và liệu bác sĩ có thể chứng minh được rằng vết máu ở dương tính tìm thấy trong xe của ông Moody là chỉ của Sarah Cole không?

- Không, tôi không thể chứng minh được rằng vết máu ở dương tính tìm thấy trong xe của ông Moody là chỉ của Sarah Cole không? Không, tôi không thể làm thế được - Bác sĩ thở dài nói.

- Vậy là về mặt khoa học, ông không thể chứng minh được rằng nhất định Sarah Cole phải ở đằng sau xe của ông Moody, có phải vậy không?

- Vâng, đúng thế.

- Cám ơn, bác sĩ. Tôi không còn gì hỏi nữa - Will nói.

Elton Hunter đứng ngay dậy.

- Tôi muốn hỏi thêm nhân chứng nữa.

Ông chánh án ra hiệu đồng ý.

- Thưa bác sĩ Rosenfeld, làm việc bảy năm tại phòng xét nghiệm pháp y Georgie, ông đã thực hành xét nghiệm bao nhiêu vụ án mạng tất cả?

- Hơn bốn trăm, thưa ông.

- Với kinh nghiệm phòng phú như vậy, ông có mấy may nghi ngờ gì về việc Sarah Cole đã bị giết hại ở đằng sau xe của Larry Moody không?

- Không, tôi không có một chút nghi ngờ nào.

Elton Hunter quay mặt về phía quan tòa.

- Thưa quý tòa, bên nguyên cáo xin kết thúc phần biện hộ ở đây.

Sau giờ nghỉ trưa, phiên tòa lại bắt đầu.

Đứng trước tòa, Will Lee nói.

- Thưa quý tòa, bên bị cáo xin gọi Larry Eugene Moody.

Larry Moody, trong bộ đồ rất lịch sự và tóc tai gọn gàng, bước ra thể.

- Larry, buổi chiều trước khi xảy ra vụ sát hại Sarah Cole, ông có đến phòng cứu tế xã hội quận Meriwether không?

- Thưa cô. Họ gọi điện đến chỗ chúng tôi bảo có trục trặc nời hơi.

- Ông đã sửa chữa những gì?

- Tôi chỉ thay bộ ổn nhiệt.

- Larry, ông có thái độ xuông xả đối với Sarah Cole không?

- Không, thưa ông.

- Làm việc xong ở đây rồi ông đi đâu?

- Tôi về thẳng nhà.
- Có ai ở nhà với ông không?
- Có Charlene Joiner, bạn gái của tôi.
- Ông hay Joiner có lúc nào rời nhà buổi tối hôm ấy không?
- Không, thưa ông. Chúng tôi ăn tối rồi xem video.

Lấy vẻ mặt nghiêm nghị, Will nói.

- Ông có đến bãi thải thành phố và bỏ xác Sarah Cole ở đấy không?
- Không, thưa ông. Tôi không hề bước chân đến đấy.
- Larry, hãy nói thật đi. Ông có giết Sarah Cole không?
- Không, thưa ông, tôi không giết cô ấy.

Nói rồi Larry bật khóc.

- Xin dành nhân chứng cho bên nguyên cáo - Will tuyên bố rồi ngồi xuống.
- Tôi chưa có gì hỏi lúc này, thưa quý toà - Hunter đứng lên nói.

Larry quay về chỗ và Will đưa cho anh ta chiếc khăn tay.

- Thưa quý toà, bên bị cáo xin gọi Charlene Joiner. Có tiếng xì xào tò mò khi Charlene Joiner bước ra thềm.

Will yêu cầu Charlene kể lại buổi tối ấy và câu chuyện của cô hoàn toàn ăn khớp với lời khai của Larry. Will đẩy cuộc thẩm vấn đi xa hơn.

- Charlene - Anh hỏi - Sau bữa ăn tối, cô đã làm gì?
- Tôi cùng Larry ngồi xem phim như tôi vừa nói.
- Larry và cô làm gì khác không?
- Dạ thưa... Sau đó chúng tôi lên giường. - Mặt cúp xuống, cô mỉm một nụ cười e thẹn.
- Cô có nhớ tối trước đó cô làm gì không?
- Có, chúng tôi ngồi trong xe xem một bộ phim ở ngoài bãi.
- Ngoài xem phim, cô và Larry có làm gì nữa không?
- Có, chúng tôi... làm tình với nhau ở đằng sau xe.

Will lấy lại chiếc pullover đen ở bàn viên thư ký.

- Cô Joiner, có cô nhận ra chiếc áo này không?
- Có, đó là chiếc áo tôi mua ở cửa hàng Rích mùa đông năm ngoái. Ông còn thấy ở áo có chiếc phiếu của cửa hiệu giặt có ghi tên tôi.
- Lần gần đây nhất, có mặc chiếc áo này là vào lúc nào.
- Lần xem phim ở bãi ấy.
- Có mặc nó lúc có đang ở đằng sau xe?
- Vâng. Tôi vẫn mặc nó.
- Lưng có cô bị cọ xát vào thân xe không?
- Có mất một lúc...
- Charlene, có phải vì thế mà lưng có bị chảy máu không?
- Vâng. Khi về tới nhà, tôi đã thử lau tắm, nhưng...

Will đến bàn lấy một tài liệu và đưa cho Charlene.

- Cô có biết cái này không?

- Có. Đó là giấy xét nghiệm máu tôi đến thử ở phòng khám của bác sĩ Allgood ở Marietta, Georgie, khi ông bảo tôi đi thử máu.

- Có cho biết giấy đã ghi kết quả thử máu ra sao?

- Đó là tôi thuộc nhóm máu A dương tính.

- Tôi không hỏi gì nữa. Nhân chứng là thuộc về bên nguyên.

Elton Hunter đứng dậy.

- Cô Joiner, có biết nếu làm chứng gian, nhân chứng sẽ phải chịu hình phạt nào không?

- Có... Nhân chứng đã tuyên thệ có thể bị tổng giam nếu làm chứng gian.

- Cô có biết nếu làm chứng gian, cô sẽ trở thành tòng phạm và cũng chịu cùng hình phạt như kẻ giết người và trong trường hợp ấy là tử hình không?

- Vâng - Charlene đáp với giọng cương quyết - Tôi biết điều đó.

Elton Hunter ngồi xuống, dành chịu thất bại.

- Tôi không hỏi gì nữa.

Lại đến lượt Will. Anh gọi Julia Mc Invale. Béo tốt, dịu dàng như một bà mẹ hiền, nom Mc Invale, người ta đều liên tưởng tới một bà giáo dục trung học.

- Bà Mc Invale - Will bắt đầu hỏi - Bà làm nghề gì, thưa bà.

- Giáo viên đã nghỉ hưu, thưa ông.

- Trước đây bà đã dạy cho Larry Moody?

- Larry là học trò tôi về đại số và hình học.

- Ngoài giờ học ở nhà trường, bà có lúc nào gặp Larry không?

- Có, và lại anh ấy hay đến nhà tôi và tôi thường làm bánh cho anh ta ăn.

- Larry Moody có lúc nào tỏ ra hung tợn không?

-Ồ! Không, Larry chơi ở đội bóng đá, nhưng ở ngoài sân cỏ thì có thể nói đó là một cậu con trai hiền lành tử tế nhất trần đời.

- Có bao giờ Larry có một hành động gì khiến bà có thể nghĩ anh ta là loại người có thể đưa tay bóp cổ chết một cô gái trẻ không?

-Ồ! Không, không bao giờ! Bà Mc Invale kêu lên.

- Xin cảm ơn bà.

Will quay về phía Hunter mỉm cười nói.

- Tôi xin nhường nhân chứng cho ông. Nhưng bà Mc Invale vẫn còn chưa nói hết.

- Và tôi không bao giờ tin là Larry lại có thể tấn công cô bạn gái ấy ở trường - Bà Mc Invale sôi nổi nói.

Quá bất ngờ, Will sững sờ quay lại bà, ấp úng...

- Cảm ơn. Tôi không hỏi gì nữa.

Trong phòng ồn lên những tiếng xì xào. Elton chồm lên khỏi ghế như một con báo.

- Bà hãy nói về vụ tấn công đó đi, bà Mc Invale.

- Tôi phản đối! - Will vội nói, chuyện đó chẳng liên quan gì tới vụ đang xử.

- Thưa quý toà! - Hunter kêu lên - Tôi có quyền tiến hành thẩm vấn ngược.

- Phản đối bị bác bỏ - Quan toà nói - Nhân chứng phải trả lời.

Will chán nản ngồi xuống và chăm chăm nhìn bà Mc Invale.

- Thế này, tôi muốn nói về cô gái da đen đã tố cáo là Larry đã hãm hiếp cô ta - Bà Mc Invale nói.

Mọi người trong phiên toà như ngưng thở.

- Nhưng chuyện gì đang xảy ra thế này? - Will tự hỏi.

- Vâng, bà cứ nói tiếp đi - Hunter nói trong khi chưa biết đưa ra câu hỏi ra sao.

- Cô gái ấy - tên cô ta là Wilson, Cora Mc Wilson cho rằng Larry đã kéo cô ta vào trong một chiếc xe sau trận đấu bóng và Larry đã cưỡng hiếp cô ta. Đương nhiên là chẳng ai tin lời vu cáo ấy.

Hunter ngoảnh lại phía ông chánh án.

- Thưa ngài, xin ngài cho ngưng phiên toà để chúng tôi có thời gian chuẩn bị để đưa ra nhân chứng quan trọng này.

- Tôi phản đối - Will nói - Bởi bên nguyên cáo đã kết thúc bài biện hộ.

- Toà tạm nghỉ đến mười bốn giờ chiều mai - Ông chánh án đặt búa và tuyên bố.

Trong phòng ồn ào hẳn lên. Will nắm tay kéo Larry ra khỏi phòng, theo sau là Charlene.

- Larry! - Will hỏi gần như kêu lên - Sao anh không nói với tôi chuyện đó?

- Ồ! Chuyện vậy - Larry đáp - Có gì quan trọng lắm đâu.

- Không quan trọng? - Will nhìn anh ta bằng con mắt hoài nghi - Anh có biết rằng người đàn bà này có thể đưa anh lên ghế điện không?

- Bình tĩnh nào, Will - Charlene nắm lấy tay anh và nói - Đó chẳng qua chỉ là lời đồn đãi thôi.

Will quay lại nhìn Charlene.

- Vậy là cả cô cũng biết?

Charlene đưa mắt nhìn đi phía khác.

Will lại nhìn Larry. Mặt hắn nhăn nhúm lại và chưa bao giờ Will thấy ở hắn một vẻ mặt như thế: điên cuồng, tội lỗi và tuyệt vọng. Vào lúc ấy có một cái gì vụt qua giữa anh và hắn ta như một tia chớp và không một mây may nghi ngờ, Will tin chắc là Larry Moody đã cưỡng hiếp rồi giết chết Sarah Cole.

27. Chương 27

Will ngồi trong thư viện gia đình, cốc Wishky trong tay, đối diện với cha anh.

- Thế là bằng kinh nghiệm xương máu của mình anh đã biết được một sự thật cơ bản - Ông Billy nói - Đó là nhiều người thường nói dối luật sư của họ.

- Hãy nói đúng hơn là còn thực sự tin vào sự vô tội của hắn - Will thở dài nói.

- Will à, đối với một luật sư có trách nhiệm bảo vệ một ai đó thì không bao giờ ông ta được tính đến là thân chủ của ông ta có tội hay vô tội.

- Đương nhiên bà có lý. Nhưng hiện con đang tự hỏi ngày mai còn sẽ làm thế nào để cãi cho hắn ta vô tội đây.

- Con cứ làm như tất cả mọi người làm, nghĩa là... Cứ cố hết sức mình.

Tối hôm ấy trở về nhà, Will tự nhủ là ngày mai ra toà, anh sẽ cố làm hết sức mình. Tuy nhiên anh lại không muốn trông thấy Larry Moody được trả tự do.

Giữa lúc anh bước vào ngồi biệt thự của mình thì có tiếng chuông điện thoại reo. Anh chạy lại cầm máy.

- A lô?

- Chào - Một giọng quen thuộc cất lên.

- Chào, Charlene - Will lạnh nhạt đáp.

- Anh nghĩ thế nào nếu tối nay em đến chỗ anh?

- Cô điên đấy à?

- Phải, điên vì anh, tất nhiên. Hãy coi đây là một lần cuối cùng anh nhé.

Will chột cảnh giác. Nhỡ cuộc nói chuyện này được ghi âm lại thì sao?

- Cô Joiner, tôi rất cần được ngủ tối nay.

- Will, hãy nghe em, Charlene nói. Nếu Larry nhận có tội thì em không kiểm soát được tình hình nữa đâu.

- Cô nói thế là nghĩa thế nào?

- Em muốn nói là em không muốn ai biết được câu chuyện giữa chúng ta. Em muốn nói là chuyện đó chỉ có giữa chúng ta thôi.

Will không biết nói sao nữa. Và anh cũng đã nói quá nhiều.

- Chúc ngủ ngon, Charlene, anh nói trước khi đặt máy.

Will đỗ xe trước tòa án Greenville, nhưng trước khi anh kịp bước xuống, một người lạ mặt đã mở cửa bên phải và ngồi vào hàng ghế sau.

- Xin lỗi ông vì sự đường đột này, thưa luật sư - Người lạ mặt nhẹ nhàng nói - Nhưng tôi muốn nói với ông một lúc về chuyện của Larry.

Will tỏ vẻ phật ý.

- Tôi lấy làm tiếc, thưa ông. Nhưng tôi muốn nói chuyện này với bất kỳ ai không có dính dáng tới vụ án.

Nói rồi anh làm ra vẻ bước xuống nhưng một bàn tay cứng nhắc đã nắm chặt cánh tay anh.

- Tôi xin lỗi - Người đàn ông năn nỉ - Nhưng hình như bằng một cách nào đó, tôi đã có dính dáng trực tiếp đến vụ việc, bởi chính tôi là người đã trả thù lao cho ông.

- Thù lao nào, thưa ông? - Will thận trọng hỏi.

- Hai mươi lăm nghìn đô la tiền mặt, trả tháng chạp năm ngoái.

- Tôi hiểu - Will nói - Thế tên ông là gì?

- Xin ông hiểu là vì lợi ích chung của ông cũng như của tôi, tốt hơn hết là tôi xin được giấu tên. Chúng ta cứ coi rằng tôi có những lý do nghiêm chỉnh để quan tâm tới sự an toàn của Larry Moody.

Will mỗi lúc một sốt ruột.

- Vậy trong trường hợp này, chúng ta có hai người - tức ông và tôi - Có những lý do để cùng quan tâm tới Larry.

- Sau những sự việc hôm qua, tôi có một vài lo ngại là không rõ ông có giữ vững sự cam kết của ông đối với Larry không. Tuy nhiên, nếu Larry bị kết tội, tôi e rằng điều đó sẽ có những hậu quả cực kỳ tồi tệ đối với ông.

- Bây giờ ông hãy nghe tôi - Will sôi lên vì tức giận - Larry Moody lúc này đang sa vào một bãi lầy vì anh ta ngay từ đầu đã nói dối tôi. Tôi nhận thấy vừa rồi ông như cố ý đe dọa tôi. Ở tòa hiện có một vị chánh án giá rất nghiêm khắc, ông ta hết sức ác cảm đối với những ai nhúng mũi vào công việc của ông ta, và tôi chắc ông ta sẽ vô cùng vui sướng khi được cho ông ném mùi nhà tù của quận ta. Ông có hiểu ý tôi không?

- Tôi hiểu, thưa ông Larry - Cố kìm nén cơn giận, người lạ mặt đáp - Song tôi cùng hy vọng là cả ông nữa, ông cũng hiểu tôi.

Nói xong ông ta bước xuống xe, sập mạnh cửa sau lưng.

Will nhận thấy Cora Mae Wilson giống Sarah Cole một cách kỳ lạ, từ nét mặt, dáng vóc đến bộ tóc cắt ngắn theo kiểu châu Phi. Cô đứng thẳng trước ghế ngồi và thông thả trả lời những câu hỏi của Elton Hunter.

- Cô làm nghề gì, thưa cô Wilson?

- Tôi là y tá phụ việc đã tốt nghiệp.

- Trước đây cô đã học cùng trường La Grange với ông Larry Moody?

- Vâng, thưa ông.

- Và cô đã gặp rắc rối với ông ta?

-Vâng.

- Xin cô hãy vui lòng kể lại chuyện đó trước toà, cô Wilson.

Cora Mae Wilson hít một hơi dài và khoanh tay.

- Đó là năm đầu tôi học trung học - Cora bắt đầu kể - Hôm ấy nhà trường có trận đấu bóng đá và tôi đã đến xem. Trận đấu bóng xong, tôi trở về nhà, phải đi ngang qua bãi đỗ xe, lúc ấy xe của các cầu thủ cũng đã bắt đầu đi ra thì bất thành linh, một cặp đèn pha chiếu thẳng vào mắt tôi làm tôi loá mắt.

Rồi một chiếc xe dừng lại trước mặt tôi và đèn vụt tắt. Tôi đoán chắc là xe của một người nào quen biết tôi. Có tiếng cánh cửa mở. Trong khi tôi đang còn tối tăm mặt mũi và chưa biết là ai thì tôi bị nện mạnh một cái. Tôi ngã xuống. Một người túm chặt tôi và lôi tôi vào trong xe. Tôi có kêu lên nhưng hắn đã bít chặt miệng tôi và dọa nếu tôi kêu thì hắn sẽ giết chết. Hắn đã xé quần áo tôi, giữ chặt tôi và cưỡng hiếp tôi.

- Và cô đã nhận ra người ấy?

- Vâng. Đó là Larry Moody. Mọi người đều biết anh ta.

- Rồi sau đó thế nào nữa, cô Wilson?

- Sau khi hắn hãm hại tôi xong thì thừa lúc hắn sơ ý tôi đã vùng dậy chạy trốn, vừa chạy vừa sợ hắn đuổi theo giết chết tôi. Những cuối cùng tôi đã chạy được thoát. Về đến nhà là tôi gục xuống.

- Và cô đã nói chuyện ấy với mẹ cô?

- Vâng, nhưng mẹ tôi bảo đừng báo cảnh sát vì họ chẳng tin tôi đâu. Song sáng hôm sau trở lại trường, tôi như muốn phát điên. Tôi liền đến gặp ông giám đốc và kể lại tất cả mọi chuyện. Ông bảo tôi đợi vài phút. lát sau ông trở lại cùng huấn luyện viên đội bóng. Họ bắt đầu quay tôi bằng những câu hỏi trái ngược nhau nhưng tôi dứt khoát không thay đổi câu chuyện dù chỉ một ly.

Nước mắt chạy ròng ròng trên khuôn mặt cô gái trẻ.

- Thế là họ cho rằng đó chỉ là một “trò ngông cuồng của tuổi trẻ của tôi”. Chả là Larry Moody được đánh giá cao nên chẳng ai tin là anh ta lại có thể làm một chuyện như vậy. Rồi họ lại nói cứ như thể tôi đã làm một điều gì xấu và lỗi là chính ở tôi. Để kết thúc, họ bảo tôi nên xin lỗi Larry Moody. Họ gọi Moody tôi và tôi đã nói là tôi lấy làm tiếc...

- Sau đó cô làm gì, cô Wilson?

- Tôi rời nhà trường. Mẹ tôi gửi tôi đến chỗ dì tôi ở Birmingham và tôi đã học xong trung học ở đây. Trước khi tốt nghiệp khoá đào tạo y tá, tôi đã không trở lại La Grange nữa.

- Cô Wilson - Hunter nói - Trong phòng này có cô nhận ra người nào đã cưỡng hiếp cô và khiến cô buộc phải rời quê hương của cô không?

Không một chút do dự, Cora Mae Wilson ngoảnh khuôn mặt vẫn còn đầm đìa nước mắt về phía Larry Moody và chỉ tay vào anh ta.

- Thưa quý toà, chính là người này đây - Giọng có vang lên kiên quyết.

- Nhân chứng thuộc về ông - ngoảnh về phía Will, Hunter nói.

Larry Moody thì thảo vào tai Will:

- Bóp nát nó đi anh.

Will quay về phía phiên toà:

- Tôi không hỏi gì thêm.

- Sao? - Larry sững sốt hỏi - Bắt nó thú nhận là nó nói dối đi chứ!

- Nói thế chỉ càng làm cho tình thế của anh xấu thêm thôi. Tôi cam đoan với anh như vậy đó - Will đáp.

Elton Hunter đứng dậy.

- Bên nguyên đơn xin kết luận phần biện hộ - Anh ta nói.

Larry túm lấy tay áo Will.

- Anh để cho tôi lên cãi. Tôi sẽ bắt cái con nói điều này phải câm họng ngay tức khắc.

- Không có chuyện ấy - Will vặn lại - Hunter sẽ nghiền nát anh, biến anh thành môn thịt băm để đưa anh cho bồi thẩm đoàn. Toà chỉ còn có việc kết luận và thế là anh đi đứt. Bây giờ hy vọng duy nhất của anh chỉ trông chờ vào những tang chứng, ngoài ra anh chẳng còn hy vọng gì khác.

- Đồ đều! - Larry gầm lên - Anh đang phản bội tôi.

- Chính anh đã tự phản bội anh. Lúc này tôi chỉ còn cố làm sao tránh cho anh khỏi phải lên ghế điện.

Để kết luận, Elton Hunter trình bày lập luận của anh một cách rất cẩn thận.

Với việc làm chứng của Cora Mae Wilson, anh chứng minh những tiền sử về thói cưỡng dâm của Larry Moody và khi anh ngừng nói cả phòng lặng đi.

Will đứng dậy và ngoảnh mặt về phía bồi thẩm đoàn.

- Thưa các quý bà quý ông - Anh nói - Bên nguyên cáo đã có đưa ra những lời buộc tội nặng nề đối với Larry Moody nhưng họ đã không thành công. Sau đó họ lại đưa ra những chứng cứ, như là những sợi thảm trên áo pullover và những sợi áo pullover trên tấm thảm, nhưng chúng tôi đã chứng minh rằng có đến hàng nghìn chiếc xe cùng kiểu xe với bị cáo và đều cũng được lót một loại thảm như nhau. Chúng tôi cũng đã chứng minh là chiếc pullover của nạn nhân cũng giống hệt như chiếc pullover của nạn nhân cũng giống hệt như chiếc pullover của bạn gái Larry. Và chúng tôi cũng còn chứng minh là Charlene Joiner, bạn gái của bị cáo, cũng có cùng nhóm máu với nạn nhân.

Sau hết, trong một nỗ lực cuối cùng và tuyệt vọng, bên nguyên cáo đã đưa ra một nhân chứng để xác nhận một sự cố được mạo xưng là đã xảy ra cách đây tám năm, một sự cố mà tôi nói rõ là chỉ được phỏng đoán và không hề có ai làm chứng. Vậy là chúng ta sẽ không bao giờ biết là thực sự đã có chuyện gì xảy ra trong cái buổi tối xa xôi ấy, nhưng dù sao Larry Moody cũng không bị kết tội về sự cố ấy mà anh ta chỉ bị buộc tội về vụ sát hại cô Sarah Cole.

Các vị được mời đến đây là để xem xét những chứng cứ không thể bác bỏ được. Thế mà, tôi cần phải nhấn mạnh về việc là bên nguyên cáo đã không đưa ra được một mảy may chứng cứ nào, đủ vượt qua sự nghi ngờ chính đáng, để chứng tỏ là Larry Moody có liên quan tới cái chết của Sarah Cole. Ngoài ra các vị còn được nghe lời chứng có tuyên thệ của Charlene Joiner, cam đoan rằng buổi tối xảy ra vụ sát hại Sarah Cole, cô ta đang ở cùng Larry.

Các vị đều biết rằng, để tuyên bố Larry Moody đã phạm tội giết Sarah Cole, mỗi một người trong các vị đều cần phải chắc chắn là anh ta có tội. Nếu sau khi xem xét tất cả những gì mà các vị đã nghe và trông thấy ở đây, còn có ai trong các vị còn có chút nghi ngờ gì về việc đã đủ chứng cứ để kết tội Larry, thì các vị sẽ phải xử trắng án cho Larry. Một sự lựa chọn nào khác ở phía các vị sẽ dẫn đến một sai lầm về tư pháp.

Tôi xin nhắc lại là cuộc sống của Larry Moody đang được định đoạt ở đây và tôi hết sức mong các vị hãy lưu tâm đến tất cả những bất trắc mà sự việc này có thể có, để đi đến một phán xét mà trong quãng đời còn lại của mình không một ai trong các vị sẽ phải ân hận. Tôi xin cảm ơn.

Will ngồi xuống.

- Thế là hết? - Larry Moody hỏi.

- Hết - Will nói - Và bây giờ thì chúng ta chỉ còn có biết chờ đợi.

Will quyết định về biệt thự của mình để chờ lời tuyên án của toà. Nhưng đến bảy giờ, thì có điện thoại của viên mô toà gọi cho anh.

- Ông Lee, toà sắp tuyên án. Ông cần phải đến ngay.

Sau khi cảm ơn ông ta, Will với đến Greenville. Khi anh tới nói, bãi cỏ trước toà án đã sáng trưng trong ánh sáng của những ngọn đèn chiếu và đám đông những người biểu tình đã tụ tập đông nghịt ở đây. Họ chen chúc nhau xếp hàng để được vào trong toà. Will trông thấy Larry và Charlene đang đứng trên bậc thềm và anh đến gặp họ rồi cùng bước vào phòng xử.

Sau khi phải gõ búa liên hồi mới lập được trật tự, chánh án Boggs quay về phía bồi thẩm đoàn.

- Các quý bà, quý ông, các vị đã đi đến quyết định cuối cùng chưa?

Bà chủ tịch bồi thẩm đoàn đứng dậy.

- Dạ, thưa ngài.

Rồi bà mở một tờ giấy và đọc:

- Bồi thẩm đoàn tuyên bố bị cáo, Larry Eugene Moody, có tội.

Tiếng hò reo vang dậy khắp phòng. Ông chánh án lại phải gõ búa thật mạnh để lập lại trật tự.

- Xin bà tiếp tục - Ông nói với bà chủ tịch.

- Chúng tôi đòi hỏi phải dành cho bị cáo hình phạt tù chung thân.

- Có những tiếng gào: “Không!” ở trong phòng. Ông chánh án lại phải dồn dập gõ búa.

- Tôi nghe lời thỉnh cầu của các vị - Ông chánh án nói.

Will đứng dậy:

- Bên biện hộ yêu cầu cho bị cáo được tại ngoại có bảo lãnh một lần nữa, trong khi chờ đợi kháng cáo lên thượng thẩm.

Ông chánh án nhìn Elton Hunter.

- Bên nguyên cáo phản đối, thưa ngài - Elton nói.

Ông chánh án cúi xuống nhìn bàn một lúc.

- Bị cáo là người quen thuộc trong vùng. Anh ta có khá đủ khả năng bảo lãnh, một điều phải nói là hơi lạ bởi đó là một khoản tiền lớn: những hai trăm năm mươi nghìn đô la! Tôi chấp nhận cho tại ngoại bảo lãnh trong thời gian chống án. Và tôi hoãn bản án.

Ông chánh án bẻ mặc phiên toà. Will quay về phía Larry và Charlene.

- Trong trường hợp này thì đó là cái tốt nhất ta có thể mong muốn. Thậm chí nếu mai kia kháng cáo có bị bác bỏ thì anh vẫn có thể được ra tù sau bảy năm.

Larry gật đầu.

- Cảm ơn - Anh ta nói và chìa tay ra bắt.

Will bắt tay rồi quay lại chỉ đám đông đang nhốn nháo ở trong phòng.

- Larry, anh có biết những người này là ai không? Cả tuần lễ này, họ đã biểu tình trước toà án để ủng hộ anh đây.
- Có. Họ thuộc về một tổ chức mà tôi cũng là một thành viên - Larry giải thích.
- Tổ chức nào, Larry? - Will hỏi.
- Chúng tôi không bao giờ nói tên nó cả.

28. Chương 28

Mỗi khi bám đuôi một kẻ nào đó, Mickey Keane thường tự hào mình là một tay rất lỳ. Thế mà lần này anh cứ thấy mình đứng ngồi không yên. Lại thêm cái chân còn đau vẫn phải mang nặng khiến anh vừa vướng víu vừa dễ bị chú ý. Anh định xuống xe đi đi lại lại mấy bước cho đỡ sốt ruột, nhưng với cái chân đau này thì việc đó quả là không thú vị gì.

Bỗng nhiên anh nhòm người dậy và trong ngực bắt đầu đập thành thịch. Cửa khu nhà bỗng mở ra và một lát sau, con mồi của anh đi ra. Hắn tiến đến một chiếc Toyota sơn màu xám kim loại, mở cửa, loay hoay làm cái gì trong đó một lúc, rồi lại chui ra và khoá cửa xe lại cẩn thận. Xong rồi hắn lại quay vào nhà và khép cửa lại.

Keane ngồi phịch xuống ghế, nhóm người vì thất vọng. Anh nhắm mắt, thở dài. Lạy Chúa, không biết còn phải đợi bao lâu nữa đây?

Suzy đưa ống nghe điện thoại cho Perkerson.

- Ông ta đây - Cô ta thì thảo.
- Vâng, tôi đây - Perkerson nói vào máy.
- Chúng ta có một vấn đề: đó là cô bạn của anh. Hãy “thu xếp” cho cô ta đi.
- Xin lỗi? - Giọng Perkerson nhỏ hẳn lại.
- Hãy khử ả đi... Rồi lát nữa anh đến đây.
- Trong một nửa tiếng nữa?... Vâng... Tôi hiểu. Perkerson đặt máy.
- Em muốn đi với anh - Suzy nói. Perkerson nhìn cô ta.
- Đồng ý, tại sao không?
- Đợi em một tý để em trang điểm lại đã.

Cô biến vào trong phòng tắm. Perkerson bước đến một ngăn kéo từ bếp, lấy một khẩu chín ly tự động và lắp ống giảm thanh. Hắn chợt cảm thấy trong người nhói lên một cái gì đó, một cảm giác mà trước đây hắn chưa hề có mỗi khi sắp nhúng tay vào tội ác: cảm giác của sự hối hận. Hắn bước đến phòng tắm và đứng chặn lại trên ngưỡng cửa. Suzy đang đứng trước gương tô môi, lưng quay lại phía hắn.

- Không lâu đâu, chỉ một phút thôi anh - Cô nói.
- Em cứ làm đi, không vội vàng gì đâu.

Hắn nâng súng. Trông thấy hành động của hắn trong gương, Suzy, mắt mở to, miệng há hốc, tay buông rơi thối son.

- Không!

Nhưng cô chỉ kịp kêu có thể rồi gục xuống, một vết máu từ từ loang ra trên lưng áo.

Perkerson rời nhà vài phút sau và bước ra cổng. Hắn biết tất cả chiếc xe đỗ quanh đây, chỉ trừ có chiếc Ford Taurus. Chiếc xe này đã đến đó ở đây từ hai ngày nay, nhưng bên trong chẳng có ai, chắc không có gì nguy hiểm. Hắn lên xe, mở máy phóng đi, và một cảm giác hăng hực hắn chưa từng biết bỗng tràn ngập trong lòng.

Mickey Keane chợt tỉnh dậy, anh đã chớp mắt lúc nào không biết. Đã gần mười một giờ và hôm nay thế là đã quá đủ đối với anh. Trước khi đi, anh đưa mắt một lượt thì bỗng anh hoảng hốt: chiếc Toyota đã biến mất! Anh mở máy và cho xe lại gần cổng.

Người gác cổng mọi ngày vẫn ngồi đấy.

- Ông Ross đi đã lâu chưa ông? - Keane hỏi.

- Một hai phút gì đó - Người gác cổng trả lời - Ông ta đi về lối kia.

Keane vội cảm ơn rồi nhấn ga phóng đi. Đến góc phố anh ngoặt ra đường 41, một phố chính của thành phố. Anh cố vươn tầm mắt ra xa hy vọng còn kịp thấy hút chiếc Toyota màu xám.

Mười phút sau anh ra tới đường cao tốc 75. Nhưng vẫn chẳng thấy tăm hơi chiếc xe Toyota. Keane tự nguyện rửa mình vì cái tội trót đã ngủ gật, rồi anh ngán ngẩm quay xe về nhà.

- Mai mình lại tiếp tục - Anh lẩm bẩm tự nhủ.

Will đang ngồi trong thư viện cùng ba mẹ anh. Tom Black và Kitty Conroy. Họ đang xem bản tin lúc mười một giờ. Phần lớn bản tin được dành cho vụ xử Larry Moody trong đó cuộc phỏng vấn Larry và nhất là Charlene được phát đi phát lại mấy lần.

- Ba mẹ với các bạn biết đấy - Will nói - Còn gần như chắc chắn là Charlene đã cung cấp cho con những tang chứng giả...

- Ví dụ - Ông Billy hỏi với vẻ lo ngại.

- Chiếc pullover.

- Những làm sao cô ta lại có cùng một chiếc pullover?

- Một hôm, con đến chỗ Charlene làm việc bằng chiếc xe của Larry. Trong khi Charlene đợi thì con có việc phải đi vào toa-lét. Báo cáo của phòng xét nghiệm trọng có ghi nhãn hiệu và nơi bàn chiếc pullover của Sarah Cole được bỏ trong một chiếc phong bì và đặt trên ghế trước xe. Con luôn luôn nghĩ cô ta quá thông minh để làm một cái chân bán hàng ở siêu thị. Con cũng đặt những câu hỏi về nhóm máu của Charlene và cô ta đã đưa cho con một giấy chứng nhận của một bác sĩ ở Marietta. Chắc nhờ đọc được báo cáo của phòng xét nghiệm con để ở trên xe nên Charlene đã biết được nhãn áo cũng như nhóm máu của Sarah Cole. Và việc có được một chiếc pullover và giấy chứng nhận nhóm máu A giống như Sarah Cole thì con nghĩ đối với Charlene chỉ là một trò đơn giản.

Có phát thanh viên lại xuất hiện trên màn hình ti vi.

Suốt cả ngày diễn ra phiên toà, những thành viên của một tổ chức “Vì ưu thế của người da trắng” đã chiếm bãi cỏ trước toà. Phóng viên của chúng tôi đã hỏi một trong những người lãnh đạo.

Trên màn hình hiện ra một người đàn ông trẻ, mặc một bộ đồ sẫm nom khắc khổ với chiếc cà vạt đen. Anh ta đang được một phóng viên phỏng vấn.

- Tổ chức của ông có ý kiến gì về lời tuyên án?

Người đàn ông nhíu mày lại:

- Chúng tôi chắc có một sự nhầm lẫn về tư pháp mà do khả năng biện hộ hết sức tồi tệ của ông Will Lee, luật sư biện hộ bên bào chữa, đã gây ra.

- Ôi! Lạy Chúa! - Will thốt lên.

- Chúng tôi có cảm tưởng là ông Lee đã không xứng với số tiền chúng tôi đã trả - Người đàn ông nói tiếp.

- Và ông cho rằng tổ chức của ông đã trả thù lao cho ông Lee?

- Mẹ kiếp! - Tom Black kêu lên - Có đúng thế không, Will?

- Chúng tôi đã trả cho ông ta hai mươi lăm nghìn đô - Người đàn ông nói.

Hình nữ phóng viên lại hiện lên.

- Sau lời tuyên bố vừa rồi, chúng tôi đã hỏi ông Lee về vấn đề đó - Cô ta nói.

Khuôn mặt Lee xuất hiện, nom nghiêm nghị.

- Thưa ông Lee - Nữ phóng viên hỏi - Ông có biết thù lao của ông là do một tổ chức đấu tranh cho ưu thế của người Da trắng đài thọ không?

- Cho đến cách đây năm phút, tôi hoàn toàn không biết điều đó - Will đáp - Sau khi chánh án Boggs giao vụ Larry cho tôi, thì đúng là văn phòng của tôi có nhận được số tiền là hai mươi lăm nghìn đô la đựng trong một phong bì màu hạt dẻ, kèm theo một mảnh giấy không ký tên cho biết số tiền đó là để dùng vào việc bảo vệ Larry Moody.

- Vậy là ông đã được trả công thoả đáng cho việc bảo vệ Larry - Nữ phóng viên nhấn mạnh.

- Ngày ngày hôm ấy, tôi đã báo cáo cho chánh án Boggs là có một người muốn giấu tên đã trả tiền cho việc bảo vệ Larry. Ngoài ra, tôi còn yêu cầu loại tên Larry ra khỏi danh sách những bị đơn không có khả năng tài chính, và thù lao của tôi thì Nhà nước cũng không phải chi trả. Chiếc phong bì và cả số tiền nói trên hiện vẫn được tôi cất giữ trong két và tôi không tiêu nó lấy một xu và bây giờ khi biết được nguồn gốc số tiền, tôi quyết định tặng toàn bộ cho hiệp hội các luật sư đấu tranh cho bình đẳng chủng tộc.

Tom Black thở phào nói:

- Will này, mình nghĩ để chơi các trò chính trị của các cậu, tim mình quả là không đủ vững.

Chưa bao giờ Perkerson thấy Quan Chấp Chính trong một tâm trạng như vậy. Ông ta vừa bối rối vừa suy sụp.

- Con y tá đó là người của FBI - Willingham nói trước khi tộp một ngum Wishky.

Perkerson hoảng hốt.

- Điều đó có nghĩa là chúng đã biết hết về tôi? Nhưng tại sao chúng lại không bắt tôi?

- Có lẽ là để lần đến ta. Anh có chắc là tối nay anh không bị bám đuôi chứ?

- Tuyệt đối chắc.

- Con bé ấy có biết gì về ta không?

- Thưa ông, không - Perkerson nói dối.

Hắn tự hỏi không biết từ bao giờ hắn đã để lộ cho Suzy biết Quan Chấp Chính là ai? Và liệu có ta đã kịp báo tin ấy cho FBI chưa?

- Tốt.

Quan Chấp Chính bước đến chiếc két giấu ở phía sau quầy bar và lấy ra một phong bì.

- Đây là căn cước mới của anh - Ông ta nói - Hãy đốt ngay số giấy tờ cũ. Tên mới của anh là Howard James - Ông ta quảng cho hắn chùm chìa khoá - Có một chiếc Volvo xanh thẫm để ở góc Đông - Bắc trung tâm thương mại Lenox Square. Để xe cũ của anh vào đây, kèm theo cả chìa khoá.

Quan Chấp Chính vẫn có vẻ lo lắng.

- Harry, ta chưa bao giờ nghi ngờ về lòng trung thành của anh, nhưng bây giờ ta cần biết anh có sẵn sàng hy sinh trong trường hợp cần thiết không?

- Thưa ông, tôi sẵn sàng - Perkerson trả lời không do dự.

Willingham nặng nề ngồi xuống chiếc pho-tơ đối diện với Perkerson.

- Ta hy vọng không đến nỗi phải thế nhưng ai mà biết hết được trước. Harry, anh như một người anh em đối với ta. Và anh cần phải giúp ta. Ta sẽ giao cho anh một nhiệm vụ không thể thay đổi được, ngay cả đối

với ta. Ta bắt đầu cảm thấy gánh nặng của quyền lực. Ta tự hỏi về uy tín của ta. Nếu có bao giờ ta yếu đi thì anh vẫn phải hoàn thành tốt nhiệm vụ đó.

- Nếu đó là điều ông muốn, thì ông hãy coi như nó đã được thực hiện.

Nói rồi Perkerson chờ đợi Quân Chấp Chính giao nhiệm vụ.

- Gã Will Lee ấy đã đặt ra cho chúng ta một vấn đề. Hắn đã để cho Larry bị kết án. Có lẽ sau khi nghe lời chứng của bà giáo cũ của Larry, hắn đã nhận ra là Larry có tội. Ta tự mình thuyết phục hắn thế mà hắn vẫn chẳng chịu nghe, hơn nữa hắn lại còn dám lăng nhục cả ta.

- Thưa ông, thế là đã qua đủ lý do để xử hắn.

- Lại còn cái chuyện bầu cử nữa. Mới đầu ta chỉ nghĩ Lee sẽ chỉ là một tay ứng cử viên vô hại, nhưng hoá ra đã lầm. Thăm dò của Calhoun cho biết lão ta và hắn hoàn toàn ngang nhau. Cho nên một lần nữa ta không thể để xảy ra cái chuyện rủi ro là hắn lại có cơ may thắng được Calhoun. Sự được thua là quá lớn. Chắc anh hiểu chứ: nếu Calhoun thắng thì có nghĩa là chúng ta sẽ có được người của chúng ta ở Thượng viện?

- Thưa ông, vâng.

- Kế hoạch của ta có hai phần. Thứ nhất, ta muốn cái chết của hắn ta có vẻ là tai nạn. Thứ hai, ta muốn cùng một lúc ấy làm hắn bị huỷ hoại thanh danh. Willingham móc túi ra nhiều gói nhỏ bọc trong túi chất dẻo.

- Đây là một cái mẹo theo kinh nghiệm của ta ở Việt Nam. Những túi này được bán ra ở bất cứ cửa hàng thực phẩm nào. Vỏ của nó có hai lớp: lớp ngoài tan trong ét-xăng khoảng gần một tiếng... Lớp trong thì phải lâu hơn, độ hai, ba tiếng.

Rồi Willingham bắt đầu trình bày kế hoạch của hắn một cách chi tiết và Perkerson phải công nhận đó là một kế hoạch tuyệt diệu.

- Nếu việc đó không ổn - Willingham tiếp tục nói - Thì có lẽ ta đành phải dùng đến súng. Nhưng nếu anh công khai xử hắn thì không có chuyện là anh để... bị bắt sống.

- Tôi hiểu, thưa ông. Trong trường hợp đó, tôi biết những gì tôi cần phải làm.

- Nếu kế hoạch của ta trôi chảy thì Will Lee sẽ mất mạng vào chủ nhật tới khi hắn xuất hiện trước nhà thờ. Nếu không thì dứt khoát hắn phải biến mất trên mặt đất này trước thứ ba tới, lúc bảy giờ tối, giờ đóng cửa phòng bầu cử. Và một người chết thì không thể trúng cử được.

Perkerson gật đầu.

- Ông hãy yên tâm. Hắn sẽ không còn sống được đến lúc ấy đâu.

- Mệnh lệnh này là không thể thay đổi được, Harry. Không một người nào, thậm chí cả ta, cũng không thể thay đổi được.

Đặt lên vai Perkerson, Willingham nói tiếp:

- Nếu không gặp lại nhau nữa, ta muốn anh hiểu rằng ta biết ơn lòng trung thành của anh biết nhường nào.

Perkerson rơm rớm nước mắt.

- Vâng, thưa ông.

Willingham ôm chặt hắn và cả hai chia tay nhau.

29. Chương 29

Vào sáu giờ rưỡi, trong lúc trời còn chạng vạng tối của một buổi sáng tháng mười một, Will, Tom và Kitty rời trang trại. Sáng hôm ấy, lúc chín giờ, Will có cuộc hẹn ăn sáng với một nhà kinh doanh tại một thị trấn gần Atlanta.

Khi xe của anh vào đến Roosevelt Memorial Field, phi trường của quận Meriwether, anh ngạc nhiên trông thấy một chiếc xe brec Volvo từ đây đi ra. Trông thấy người lái xe nhưng anh không nhận ra người đó là ai. Liệu có máy bay nào có thể đến sớm vào giờ này không nhỉ. Hay là người ấy lên vào đây để ăn trộm máy móc, thiết bị nào đó chăng?

Will dừng xe lại gần chiếc Cessna của anh nhưng không thấy có gì bất thường. Tom và Kitty lên máy bay trước trong khi Will kiểm tra lại máy móc lần cuối. Xong rồi anh trèo lên cabin, đưa mắt xem lại danh sách kiểm soát bay. Khi ấy đã có tiếng Tom ngáy nhẹ.

Will khởi động máy và ấn tay ga. Máy bay bắt đầu lăn bánh. Đặt tới tốc độ sáu mươi nơ, anh kéo cần lái và chiếc Cessna rời khỏi mặt đất.

Họ vượt qua lớp sương mù bay là là trên đồng cỏ cùng những cánh rừng xanh và Will đưa máy bay vào chế độ bay tự động. Tiếng máy nổ đều đều trong bầu trời yên tĩnh.

Nửa giờ sau, họ bay qua dãy Stone Mountain và Will cho máy bay hạ dần độ cao để chuẩn bị hạ cánh xuống phi trường Peachtre De Kalb. Thì chính lúc đó, động cơ bỗng ngưng chạy.

- Có chuyện gì không ổn hả Will? - Kitty hoảng hốt kêu lên.

- Cái gì đây? - Cả Tom cũng bừng tỉnh dậy.

- Chết máy - Will có trấn tĩnh đáp - Thắt dây an toàn vào.

- Rất nhanh, Will lục lại trí nhớ để tìm cách xử trí: phải cho máy bay ngóc lên cao. Anh liếc nhìn bảng đồng hồ bay. Tốc độ: tám mươi nơ. Độ cao: năm trăm hai mươi mét. Giới hạn không nổ máy của máy bay là khoảng một nghìn mét cho một trăm mét độ cao. Như vậy có nghĩa anh chỉ còn bay được gần năm kilomet nữa là máy bay của anh đâm xuống đất. Anh nhìn đồng hồ báo khoảng cách: phải chín kilomet nữa anh mới tới phi trường. Thế là anh cuống lên nhìn xuống thăm dò mặt đất.

Có khả năng cứ cái đà này thì máy bay sẽ lao xuống một khu ngoại ô rất đông dân. Con đường cao tốc ở phía đông bắc lại đang giờ cao điểm... Không thể tính chuyện hạ máy bay xuống đây...

Anh bấm nút radio.

- S.O.S, S.O.S, S.O.S - Anh gọi - Cessna 1223 đang chết máy cách Đông Nam phi trường Peach Tree bảy nghìn hai trăm mét. Không thể nổ máy. Xin chỉ định cho hạ cánh.

- Không có chỗ - Đài kiểm soát trả lời - Ông đang bay qua một khu rất đông dân. Cố gắng điều khiển đến mức tối đa.

Để hạ cánh, Will chỉ cần một đoạn ba trăm mét. Anh tiếp tục thăm dò mặt đất. Lúc này anh chỉ còn hai trăm mét độ cao. Phải cố làm một cái gì đó.

Chợt ở phía bên phải, anh nhận thấy một mái nhà trắng xoá của một ngôi nhà thấp và dài, cạnh đó là một bãi đỗ trải rộng, trải nhựa. Đó là nơi duy nhất mà anh có thể thử vận may. Những khi nhìn kỹ thì anh choáng cả người, trên bãi đang có rất nhiều xe đi lại.

Song cùng lúc ấy, anh cũng nhận ra mái của ngôi nhà là mái bằng. Nó dài bao nhiêu mét, anh không còn thời gian để ước lượng nữa. Chỉ còn một nước là phải liều thôi vì đây là hy vọng cuối cùng của anh.

- Bám chắc vào! - Anh hét to lên vai Tom và Kitty.

Thoảng trong nháy mắt, Will thấy mình đã xuống thấp hơn mái nhà. Nhận ra sai lầm của mình, anh nghiêng răng kéo cần lái. Máy bay ngóc lên được một chút và nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Rồi có một tiếng va chạm mạnh kéo dài. Bánh xe đã cày xuống mái nhà, sỏi vụn bốc lên tung tóe. Trước mặt Will, đầu kia mái nhà tiến đến vun vút. Will mắt mũi nhắm lại kéo tay phanh. Chiếc Cessna tròn trĩnh rồi cuối cùng đứng sững lại giữa một đồng ngổn ngang sỏi cát. Will đưa tay lên mặt thở phào. Cả người anh run rẩy.

Phía xa vắng lại tiếng còi hụ của xe cứu hoả, xe cứu thương. Will nhìn đồng hồ: tám giờ hai mươi phút.

- Liệu chúng ta có kịp đến chỗ hẹn lúc chín giờ không? - Anh quay ra hỏi các bạn.

Không được động đây! - Có tiếng ai đó quát lên.

Keane thấy trước mặt mình là nòng súng ngắn của viên cảnh sát.

- Tôi có giấy hành nghề, được không anh? - Keane nói - Xác nạn nhân ở trong buồng tắm.

Trông thấy thẻ của Keane, nét mặt viên cảnh sát hơi dịu lại. Giữa lúc ấy, một viên thanh tra gạt ra và bước lên phía trước.

- Anh là ai, và anh làm quái quỷ gì ở đây? - Viên thanh tra hỏi. Keane lại chìa thẻ và giải thích tại sao anh lại có mặt ở đây.

- Ông gác cổng có thể xác nhận lời kể của tôi - Keane nói - Cái gã gọi là Ross ấy có lẽ đã giết cô ta từ tối qua.

- Cảm ơn ý kiến của anh - Viên thanh tra đáp - Bây giờ anh có thể rời khỏi đây.

Mickey quay ra những vừa định bước lên xe, anh đã trông thấy một chiếc xe hòm màu hạt dẻ xích tới và đỗ lại. Anh nhận ra người ngồi trên xe là Bob Warren, nhân viên của FBI.

- Tôi biết là thế nào anh cũng có mặt ở đây - Bob nói.

- Thôi được. Và có thể ghi thêm một vụ án nữa vào danh sách FBI. Nạn nhân là một cô y tá tên là Suzy Adams.

Bob đỏ mặt.

- Có Adams là người của bọn tôi. Nhưng tôi thì tôi không biết một tý gì về việc cô ấy lại giúp Perkerson chống lại anh.

- Hừ, nếu anh đã nói thế... - Keane đáp.

- Cô ấy tham gia phá vụ án này đã lâu rồi...

- Vụ gì? - Keane hỏi.

- Anh sẽ sớm được biết đầy đủ. Còn bây giờ bọn tôi chỉ có việc là giải quyết những chi tiết cuối cùng.

- Vậy thì - Keane nói - Anh hãy vào buồng tắm ngó qua một cái. Ít ra anh cũng nhận thấy một chi tiết đã được giải quyết ở đây.

Bob chẳng nói gì chỉ nhìn Keane một lúc.

- Hãy đợi một tý - Lát sau anh nói. Rồi anh chìa cho Keane một tấm ảnh.

- Chiếc ảnh này được chụp tuần trước. Nó có thể có ích cho anh. Dù sao tôi cũng nợ anh một chiếc...

Ảnh chụp Perkerson. Tất nhiên hắn vẫn mang cặp kính quen thuộc, nhưng cuối cùng lần này, Keane đã có khuôn mặt mới của hắn, một nhận dạng chính thức để tìm kiếm.

- Cảm ơn anh vì tấm ảnh - Keane nói.

- Nhưng anh nhớ là không phải tôi cho anh đây nhé - Bob còn dặn với trước khi đi.

Keane nhớ nhập tâm chiếc ảnh. Rồi anh đến hiệu ảnh cho in thành nhiều tấm và phân phát cho các đài truyền hình, các báo. Anh còn yêu cầu Dave Haynes báo cả lên cấp trên của anh ta.

“Lần này tên khốn kiếp ấy đừng hòng thoát khỏi tay ta”. Anh thầm nghĩ.

Will đến phòng thường trực vào buổi trưa. Có tin của Cơ quan hàng không liên bang nhắn anh gọi lại cho họ. Will bấm số máy của Barran, người muốn nói chuyện với anh.

- Tôi, Will Lee đây, tôi gọi theo lời nhắn của ông.

- Rất vui mừng được nghe ông nói, thưa ông Lee - Có tiếng Barran ở đâu đây - Tôi nói chuyện với ông bằng máy di động và tôi hiện đang đứng ở đúng chỗ mà sáng nay... Hừm... Ông gặp sự cố. Ông có biết rằng có đến gần hai lít nước trong mỗi bình xăng của ông không?

- Không thể thế được - Will sửng sốt nói.

- Ông hẳn biết Cessna có những chỉ dẫn liên quan đến việc bảo quản bình xăng của nó. Việc này có lẽ chúng tôi phải đưa ông ra toà.

- Khoan đã, ông Barran - Will phản kháng - Tôi hoàn toàn hiểu những vấn đề đó cho nên năm ngoái tôi đã phải cho thay những bình xăng mới. Tôi nghĩ ông cần phải xem lại xem sao?

- Đồng ý. Chiều nay mời ông đến xem với tôi.

Nhân có một chuyến đi về hướng ấy trong giai đoạn vận động tranh cử mới, Will tranh thủ tắt vào chỗ sáng nay anh phải hạ cánh cấp tốc.

Trên mái ngói nhà, anh gặp Barran và cả hai đến chỗ chiếc Cessna. Một thợ máy đang đứng lọc hút xăng từ bình đựng xăng máy bay vào những chiếc can.

- Thật là một buổi tập thú vị - Người thợ máy nói Will.

- Tôi gặp may phải không anh? - Will đáp.

Barran cúi xuống và gặp một cái gì đó trong chiếc lọc xăng.

- Gì thế này hả ông?

- Trông như một mẫu túi chất dẻo có khoá kéo ấy - Người thợ máy nói - Mỗi bình tôi tìm thấy hai cái.

- Lại thật. Trừ phi...

Barran ngưng giữa chừng câu nói.

- Ông Lee, tôi không đưa ông ra toà nhưng tôi phải gọi cho FBI. Bỏ phá hoại một chiếc máy bay là một tội phạm hình sự và nó thuộc quyền điều tra của cảnh sát liên bang. Tôi sẽ mời một người của họ đến chỗ ông.

Will và Tom cùng xem bản tin ti vi buổi mười tám giờ. Bản tin chủ yếu nói về hoạt động tranh cử trong ngày của Will, trong đó phần lớn thời gian đều nói về cuộc hạ cánh bất buộc của anh. Thì giữa lúc ấy, Kitty dẫn một người khách vào.

- Will, đây là ông Davidson, nhân viên đặc biệt của FBI.

Will bắt tay khách.

Chắc cơ quan hàng không liên bang đã nói với ông?

- Thưa vâng - Davidson đáp - Ông Barran nghi đó là một vụ phá hoại và chúng tôi cũng đồng ý kiến. Ông thử nghĩ xem có ai muốn hại ông không?

- Không có ai, thưa ông. Nhưng tôi vừa kết thúc xong một vụ kiện còn gây nhiều tranh cãi. Các thành viên của một tổ chức đấu tranh cho ưu thế của người da trắng có vẻ rất phẫn nộ về bản án đó.

- Chúng tôi cũng biết - Davidson nói.

Lúc ấy, Will chột liếc nhìn ti vi và anh bỗng giật mình. Khuôn mặt một người đeo kính đen choán gần hết màn hình.

“Người đàn ông này, Harold Perkerson, đang là đối tượng của lệnh truy nã trên toàn liên bang do Sở cảnh sát Atlanta đưa ra vào chiều nay - Người phát thanh viên nói - Perkerson bị truy nã về...”

- Ông Davidson - Will với kêu lên - Tôi đã trông thấy người đàn ông này lái một chiếc Brec đúng vào lúc tôi đến phi trường Roosevelt Field.

- Ông chắc chứ?

- Chắc. Đúng là hần đây.
- Xe Brec kiểu gì?
- Brec Volvo. Màu tối. Đen hoặc sẫm.
- Tôi gọi điện thoại được không?
- Xin ông cứ tự nhiên - Vừa chỉ tay vào chiếc điện thoại đặt gần đây Will vừa nói.

Ngồi ở Varsity, một khách sạn trung tâm Atlanta, Harold Perkerson vừa xem ti vi vừa nhấm nháp Wishky. Kế hoạch của Quan Chấp Chính đã được hần tiến hành một cách hoàn hảo những tiếc thay, Will Lee vẫn thoát nạn.

“Không quan trọng - Hần nghĩ - Cuối cùng rồi ta cũng sẽ khứ được mi!” Giữa lúc ấy, mặt hần phơ ra trên màn hình. Hoảng hồn, và chỉ kịp nghe hết lệnh truy nã, hần vội đứng phắt ngay dậy, bỏ cả cốc rượu và bữa ăn đang ăn dở, bước ra khỏi khách sạn. Trên đường ra chỗ đậu xe, hần dừng lại giây lát ở máy bán báo tự động, mua một tờ Atlanta buổi chiều. Ảnh hần chình ình ngay trên trang nhất. Trời đất ơi! Làm sao mà chúng lại có được ảnh hần?

Bước vào bãi đỗ xe dưới hầm khách sạn, hần cố trấn tĩnh lại và xem phải làm gì bây giờ. Đầu tiên là phải bỏ ngay bộ ria. Hần móc túi du lịch ra một con dao cao điện chạy pin và mặc dù còn nham nhở, hần đã thanh toán xong bộ ria.

Tờ Atlanta không nói gì về nhận dạng mới của Perkerson. Nhưng hần chú ý ngay tới một bài báo đang cuối trang nhất. Bài báo có nhan đề “Thời gian biểu của ứng cử viên trong ngày bầu cử”. Bài đưa tin là ngày hôm ấy, Will Lee sẽ ở khách sạn Omni. Ông ta chỉ xuất hiện một lần ở gác lửng khách sạn lúc mười tám giờ.

Gác lửng ấy thì Perkerson biết. Hần bước vào cabin điện thoại và gọi về Omni.

- Tôi muốn dành một phòng ở khách sạn. Phòng đủ tiện nghi và trông vào trong sân.

Ngồi ở hàng ghế đầu trong giao đường Nhà thờ Đồi Thánh, Will đang nghe hát. Âm điệu cuối cùng của người ca sĩ có bộ tóc bông vừa dứt thì gian phòng rộ lên những tràng vỗ tay.

Một lát sau, mục sư Don Beverly Calhoun bước vào, lên bục giảng.

- Thưa các bạn, tôi xin giới thiệu với các bạn, ông Will Lee, một chàng trai không cùng chia sẻ một niềm tin với chúng ta, những người mà ông muốn giành được sự ủng hộ. Hôm nay, tôi mời ông lên đây để ông có thể giải thích với mọi người về những gì ông đặt niềm tin.

Calhoun quay lại phía Will với một cử chỉ mời chào.

Will đứng dậy cảm ơn và bước lên bục. Sau khi đặt lên bàn quyền kinh thánh truyền lại từ ông nội, anh mỉm cười với cử tọa và cất tiếng:

- Xin chào các bạn.

Anh ngạc nhiên hết sức khi nghe tiếng “chào” đồng thanh đáp lại của ba nghìn con người tụ tập trong giao đường.

- Tôi xin chuyển đến các bạn lời chào của các thành viên Nhà thờ Baptit Delano, nhà thờ xứ đạo của tôi. Và nếu như tổ tiên của tôi, một dòng dõi lâu đời những mục sư Baptit mà được chứng kiến cảnh này thì tôi tin rằng các vị ấy cũng sẽ gửi tới các bạn những lời chào nồng nhiệt như thế.

Sáng nay, người ta yêu cầu tôi nói với các bạn là tôi tin vào điều gì. Cũng như các bạn, tôi tin rằng Kinh thánh chứa đựng Luật của Chúa trời. Nhưng tôi cùng còn tin là Chúa đã ban cho tất cả các đứa con của Người khả năng suy luận và Người chờ đợi chúng ta biết sử dụng khả năng ấy.

Trước đây hơn hai trăm năm, các Cha sáng lập của chúng ta đã nghĩ ra một hệ thống chính trị bảo đảm cho việc tự do trao đổi tư tưởng. Và hệ thống ấy đã trở thành luật của thế tục: đó là một phát minh của loại người. Đối với đạo giáo, chúng ta còn có thể đòi hỏi gì hơn?

Tôi sẽ đọc để các bạn nghe một đoạn kinh Cựu ước. Người Cơ đốc giáo tốt nhất mà tôi được biết là ông nội tôi. Đó là một con người kín đáo, tuy nhiên tôi chưa từng thấy một ai ngoan đạo hơn ông. Khi mất, ông đã để lại một bức thư trong đó ông yêu cầu chúng tôi, trong buổi tang lễ, hãy chỉ đọc cho ông một đoạn trong chương sáu kinh Phúc Âm theo thánh Matthieu.

Không để đợi lâu, Will mở quyển kinh thánh cũ đến đoạn chọn sẵn và đọc tiết thứ nhất:

”Hãy giữ gìn đừng tỏ ra công minh trước mắt mọi người cốt để mọi người trông thấy; nếu khác đi, con sẽ không được hưởng phước của Chúa cha ở trên trời.

Vậy là khi còn làm phước, con đừng thổi kèn âm ỉ trước mọi người giống như những giáo đồ Do Thái làm trên đường phố cốt để được mọi người ca ngợi (...). Những khi con làm phước, hãy làm sao để tay trái con làm mà tay phải không biết, để việc làm của con được kín đáo; và Cha là người trông thấy hết, Cha sẽ ban phước cho con.

Khi con cầu nguyện, con đứng đứng lên cầu nguyện giữa giáo đường hay ở những góc phố như những tên đạo đức giả thường làm, cốt để mọi người ca ngợi (...). Những khi con cầu nguyện, con hãy vào trong phòng, đóng cửa lại và con cầu nguyện Cha của con, Người luôn có mặt ở khắp mọi nơi; và Cha của con, là người trông thấy hết, Người sẽ ban phước cho con”.

Will gấp sách lại.

- Lời khuyên cuối cùng ông nội tôi dặn lại tôi là như sau: “Will, khi một người bắt đầu giải thích với cháu rằng người ấy là một đứa con ngoan của Chúa thì cháu hãy giữ chặt tay vào ví”. Thế đây. Xin cảm ơn các bạn đã chú ý lắng nghe.

Will lùi lại sau một bước và rồi bực giảng. Cử tọa nhìn anh im phăng phắc. Có vẻ như họ đang bị choáng váng vì không chắc có phải đã nghe anh nói đúng như thế không.

Calhoun vội bước lên bục. Rồi một bài hát đồng ca vang lên. Và Will được tiễn ra khỏi nhà thờ Đồi thánh.

30. Chương 30

Keane nhắc máy điện thoại lên nghe.

- Tôi, nhân viên liên bang, bạn của anh đây - Có tiếng nói ở đầu dây.

- Không gì thú vị hơn là được tiếp chuyện với một anh bạn ở FBI - Keane đáp.

- Anh có biết Will Lee không, ứng cử viên vào Thượng viện ấy?

- Biết. Nhà quán quân vừa lập kỷ lục bằng chiếc Cessna phải không?

- Ông ta đã nhận ra kế phá hoại chiếc Cessna của mình là Perkerson.

- Thật chứ? Thế thì có chuyện dính dáng đến mục sư Don Beverly Calhoun rồi phải không? Calhoun với Willingham thì như hình với bóng, mà Willingham lại biết Perkerson.

- Nghe này, anh bạn, việc này khá tế nhị đấy cho nên chúng tôi phải hết sức cẩn thận. Tôi ngờ là người ta khó đụng đến Calhoun, nhưng nếu lần ra manh mối giữa Perkerson và Willingham thì người ta có thể gông cổ được Willingham.

“Việc này à, xem ra mình có thể làm được đây” - Keane trầm nghĩ.

- Chúng tôi biết Willingham là trùm sỏ của một tổ chức - người ở đầu dây nói tiếp - Suzy đã bảo như thế nhưng chúng tôi chưa có chứng cứ. Willingham khôn ngoan lắm. Tuy nhiên chúng tôi nghĩ Perkerson sẽ tiếp tục thanh toán Will Lee. Tối nay, khách sạn Omni sẽ nhúng nhức người của FBI cũng như của cảnh sát Atlanta.

- Thế à, vậy thì tối nay tôi cũng sẽ lượn một vòng qua đây xem sao - Keane nói.

Will gặp Kate Rule ở Omni trước cửa buồng dành cho anh. Họ ôm hôn nhau. Lát sau Kate hỏi:

- Những ai ở trong phòng khách thể anh?

Will kéo nàng ngồi xuống giường.

- Một số họ làm việc cho cuộc tranh cử của anh, còn số khác thì toàn là cớm hãy dân FBI cả.

- Tại sao lại phải thế?

- Anh không muốn làm em sợ, nhưng thứ sáu vừa rồi có kẻ nào đã phá hoại máy bay của anh. Cho nên họ nghĩ có thể còn xảy ra vụ nữa nhằm sát hại anh.

- À! Tối bầu cử hôm nay sẽ là một hứa hẹn tuyệt vời đối với chúng ta đây.

- Em đừng quá lo lắng, cớm đang có mặt ở khắp nơi. Họ biết được hung thủ và nó sẽ không lọt được vào đây đâu.

Will ngưng một lát rồi thở dài.

- Kate, anh rất sợ khi phải thú nhận chuyện này với em, một chuyện mà anh thấy cần phải nói với em. Chuyện đó là thế này: trong thời gian phải xa em, anh đã có lúc... Không chung thủy với em

Một vết đau khổ hiện ra trên khuôn mặt Kate.

- Cô ta có quan trọng lắm đối với anh không? - Kate dịu dàng hỏi. Mặt nàng lấp lánh những giọt nước mắt. Will vội vàng an ủi.

- Không. Cô ta không quan trọng và cũng chưa bao giờ quan trọng đối với anh.

Kate thở dài.

- Thôi được. Em sẽ gắng chịu đựng. Dù sao, lỗi này cũng có một phần do em tự chuốc lấy.

- Còn chuyện nữa - Will nói tiếp - Cô ta là nhân chứng trong một vụ án hình sự mà anh là người bào chữa cho bị cáo. Cô ta lại là người tình của thân chủ của anh. Cuối cùng thì anh ta đã bị kết án như em đã biết đấy.

- Vâng, chuyện đó anh đã nói với em, và anh có vẻ rất thích thú khi thấy kết cục như thế.

- Nhưng hôm qua anh ta đã chống án, viện cớ việc xét xử không công bằng, vì luật sư của anh ta, bị người tình của anh ta quyến rũ, đã muốn anh ta bị kết tội.

- Nói cách khác, mọi người đã biết về mối quan hệ của anh với... Á, cô ấy tên gì hả anh?

- Charlene Joiner. Phải, cô ấy đã có mặt trên truyền hình trong bản tin sáu giờ tối qua.

Kate tái mặt vì lo sợ.

- Vậy... Vậy chuyện này sẽ để hậu quả thể nào đối với việc ứng cử của anh.

Nhưng nàng ngạc nhiên thấy Will cười.

- Ngược lại mới thú vị chứ. Các cổ vấn của anh lại cho rằng điều đó sẽ có lợi cho anh. Em biết không?

- Tám phần trăm các cử tri đã định bầu cho Calhoun, lý do duy nhất chỉ vì họ nghĩ anh là dân pê đê!

- Thế còn anh, anh sẽ nói sao với các nhà báo về việc giữa anh với Chaelene?

- Tối qua anh đã có cuộc họp báo. Trong đó anh đã nói là Charlene và anh là những người còn độc thân, đã trưởng thành, tự nguyện đến với nhau, và đời tư của chúng tôi là việc riêng của chúng tôi.

- Khi anh bị bắt quả tang đang thọc tay vào túi người khác thì chỉ có một cách duy nhất: đó là nhận phốt đi... Và em thích điều đó!- Kate thông thả nói.

- Kate, rồi đây liệu sẽ có một ngày nào em có thể tha thứ cho anh không? -Will lo lắng hỏi.

Kate mỉm cười, rờ tay lên mặt Will:

- Không đâu, con người hư hỏng của em. Nhưng thôi, cái vở diễn éo le của anh cũng đã đủ để bù đắp cho tội lỗi của em rồi.

Will ghì chặt lấy nàng và đặt một nụ hôn.

- Thôi bây giờ lại đây, anh sẽ giới thiệu mọi người với em. Will dẫn Kate vào phòng khách.

- Kate, giới thiệu với em đây là Tom Black và Kitty Conroy. Giới thiệu với hai bạn, đây là Katherine Rule mà mọi người vẫn gọi là Kate.

Họ trao đổi những cái bắt tay. Sau một lúc im lặng, Will lên tiếng:

- Kate và tôi sẽ cưới nhau tuần sau.

- Thế mà bây giờ cậu mới nói với tôi... - Tom thì thầm vào tay Will.

Ở dưới phòng hai tầng, Harold Perkerson bước lại gần cửa sổ. Hắn nhẹ vén rèm và nhìn sang cửa sổ gác lửng. Mới gần bốn giờ. Hầy còn phải đợi hai giờ nữa: việc Lee ra mắt cử tri được dự kiến lúc sáu giờ. Hắn quay vào phòng, bật ti vi lên xem phim.

Chuông điện thoại reo. Ngồi trong chiếc ghế bành, Willingham nhấc máy. Hắn nhận ra giọng của một tên đàn em.

- Chúng ta có vấn đề rồi.

- Vấn đề gì?

- Ông có nhớ tay cớm về hưu bạn ông đã cho toi mạng dạo nọ không?

- Nhớ. Hắn đã chẳng hôn mê rồi sao?

- Phịa hết. Tôi vừa nhìn thấy hắn quanh quẩn ở đây.

Willingham bật dậy khỏi ghế.

- Sao? Anh nói sao?

- Hắn chỉ bị thương thôi. Hôn mê chỉ là chuyện bịp của hắn.

Willingham gắng nghĩ chuyện lời thôi gì có thể xảy ra. Tên đàn em lại nói tiếp:

- Hắn đã theo dõi ông. Bây giờ bọn chúng còn biết cả chuyện Perkerson đã phá chiếc máy bay và chúng đang đợi một vụ mưu sát mới nhằm vào Lee. Khách sạn hiện đầy những cớm. Tốt hơn là ông nên báo cho bạn ông thôi ngay vụ này. Ngay cả khi ông bạn ấy thành công, bọn chúng vẫn có thể buộc tội ông là người chủ mưu.

Willingham cúp máy, sững sờ ngồi xuống ghế mất đến vài phút. Rồi hắn lại nhấc máy.

- Khách sạn Omini đây.

- Cho tôi nói chuyện với ông Howard James

- Tôi đây - Lát sau có tiếng Perkerson

- Harry, sẵn sàng chưa?

- Đã, thưa ông. Tất cả vẫn đâu vào đấy.

- Anh ở phòng số mấy?

- Phòng 518, ông đừng lo. Việc này là không thể đảo ngược, và không ai có thể bắt sống được tôi đâu.

- Cảm ơn, Harry. Chúc may mắn.

Willingham đặt máy. Hắn bước lại tủ đầy vũ khí và chọn một khẩu tự động 25 ly có lắp giảm thanh.

Sáu giờ kém hai mươi và Mickey Keane cảm thấy mỗi một. Tựa lưng vào chiếc ghế dài đặt ở dải sảnh lớn khách sạn Omni, anh quan sát đám đông đang qua lại. Giữa lúc ấy, một nhóm người đi qua sảnh. Anh nhận ra Will Lee. Vây quanh Lee là một nhóm đang nhìn ngang nhìn ngửa, nhưng riêng Lee thì không nhìn ai hết và cứ thế bước thẳng.

Keane liếc nhìn đồng hồ: sáu giờ kém mười. Lee coi như sẽ xuất hiện ở cửa sổ gác lửng lúc sáu giờ. “Có lẽ tốt hơn là mình nên lên trên đó”, Keane thầm nghĩ.

Tập tễnh trên chiếc nạng, anh ngoái lại nhìn phía sau và nhận ra một khuôn mặt quen: Willingham. Hắn bước qua sảnh với một vẻ kiên quyết, không thèm nhìn ngó một ai và khuất ngay sau góc hành lang dẫn tới thang máy. Keane có hết sức bám theo.

- Đợi tôi với, thưa ông. Tôi cùng lên! - Keane gọi tôi theo và tới được thang máy kịp lúc Willingham chưa đóng cửa.

- Ông lên tầng mấy? - Willingham hỏi.

Keane nhìn bảng nút bấm. Willingham đã bấm số tầng năm.

- Tầng sáu, - Keane lau mồ hôi trán. - Rất cảm ơn ông.

Hai người theo thang máy im lặng đi lên. Willingham nhìn đồng hồ. Nét mặt hắn giãn ra. Thang máy dừng lại ở tầng năm và hắn bước ra.

Khi thang máy dừng lại ở tầng sáu, Keane gần như lao người về phía cầu thang thoát hiểm. Một tay chống nạng, một tay bám lan can, anh tập tễnh bước xuống những bậc thang sắt. Khi đến một khúc ngoặt, anh bỗng trượt chân và cứ thế lăn xuống năm, sáu bậc, đầu lao xuống trước.

Rên lên vì đau đớn, anh vất vả hết sức mới tới được cửa cầu thang. Cửa đóng. Với dụng cụ mang theo trong túi, anh ra sức bập khoá.

Perkerson đã nạp đạn vào súng và kê nóng lên một chân chống. Qua cửa sổ, hắn thấy Will Lee đang xuống gác lửng theo một cầu thang tự động. Hắn dán mắt vào kính ngắm. Hắn sẽ hạ gục Lee trước khi anh kịp xuống đến gác lửng. Hắn rê nòng đưa Lee vào chữ thập và bắt đầu từ từ bóp cò. Thì giữa lúc ấy, có tiếng ầm ầm đập cửa.

Perkerson quay phắt lại và rút khẩu súng ngắn.

- Harry, Willingham đây! Mở cửa mau!

Perkerson liếc nhìn qua cửa sổ. Lee đã ra cửa gác lửng và bước ra giữa đám đông, tiến về phía một cái bục cao. Thôi được, hắn sẽ hạ gục con mồi ở đây khi hắn đang nói chuyện.

Perkerson bước ra mở cửa và thấy Willingham đang bồn chồn đứng đợi.

- Tôi muốn xem anh bắn - Willingham nói.

- Sẵn sàng, thưa ông. Xin mời ông vào.

Vừa quay lại, hắn vừa tự hỏi vì lý do gì khiến Quan Chấp Chính có mặt ở đây. Thế là một ý nghĩ khủng khiếp vút lên như một tia chớp trong đầu hắn. Hắn quay lại và trông thấy khẩu súng trong tay Willingham.

- Mi là đồ hèn - Nhanh như cắt, hắn nhào ngay xuống sàn và chĩa súng vào Willingham.

Cuối ùng, Keane cùng mở được cửa thoát hiểm và tập tễnh chạy ra hành lang. Anh đảo mắt nhìn quanh, ở đây không bóng một ai. Vào lúc anh định chạy tiếp thì từ một phòng cách anh gần mười mét, một cô hầu phòng bước ra. Và cùng lúc ấy, một điều lạ lùng xảy ra trước mặt anh. Cảnh cửa phòng trước mặt tự nhiên bỗng thủng ra một lỗ tròn bằng nắm đấm rồi từ đây văng ra những mảnh gỗ vụn kèm theo là một lượng khói. Không có tiếng động nào khác ngoài tiếng gỗ bị vỡ. Keane rút súng, cúi đầu chạy qua cửa và bằng một giọng đánh, gọn, anh khẽ quát với cô hầu phòng.

- Cảnh sát đây. Đưa tôi chìa khoá, mau!

Perkerson nằm gục xuống sàn, một tay ôm bụng, đầm đìa máu. Hắn thở một cách khó nhọc. Còn Willingham thì ngồi dựa lưng vào cánh cửa, đôi mắt mở to, trống rỗng.

Perkerson cố với lấy một chiếc ghế và nặng nhọc đứng lên. Một tay cầm súng ngắn, hắn loạng choạng lại gần cửa sổ, nơi vẫn đặt khẩu súng. Hắn cúi người ở tư thế bắn. Vừa lúc ấy Lee bước lên bục và giơ tay yêu cầu mọi người im lặng. Perkerson thở phào một tiếng.

- Tôi muốn nói với các bạn vài lời trước lúc khai mạc buổi tối hôm nay. Tôi phải thành thật thừa nhận rằng cho tới nay, tôi chưa thấy những người nào làm việc hăng say như các bạn...

Một tiếng kính vỡ loảng xoảng đến từ một nơi nào đó đã cắt ngang lời anh.

Keane tra chìa vào ổ khoá, vặn một vòng và đẩy cửa. Có cái gì nặng nề chèn lại ở bên trong. Anh đưa chiếc chân lạnh vào khe cửa rồi tỳ vai vào cánh cửa cố sức đẩy thật mạnh. Cánh cửa từ từ mở ra. Trước mặt anh, Perkerson đang cúi mình trên khẩu súng gá vào một chân chống đặt trên cửa sổ. Keane chìa súng vào hắn bằng cả hai tay.

- Khô... ô... ông! - Tiếng anh thét lên cùng lúc với tiếng đạn nổ vang.

Will quay mặt ra phải hướng vào chiếc camera thì vừa đúng lúc ấy, anh thấy vai áo của nhân viên FBI đứng cạnh anh bỗng bị rách tung và anh ta lao đảo quy xuống. Vừa tự hỏi không biết chuyện gì xảy ra, Will vừa cúi xuống người bị thương thì bất thành linh chiếc bình nước đặt trên bàn lại vỡ tung ra từng mảnh. Và cùng lúc đó, anh bị một cú huých mạnh vào vai và anh ngã vật xuống sàn bục. Xung quanh anh, mọi người nhón nháo và ủa nhau chạy tứ phía.

Phát đạn thứ nhất của Keane trúng vào vai Perkerson. Hắn lập tức quay người lại. Keane tập tễnh lao tới. Nhưng trước khi anh kịp bắn lần nữa thì anh đã bị trúng đạn và quy xuống. Khuôn mặt hung tợn của tên sát nhân chập chờn trước mắt anh. Nằm ở dưới sàn, anh nghiến răng chịu đau và trước khi ngất đi, anh còn cố sức chìa súng vào hắn và nhả hết băng đạn.

Will thấy tức thở, nhưng số nhân viên FBI quay bên anh đã hành động rất nhanh. Đỡ vào vai anh, họ diu anh tới thang máy ở sau gác lửng rồi đi xuống.

- Ông thấy thế nào? - Một nhân viên hỏi anh.

- Không sao, tôi chỉ bị hơi choáng thôi - Will hỗn hển đáp.

- Rất tiếc đã đẩy ông quá mạnh. Khi thấy Wilkins gục xuống tôi đã huých mạnh vào lưng ông và sau đó nằm đè lên ông.

Will nhìn nhân viên FBI. Anh ta cao phải đến một mét chín và nặng khéo đến hơn một trăm ký.

Họ đi xuống chỗ sân bốc đồ hàng, nơi một xe cứu thương đang đợi. Cùng đi trong số đó, thanh tra Dave Haynes đưa mấy bộ dầm lên nghe.

- Chuyện gì xảy ra thế ông? - Will hỏi.

- Perkerson đã chết. Nguyên cảnh sát Mickey Keane đã hạ hắn. Còn có một tên nữa chết, đó là Willingham. Mickey cũng bị thương.

Họ trông thấy từ trong nhà đi ra một chiếc xe cán thương do một người y tá đẩy, trên có một người nằm đắp một tấm chăn. Chiếc xe đẩy dừng lại sau xe cứu thương đã mở cửa sẵn.

Đó là Mickey Keane.

Vừa nói thanh tra Dave vừa bước lại gần, theo sau là Will.

- Keane, mình biết cuối cùng rồi tên khốn kiếp này sẽ bị cậu hỏi tội - Dave nói.

Will cúi xuống càng.

- Ông Keane - Anh nói - Tôi là Will Lee. Tôi vừa được biết ông đã cứu sống tôi. Rất cảm ơn ông.

- Ồ! Xin ông đừng quá lời. Tôi làm việc này là cùng để trả thù cho bạn tôi. Và bây giờ hẳn đã phải đền mang.

- Chúng tôi phải đi ngay - Người y tá nói.

- Vâng - Will nói với thanh tra Dave và mấy người cùng đi - Tôi nghĩ tốt hơn là bây giờ tôi nên quay lại cho nói chuyện để báo với mọi người là tôi chưa phải... sang thế giới bên kia!

31. Chương 31

Kate ào vào phòng khách sạn Omni như một ngọn gió và lao đến chỗ Will.

- Em đã xem tất cả cả trên tivi - Nàng ôm chặt lấy Will và hồn hển nói - Đừng có bao giờ bắt em phải sợ như thế nữa.

- Anh sẽ có - Will mỉm cười đáp.

- Có một bất ngờ thú vị đợi anh - Kate kéo Will vào phòng khách.

Bước vào phòng, Will sững người vì ngạc nhiên. Thượng nghị sĩ Benjamin Carr đang ngồi ở đó, trong chiếc ghế bành lắn, một nụ cười rạng rỡ trên môi. Jasper cũng đứng bên cạnh ông. Will quỳ một gối xuống và nắm lấy bàn tay Ben Carr.

- Ông không biết là tôi sung sướng biết nhường nào khi tôi được gặp lại ông - Anh nói.

Thượng nghị sĩ cúi đầu, hàm hơi đung dẩy, nhưng không một tiếng nào được phát ra.

- Không sao, ngài Thượng nghị sĩ, rồi ngài sẽ nói được thôi.

Jasper cúi xuống nói với chủ rồi ngoảnh lại phía Will:

- Ngài nghị sĩ đang tập nói, thưa ông.

Đã mười một giờ rồi những kết quả vẫn còn chưa rõ. Will, ông bà Billy, Ben Carr, Jasper, Tom Black và Kitty Conroy, tất cả đang ngồi trước một tivi màn hình cỡ lớn. Nhân viên FBI Warren đang nói điện thoại, còn thanh tra Dave đang nhấm nháp một ly Wishky.

- Chúng ta đã thắng trong tất cả các khu vực đúng như thăm dò của ta đã bảo trước - Tom nói - Còn bây giờ thì tất cả là tùy thuộc vào các khu vực ở ngoại ô.

Warren đặt máy xuống và thông báo:

- Nhân viên của chúng tôi có giấy phép của liên bang đã lục soát nhà Willingham. Họ đã tìm thấy trong két ở nhà hẳn một danh sách của tổ chức do hẳn phụ trách, gồm tên các hội viên, các nhà góp quỹ và các ê-kíp bán quân sự có vũ trang. Trong danh sách còn có cả tên của một nhân viên và một đại uý của Sở cảnh sát Atlanta.

- Anh không cần phải nói với tôi tên hẳn nữa - Dave đứng phắt dậy nói - Tôi cần phải đến bệnh viện để báo cho Keane biết tin này ngay.

Trong khi đó Warren mỉm cười, đưa ra nhận xét.

- Phải giải thích mối quan hệ của ông ta với Willingham, chuyện này chắc ông Calhoun rắc rối tới đây.

- Im... im...

- Chúng ta nghe kia - Chỉ tay vào tivi, Will nói.

Phát thanh viên liếc mắt vào mảnh giấy.

- Cuối cùng chúng tôi đã có thể đưa ra một lời dự báo về kết quả cuộc bầu cử Thượng viện - Người phát thanh viên nói - Theo dự báo này thì người thắng cử là... Will Lee.

Will thở phào nhẹ nhõm. Kate nhích lại gần và ôm anh. Cả phòng ồn lên, những tiếng cười, những cái bắt tay, những ôm hôn.

- Dự báo của chúng tôi cho kết quả như sau - Phát thanh viên nói tiếp - Năm mươi hai phần trăm phiếu bầu cho Will Lee và bốn mươi tám phần trăm cho Don Beverly Calhoun. Ngay lúc này tôi cùng còn vừa nhận được tin là mục sư Don Beverly Calhoun vừa vào trong phòng lớn của khách sạn Hilton ở Atlanta. Chúng tôi sẽ trực tiếp đến đấy ngay để nghe lời thông báo của ông.

Gần như ngay lập tức, trên màn hình hiện ra cảnh Calhoun đang bước lên bục.

- Trước khi đưa ra lời thông báo - Với giọng điệu ảo não, Calhoun nói - Tôi đau đớn báo tin với các bạn là tối nay Willingham, người bạn rất trung thành của nhà thờ chúng ta, đã qua đời trong một trường hợp bi thảm.

- Tôi không muốn nghe thêm những lời dối trá nữa. Chúng ta xuống thôi -Will nói.

Tất cả mọi người đi xuống, bà Patricia Lee ôm chặt con và ông Billy bắt tay con. Tom Black vỗ nhẹ vào vai Will, còn Kitty thì tặng Will hai nụ hôn trên má. Ngay lúc đó Jasper tiến lại gần và giữ tay Will.

- Thượng nghị sĩ muốn gặp ông.

Will bước qua phòng và quỳ xuống Ben Carr. Trên môi Thượng nghị sĩ, Will thấy thoáng một nụ cười và anh biết ông phải cố gắng làm mới làm được điều đó. Thượng nghị sĩ nắm tay anh và môi anh lại mấp máy. Và bất thành lời, nhưng tiếng nói ngập ngừng, đứt đoạn, bật ra.

- Chúc mừng anh, Thượng nghị sĩ Will Lee.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-sung-truot>